

SPIS TREŚCI

I. CZĘŚĆ OGÓLNA - WPROWADZENIE PODSTAWY PRAWNE, CEL I ZAKRES TREŚCI STUDIUM

1. Podstawy i uwarunkowania prawne opracowania studium	str. 6
1.1. Podstawą prawną opracowania	
1.2. Wykaz ważniejszych dokumentów	
2. Cel, zakres treści studium	str. 8
2.1. Cele i zakres ogólny.	
2.2. Szczegółowa problematyka studium uwarunkowań i kierunków.	
2.3. Zakres terytorialny obowiązywania studium.	
3. Związki studium z innymi dokumentami planistycznymi	str. 10
4. Zespół autorski .	

II. UWARUNKOWANIA ROZWOJU PRZESTRZENNEGO MIASTA ŁEBY

1. Położenie i warunki fizjograficzne	str. 11
2. Uwarunkowania zewnętrzne	str. 12
2.1. Uwarunkowania wynikające z polityki przestrzennej państwa	
2.2. Uwarunkowania wynikające z polityki przestrzennej województwa	str. 14
2.2.1. Strategia Rozwoju Województwa Pomorskiego 2020	
2.2.2. Plan Zagospodarowania Przestrzennego Województwa Pomorskiego	str. 17
2.3. Strategia rozwoju powiatu lęborskiego	str. 24
3. Uwarunkowania wewnętrzne	str. 26
3.1. Strategia rozwoju gminy miejskiej Łeba 2014-2025	
3.2. Dotychczasowe przeznaczenie, zagospodarowanie i uzbrojenie terenu.	str. 31
3.2.1. Położenie w regionie, dotychczasowe funkcje i stan zagospodarowania.	str. 31
3.2.2. Uzbrojenie terenu	str. 34
3.3 Stan ładu przestrzennego i wymogów jego ochrony	str. 36
3.3.1. Zakres obowiązywania planów miejscowych.	str. 37
3.3.2. Ład przestrzenny	str. 38
3.4. Stan środowiska – rolniczej i leśnej przestrzeni produkcyjnej, zasobów wodnych, ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego	str. 38
3.4.1. Stan rolniczej i leśnej przestrzeni produkcyjnej	str. 39
3.4.2. Stan wielkości i jakości zasobów wodnych	str. 42
3.4.2.1. Wody podziemne	
3.4.2.2. Wody mineralne i termalne	str. 44
3.4.2.3 Wody powierzchniowe	str. 48
3.4.3. Stan środowiska i przyrody	str. 49
3.4.3.1 Stan środowiska	
3.4.3.2. Zasady ochrony i kształtowania środowiska przyrodniczego	str. 50

3.4.3.3. Ochrona plaży nadmorskiej	str. 51
3.4.3.4. Chłonność terenów leśnych, dla celów turystycznych,	str. 51
3.4.3.5. Akustyka miasta.	str. 52
3.4.3.6. Zieleń urządzona	str. 54
3.4.3.7. Warunki klimatyczne	str. 55
3.4.4. Ochrona krajobrazu	
3.5. Stan dziedzictwa kulturowego, zabytków oraz dóbr kultury współczesnej	str. 55
3.5.1. Ochrona archeologiczno – konserwatorska	
3.5.2. Wykaz obiektów zabytkowych	str. 56
3.6. Warunki i jakość życia mieszkańców	str. 62
3.6.1. Demografia i zatrudnienie	
3.6.2. Zasoby mieszkaniowe	str. 63
3.6.3. Działalność gospodarcza	str. 63
3.6.4. Oświata	str. 65
3.6.5. Ochrona zdrowia	str. 66
3.6.6. Kultura i sport	str. 67
3.7. Zagrożenia bezpieczeństwa i mienia	str. 68
3.8. Potrzeby i możliwości rozwoju gminy	str. 69
3.9. Stan prawny gruntów	str. 70
3.10. Obiekty i tereny chronione na podstawie przepisów odrębnych.	str. 72
3.10.1. Obiekty chronione	
3.10.2. Formy ochrony przyrody prawnie chronione na terenie m. Łeby	str. 73
3.10.3. Inne obszary prawnie chronione	str. 78
3.10.4. Ochrona fauny, flory i roślinności	str. 79
3.10.5. Przewidywane oddziaływanie planowanych inwestycji	str. 91
3.11. Tereny naturalnych zagrożeń geologicznych.	str. 101
3.12. Tereny udokumentowanych złóż kopalin i zasobów wód podziemnych oraz kompleksów podziemnego składowania dwutlenku węgla.	str. 102
3.13. Występowanie terenów górniczych.	str. 102
3.14. System infrastruktury technicznej i komunikacji.	str. 103
3.14.1. Komunikacja	str. 103
3.14.2. Gospodarka wodno – ściekowa	str. 105
3.14.3. Energetyka	str. 109
3.14.4. Gazyfikacja	str. 110
3.14.5. Gospodarka odpadami komunalnymi.	str. 112
3.15. Ponadlokalne cele publiczne	str. 117
3.16. Ochrona przeciwpowodziowa.	str. 117

III. KIERUNKI ROZWOJU PRZESTRZENNEGO MIASTA ŁEBY

1.0. Kierunki zmian w strukturze funkcjonalno – przestrzennej	str. 120
1.1. Cel nadrzędny rozwoju i funkcje miasta	
1.2. Układ funkcjonalno – przestrzenny	
1.3. Ustalenia obowiązujące dla wszystkich stref	str.
121	
2.0 Kierunki i wskaźniki zagospodarowania i użytkowania w tym tereny wyłączone spod zabudowy.	str. 122

2.1. Struktura przestrzenna– użytkowanie i wskaźniki stref	
2.2. Demografia i zatrudnienie	str..133
2.3. Zasoby mieszkaniowe	str. 134
2.4. Baza turystyczno – sanatoryjna.	str. 134
2.5. Infrastruktura społeczna	str. 136
3.0. Obszary oraz zasady ochrony środowiska jego zasobów, ochrony przyrody, krajobrazu kulturowego i uzdrowisk	str. 137
3.1. Formy ochrony przyrody - obszary prawnie chronione na terenie m.Łeba	str. 137
3.2. Zasady ochrony środowiska i krajobrazu kulturowego	str. 139
3.2.1. Ochrona plaży nadmorskiej	str. 141
3.2.2 Ochrona terenów leśnych	str. 141
3.2.3. Ochrona powietrza	str. 142
3.2.4. Ochrona przed hałasem - akustyka miasta	str. 143
3.2.5. Ochrona przed promieniowaniem jonizującym	str. 144
3.2.6. Ochrona wód	
3.3. Stan rolniczej i leśnej przestrzeni produkcyjnej	str. 145
3.4. Uzdrowisko	str. 147
4.0.Obszary i zasady ochrony środowiska kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej	str. 147
4.1. Ustalenia w zakresie ochrony archeologiczno – konserwatorskiej	
4.2.Ustalenia w zakresie ochrony obiektów zabytkowych	str. 148
4.3. Ochrona krajobrazu kulturowego	str. 156
5.0. Kierunki rozwoju systemów komunikacji i infrastruktury technicznej	str. 157
5.1. Infrastruktura techniczna.	
5.1.1. Gospodarka wodno – ściekowa	str. 157
5.1.2. Energetyka	str. 160
5.1.3. Gospodarka odpadami komunalnymi	str. 162
5.2.Komunikacja	str. 164
5.3. Szlaki turystyki pieszej i rowerowej	str. 166
6.0. Lokalne inwestycje celu publicznego	str. 167
7.0. Ponadlokalne inwestycje celu publicznego	
8.0.Obszary z obowiązkiem sporządzenia planów miejscowych	
9.0. Obszary z zamiarem opracowania planów miejscowych - wymagające wyłączenia z użytkowania rolnego i leśnego	str. 167
10.0. Kierunki i zasady kształtowania rolniczej i leśnej przestrzeni produkcyjnej	str. 168
11.0.Obszary zagrożone powodzią oraz obszary osuwania się mas ziemnych	
12.0.Obiekty lub obszary, dla których wyznacza się w złożu kopaliny filar ochronny	str. 169
13.0.Obszary pomników zagłady i ich stref ochronnych	
14.0. Obszary wymagające przekształceń, rehabilitacji lub rekultywacji	str. 170
15.0. Granice terenów zamkniętych ze strefami	str. 170
16.0. Obszary funkcjonalne o znaczeniu lokalnym	
17.0 Obszary gminy przewidziane dla rozmieszczenia urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł	str. 170

CZĘŚĆ GRAFICZNA

Ogólna analiza przestrzenna - Stan prawny gruntów	1 : 10000
Ogólna analiza przestrzenna – Użytkowanie terenu	1 : 10000
Ogólna analiza przestrzenna – Baza noclegowa	1 : 10000
Uwarunkowania rozwoju	1 : 10000
Polityka przestrzenna	1 : 5000

I. CZĘŚĆ OGÓLNA - WPROWADZENIE

PODSTAWY PRAWNE, CEL I ZAKRES TREŚCI STUDIUM

1. Podstawy i uwarunkowania prawne opracowania studium

W dniu 22 czerwca 2012 r. Rada Miejska w Łebie podjęła uchwałę nr XX/179/2012 w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Łeby, uchwalonego w dniu 28 grudnia 2000r uchwałą Rady Miejskiej w Łebie nr 169/XXVII/00, w jego granicach administracyjnych.

1.1. Podstawą prawną opracowania studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Łeby jest:

- art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 594 z późn. zm.);
- art. 9 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r. poz. 199,443, 774);
- uchwała nr XX/179/2012 z dnia 22 czerwca 2012 r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Łeby w granicach administracyjnych gminy miejskiej Łeba.

Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Łeby sporządzono w dostosowaniu do przepisów powszechnie obowiązującego prawa, przy uwzględnieniu przepisów prawa miejscowego, w szczególności – odnoszących się do kształtowania strategicznych elementów przestrzeni gminy.

1.2. Wykaz ważniejszych dokumentów wymagających uwzględnienia przy sporządzeniu studium zagospodarowania przestrzennego Gminy Miejskiej Łeba

- Koncepcja Przestrzennego Zagospodarowania Kraju 2030 przyjęta przez Radę Ministrów 13 grudnia 2011 r
- Strategia rozwoju województwa pomorskiego (uchwała nr 458/XXII/12 Sejmiku Województwa Pomorskiego z dnia 24 września 2012 r)
- Plan zagospodarowania przestrzennego województwa pomorskiego (Dz. Urz. Woj. Pom. z 2009 r. . Nr 172, poz. 3361)
- Program rozwoju elektroenergetyki z uwzględnieniem źródeł odnawialnych w województwie pomorskim do roku 2025 (Uchwała Nr 1155/350/10 Zarządu Województwa Pomorskiego z dnia 31 sierpnia 2010 r.)
- Regionalny program operacyjny województwa pomorskiego na lata 2014-2020 przyjęty przez Zarząd Województwa Pomorskiego uchwałą nr 196/20/15w dniu 3 marca 2015r
- Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego m. Łeby przyjęte uchwałą nr 169/XXVII/00 Rady Miejskiej w Łebie z dnia 28 grudnia 2000r z późn. zm
- Strategia rozwoju powiatu lęborskiego – aktualizacja na lata 2014 – 2020 przyjęta uchwałą Rady Powiatu Lęborskiego nr VI/33/201527 marca 2015r.
- Strategia rozwoju Gminy Miejskiej Łeba na lata 2014-2025 przyjęta przez Radę Miejską w Łebie w dniu 5 listopada 2014 r uchwałą nr IV/522/2014 .
- Łebska strategia rozwiązywania problemów społecznych przyjęta przez Radę Miejską w Łebie w dniu 27 września 2010 r uchwałą nr XLII/377/2010 r .
- Strategia Rozwoju Turystyki i Budowy Marki Miasta Łeba opracowana w 2005 r
- Studium programowo – przestrzenne uzdrowiska Łeba opracowane w 2008 r

- Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001r. - prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013r, poz. 1232 ze zmianami) oraz przepisy szczególne dotyczące: ochrony wód, gleby, powietrza, ochrony przed hałasem i ochrony krajobrazu
- Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie określenia przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2013r, poz. 817 , z póź. zm)
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 26 lipca 2002r. w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości (Dz. U. z 2002r, Nr 122, poz. 1055).
- Rozporządzenie Ministra Środowiska, z dnia 14 czerwca 2007r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (t.j.Dz. U. 2014r, poz. 112 ze zm
- Ustawa z 3 października 2008r. o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j.Dz. U. z 2013t, poz. 1235 ze zmianami)
- Ustawa z dnia 10 kwietnia 1997r. - Prawo energetyczne (tj. Dz. U. z 2012r. poz.1059, t.j. ze zmianami),
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 30 października 2003r. w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów sprawdzania dotrzymania tych poziomów (t.j.Dz. U. z 2014, , poz. 112).
- Ustawa o odpadach z dnia 14 grudnia 2012r, (tj. Dz. U. z 2013r, poz. 21 ze zm.).
- Ustawa o lasach z dnia 25 sierpnia 2014r. (tj. Dz. U. z 2014 r, poz.1153).
- Ustawa z dnia 9 czerwca 2011r. - prawo geologiczne i górnicze (t.j. Dz.U. z dnia z 2014r, poz. 613 ze zmianami).
- Ustawa z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (tj. Dz. U. z 2015 r, poz. 909 ze zmianami).
- Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004r. o ochronie przyrody (tj. Dz. U. z 2013r, poz. 627 ze zmianami).
- Ustawa z dnia 21 marca 1985r. – o drogach publicznych (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 260 ze zmianami),
- Ustawa z dnia 18 lipca 2001r. – Prawo Wodne (t.j. Dz. U. z 2015r, poz. 469
- Rozporządzenie Ministra Ochrony Środowiska z dnia 9 października 2014r. w sprawie ochrony gatunkowej roślin (Dz. U. 2014r. poz. 1409);
- Rozporządzenie Ministra Ochrony Środowiska z dnia 16 października 2014 r. w sprawie ochrony gatunkowej grzybów (Dz. U.2014 poz.1408).
- Rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 13 kwietnia 2010 r. w sprawie siedlisk przyrodniczych oraz gatunków będących przedmiotem zainteresowania Wspólnoty, a także kryteriów wyboru obszarów kwalifikujących się do uznania lub wyznaczenia jako obszary Natura 2000 (Dz. U. Nr 77, poz. 510 z póź.zm.)
- Ustawa z dnia 16 lipca 2004r - Prawo telekomunikacyjne.{ Dz. U.2012r poz. 1445 z póź.zm.)
- Inwentaryzacja i waloryzacja przyrodnicza-krajobrazowa miasta Łeby, wykonana przez Eko-Angos - Biuro wdrożeń i projektów proekologicznych, A. Kazek, M. Szczepańska, Poznań 2005.
- Regionalny Plan Gospodarki Odpadami dla Województwa Pomorskiego do 2018r. dla Regionu Północnego
- Programem Państwowego Monitoringu Środowiska województwa pomorskiego na lata 2013-2016”
- Programem Państwowego Monitoringu Środowiska województwa pomorskiego na lata 2013-2015”

- Mapy zagrożenia powodziowego ogłoszone jako obowiązujące od 15 kwietnia 2015r,
- Uproszczony plan urządzenia lasu komunalnego Gminy Miejskiej Łeba na okres od 1.01.2006r. do 31.12.2015 r

W przygotowaniu projektu studium wykorzystano:

- analizę przestrzenną miasta Łeby opracowaną w 2013 r;
- opracowanie ekofizjograficzne do studium wykonane w 2013 r.

Prognozę oddziaływania na środowisko projektu studium, sporządzono zgodnie z przepisami ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U. z 2013 r, poz.1235).

2. Cel i zakres treści studium

2.1. Cele i zakres ogólny.

Gminna wspólnota samorządowa jest podmiotem gospodarowania w wydzielonej części przestrzeni województwa i odpowiada za kształtowanie jej warunków rozwoju. Samorząd wykonuje zadania o charakterze gminnym określone ustawami, w szczególności ustawą o samorządzie gminnym które obejmują sprawy ;

- ładu przestrzennego, gospodarki nieruchomościami, ochrony środowiska i przyrody oraz gospodarki wodnej;
- wodociągów i zaopatrzenia w wodę, kanalizacji, usuwania i oczyszczania ścieków komunalnych, utrzymania czystości i porządku oraz urządzeń sanitarnych, wysypisk i unieszkodliwiania odpadów komunalnych, zaopatrzenia w energię elektryczną i ciepłą oraz gaz;
- edukacji publicznej; kultury, w tym bibliotek gminnych i innych instytucji kultury oraz ochrony zabytków i opieki nad zabytkami;
- kultury fizycznej i turystyki, w tym terenów rekreacyjnych i urządzeń sportowych;
- porządku publicznego i bezpieczeństwa obywateli oraz ochrony przeciwpożarowej i przeciwpowodziowej.

Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania gminy Łeba uwzględnia zapisy Strategii Rozwoju Gminy Miejskiej Łeba 2014-2025 uchwalonej przez Radę Miasta w dniu 5 listopada 2014 r uchwałą nr LV/522/2014 i jest z nią spójny.

Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym precyzuje zadania samorządu gminnego w zakresie zagospodarowania przestrzennego. Stanowi ona m.in., że w celu określenia polityki przestrzennej gminy, w tym lokalnych zasad zagospodarowania przestrzennego, wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, uwzględniając zasady określone w koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, ustalenia strategii rozwoju i planu zagospodarowania przestrzennego województwa oraz strategii rozwoju gminy,

2. 2. Szczegółowa problematyka studium uwarunkowań i kierunków.

W studium uwzględnia się zgodnie z art. 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. z 2012 r poz. 647 z późn. zm.) uwarunkowania wynikające w szczególności z:

- 1) dotychczasowego przeznaczenia, zagospodarowania i uzbrojenia terenu;
- 2) stanu ładu przestrzennego i wymogów jego ochrony;
- 3) stanu środowiska, w tym stanu rolniczej i leśnej przestrzeni produkcyjnej, wielkości i jakości zasobów wodnych oraz wymogów ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego;

- 4) stanu dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej;
- 5) warunków i jakości życia mieszkańców, w tym ochrony ich zdrowia;
- 6) zagrożenia bezpieczeństwa ludności i jej mienia;
- 7) potrzeb i możliwości rozwoju gminy;
- 8) stanu prawnego gruntów;
- 9) występowania obiektów i terenów chronionych na podstawie przepisów odrębnych;
- 10) występowania obszarów naturalnych zagrożeń geologicznych;
- 11) występowania udokumentowanych złóż kopalin, zasobów wód podziemnych oraz udokumentowanych kompleksów podziemnego składowania dwutlenku węgla;
- 12) występowania terenów górniczych wyznaczonych na podstawie przepisów odrębnych;
- 13) stanu systemów komunikacji i infrastruktury technicznej, w tym stopnia uporządkowania gospodarki wodno-ściekowej, energetycznej oraz gospodarki odpadami;
- 14) zadań służących realizacji ponadlokalnych celów publicznych;
- 15) wymagań dotyczących ochrony przeciwpowodziowej.

W studium określa się w szczególności:

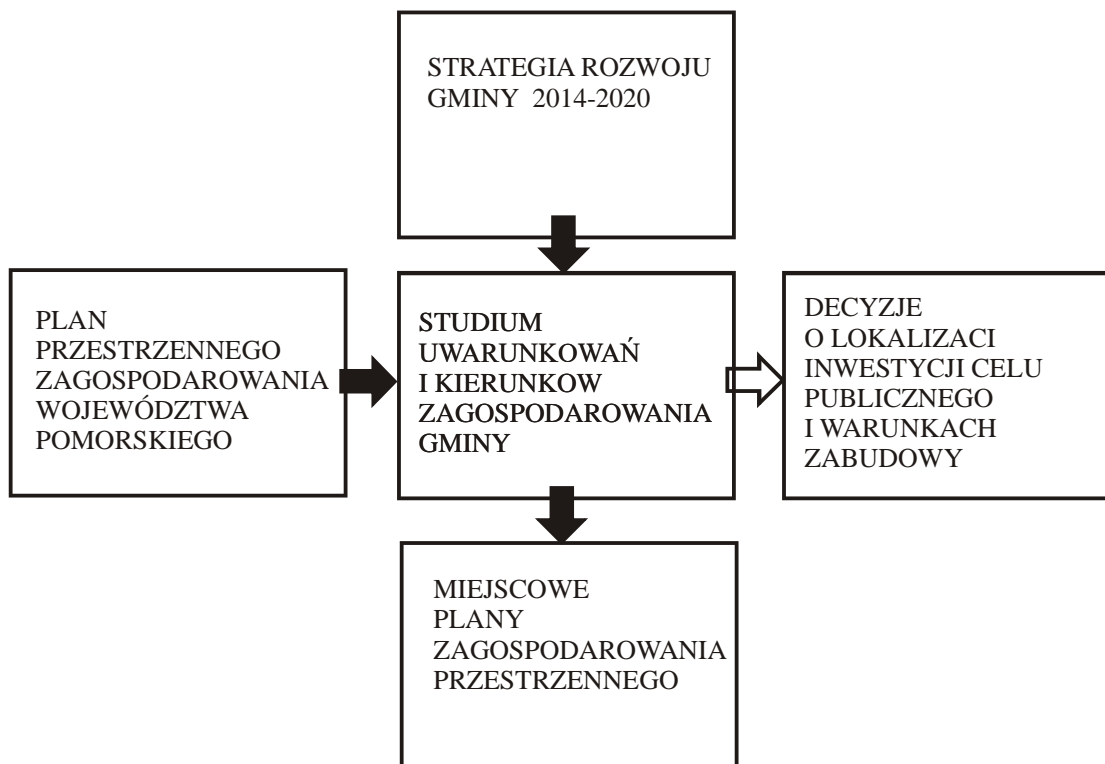
- 1) kierunki zmian w strukturze przestrzennej gminy oraz w przeznaczeniu terenów;
- 2) kierunki i wskaźniki dotyczące zagospodarowania oraz użytkowania terenów, w tym tereny wyłączone spod zabudowy;
- 3) obszary oraz zasady ochrony środowiska i jego zasobów, ochrony przyrody, krajobrazu kulturowego i uzdrowisk;
- 4) obszary i zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej;
- 5) kierunki rozwoju systemów komunikacji i infrastruktury technicznej;
- 6) obszary, na których rozmieszczone będą inwestycje celu publicznego o znaczeniu lokalnym;
- 7) obszary, na których rozmieszczone będą inwestycje celu publicznego o znaczeniu ponadlokalnym, zgodnie z ustaleniami planu zagospodarowania przestrzennego województwa i ustaleniami programów, o których mowa w art. 48 ust. 1;
- 8) obszary, dla których obowiązkowe jest sporządzenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego na podstawie przepisów odrębnych, w tym obszary wymagające przeprowadzenia scaleń i podziału nieruchomości, a także obszary rozmieszczenia obiektów handlowych o powierzchni sprzedaży powyżej 400 m² oraz obszary przestrzeni publicznej;
- 9) obszary, dla których gmina zamierza sporządzić miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, w tym obszary wymagające zmiany przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne;
- 10) kierunki i zasady kształtowania rolniczej i leśnej przestrzeni produkcyjnej;
- 11) obszary szczególnego zagrożenia powodzią oraz obszary osuwania się mas ziemnych;
- 12) obiekty lub obszary, dla których wyznacza się w złożu kopaliny filar ochronny;
- 13) obszary pomników zagłady i ich stref ochronnych oraz obowiązujące na nich ograniczenia prowadzenia działalności gospodarczej, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 maja 1999 r. o ochronie terenów byłych hitlerowskich obozów zagłady (Dz. U. Nr 41, poz. 412, z późn. zm.);
- 14) obszary wymagające przekształceń, rehabilitacji lub rekultywacji;
- 15) granice terenów zamkniętych i ich stref ochronnych;
- 16) obszary funkcjonalne o znaczeniu lokalnym, w zależności od uwarunkowań i potrzeb zagospodarowania występujących w gminie.

2.3 Zakres terytorialny obowiązywania studium.

Zakres terytorialny obowiązywania studium obejmuje obszar całej gminy miejskiej Łeba w jej granicach administracyjnych.

3. Związki studium z innymi dokumentami planistycznymi

Studium jest dokumentem obowiązującym dla miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.



4. Zespół autorski .

Zmiana studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania miasta Łeby została opracowana przez zespół Metropolia – Santi Sp. z o.o.w składzie

mgr inż. Rafał Łucki – główny projektant

mgr inż. Paweł Góra – asystent projektanta

mgr Agata Karpińska – asystent projektanta

mgr inż. Radosław Andruszkiewicz – ochrona środowiska

w zakresie analizy przestrzennej zainwestowania, stanu prawnego terenu i ekofizjografii oraz przez Zespół Projektowy w składzie

mgr inż. arch. Jędrzej Alkiewicz – główny projektant

mgr inż. Lucyna Alkiewicz – infrastruktura i ochrona środowiska

mgr inż. Małgorzata Szatkowska Izydorek - ochrona flory i roślinności

dr Ewa Górską – ochrona fauny

mgr inż. Daniel Mickiewicz – komunikacja

w zakresie uzupełnień analizy stanu istniejącego, określenia uwarunkowań i kierunków zagospodarowania gminy miejskiej Łeba, oraz prognozy oddziaływania ustaleń zmiany studium na środowisko.

II. UWARUNKOWANIA ROZWOJU PRZESTRZENNEGO MIASTA ŁEBY

1. Położenie i warunki fizjograficzne

Miasto Łeba w świetle podziału fizyko-geograficznego położone jest w makroregionie Pobrzeża Koszalińskiego w pasie przylegającym bezpośrednio do Bałtyku (Wybrzeże Słowińskie) składającym się z plaż, nadmorskich wydm, jezior przybrzeżnych (Łebsko, Sarbsko) oraz terenów bagiennych (wokół jezior i rzek). Miasto podzielone jest na część wschodnią i zachodnią rzeką Łebą (dł. rzeki 117 km).

Miasto położone jest pomiędzy Bałtykiem a dwoma jeziorami przybrzeżnymi (Łebsko od strony zachodniej i Sarbsko od strony wschodniej), oddzielonymi od morza piaszczystymi mierzejami, o dużych powierzchniach (Łebsko 7140 ha - trzecie pod względem wielkości w Polsce, Sarbsko 651 ha), małej głębokości (średnia głębokość - Łebsko 2,7 m, Sarbsko 1,2 m).

Powierzchnia terenu jest stosunkowo płaska, deniwelacje nie przekraczają 2,5 m, jedynie w pasie wydm nadmorskich dochodzą do wartości 10,0 m. Tereny wyżej położone zbudowane są z piasków drobnych i tylko miejscami występują niekontrolowane nasypy i namuły. Na obrzeżach dawnej niecki pojawiają się pod 1,5 do 2,0 metrową warstwą piasków drobnych przewarstwienia torfowe na głębokości 1,0-2,0 m, pod którymi występuje warstwa piasków często nawodnionych. W miarę przybliżania się do linii jezior oprócz warstwy torfu pojawia się na głębokości 2,0-4,0 m kreda jeziorna, pod którą występują piaski drobne i pylaste

Poziom wody gruntowej, wahający się okresowo zależnie od warunków pogodowych, jest bardzo wysoki i wynosi w granicach 0,5-1,5 m pod poziomem terenu. Wody gruntowe mogą wykazywać słabą agresywność w stosunku do betonu co wymaga odpowiednich zabezpieczeń.

Nawodnienie gruntów przy głębokości przemarzania 0,8-1,0 m powoduje niebezpieczeństwo działania wysadzinowego przy płytszym fundamentowaniu.

Wpływ Bałtyku zaznacza się opóźnieniem pór roku, średnio o dwa tygodnie i większą ilością opadów, wilgoci i wiatrów. Charakterystyczne jest występowanie silnych mgieł i ros zwłaszcza pod koniec lata. Klimat ma charakter morski przejściowo kontynentalny mało korzystny dla większości form rekreacji. Elementy klimatu korzystne dla turystyki to naturalny aerozol morski, duże urozmaicenie i niewielka emisja zanieczyszczeń do atmosfery.

Kluczowe problemy rozwoju przestrzennego

- Zagospodarowanie terenów lasów ochronnych w celu ich ochrony przy równoczesnym pełnieniu funkcji rekreacyjnych
- Zachowanie podstawowych gospodarczych funkcji portu, obsługi rybołówstwa i zaplecza remontowego oraz turystyki morskiej – maryny z zapleczem socjalnym.
- Zachowanie ładu przestrzennego terenów turystyczno – wczasowych i mieszkalno – pensjonatowych przez zainwestowanie terenów zdegradowanych, podniesienie standardu zainwestowania przy zachowaniu właściwych wskaźników intensywności zabudowy.
- Zagospodarowanie terenów sanatoryjno – wczasowych wymaga w znacznym procencie rewitalizacji ze względu na konieczność nowych inwestycji i podniesienia standardu świadczonych usług, oraz ich uzupełnienia w zakresie zaplecza leczniczo – sanatoryjnego

- Ochrona terenów otwartych przed zainwestowaniem dla zachowania korytarzy ekologicznych przez umożliwienie naturalnej sukcesji roślinnej, zachowania czystości cieków wodnych i sprawnego systemu melioracyjnego
- Śródmiejska strefa usługowo – mieszkaniowa stanowiąca teren ścisłego centrum z ulicą Kościuszki stanowiącą jej oś wymaga ścisłego przestrzegania zasad zagospodarowania uwzględniających dziedzictwo historycznego układu przestrzennego i zachowania wartości konserwatorskich poszczególnych obiektów.
- Spowodowanie zabudowy dotychczas słabo zainwestowanych terenów usług rzemieślniczych i handlowych obiektami nieuciążliwymi, nie powodującymi konfliktów społecznych i z zachowaniem ładu przestrzennego
- Konieczność ustalenia zasad ochrony krajobrazu na terenie miasta.
- Konieczność zwiększenia ilości miejsc parkingowych szczególnie w obszarze przyjazdowym.

2. Uwarunkowania zewnętrzne

2.1. Uwarunkowania wynikające z polityki przestrzennej państwa

Uwarunkowania w zakresie celów i kierunków polityki przestrzennej państwa na terenie miasta Łeby wynikają z Koncepcji Przestrzennego Zagospodarowania Kraju 2030, oraz z obowiązujących przepisów prawa i programów rządowych.

Koncepcja Przestrzennego Zagospodarowania Kraju 2030

KPKZ 2030 przyjęła tezę przyspieszenia zmian w polskiej przestrzeni w ciągu najbliższych kilkunastu lat. Przyspieszenie rozwoju i modernizacji Polski spowoduje poważne konsekwencje dla zagospodarowania przestrzennego kraju. Znaczne zwiększenie skali i przyspieszenie procesów inwestycyjnych w zakresie podniesienia konkurencyjności polskiej gospodarki przy wykorzystaniu potencjału intelektualnego i społecznego oraz zmiana modelu życia i konsumpcji (zwiększenie dochodów, zmniejszenie jednostkowego zapotrzebowania na energię, troska o środowisko) objawi się w sferze przestrzennej bardzo szybkimi zmianami struktur przestrzennych i relacji między nimi. Nastąpi dalsza koncentracja funkcji ośrodków krajowych i europejskich zlokalizowanych w podstawowej sieci ośrodków wzrostu oraz intensyfikacja powiązań funkcjonalnych między nimi. Przy założeniu stabilizacji zaludnienia Polski będzie następować koncentracja ludności w ośrodkach rozwijających się i jednocześnie będzie następować odpływ ludności z obszarów obejmujących zarówno niektóre tereny wiejskie, jak i małe ośrodki miejskie.

Celem strategicznym przestrzennego zagospodarowania kraju przyjęto efektywne wykorzystanie przestrzeni kraju i jej terytorialnie zróżnicowanych potencjałów rozwojowych dla osiągnięcia ogólnych celów rozwojowych – konkurencyjności, zwiększenia zatrudnienia, sprawności funkcjonowania państwa oraz spójności w wymiarze społecznym, gospodarczym i terytorialnym w długim okresie; osiągnięcie tego celu musi się odbywać z zachowaniem spójności przyrodniczo-kulturowej służącej realizacji konstytucyjnej zasady zrównoważonego rozwoju.

Dla osiągnięcia celu strategicznego sześć przedstawionych poniżej celów polityki przestrzennego zagospodarowania kraju nie może być traktowanych rozłącznie. Odnosząc się do elementów struktury przestrzennej kraju, są ze sobą ściśle powiązane i dopełniają się wzajemnie:

- podwyższenie konkurencyjności głównych ośrodków miejskich Polski w przestrzeni europejskiej poprzez ich integrację funkcjonalną przy zachowaniu policentrycznej struktury systemu osadniczego sprzyjającej spójności,
- poprawa spójności wewnętrznej i terytorialne równoważenie rozwoju kraju poprzez promowanie integracji funkcjonalnej, tworzenie warunków dla rozprzestrzeniania się czynników rozwoju, wielofunkcyjny rozwój obszarów wiejskich oraz wykorzystanie potencjału wewnętrznego wszystkich terytoriów,
- poprawa dostępności terytorialnej kraju w różnych skalach przestrzennych poprzez rozwijanie infrastruktury transportowej i telekomunikacyjnej.
- zwiększenie odporności struktury przestrzennej na zagrożenia naturalne i utratę bezpieczeństwa energetycznego oraz kształtowanie struktur przestrzennych wspierających zdolności obronne państwa.
- przywrócenie i utrwalenie ładu przestrzennego.

W rozdziale VI „Typologia Obszarów Funkcjonalnych” teren miasta Łeby kwalifikuje się jako Strefę Przybrzeżną w obszarze szczególnego zjawiska w skali makroregionalnej.

Współodpowiedzialność za zagospodarowanie przestrzenne obszarów przybrzeżnych, zgodnie z zasadą współwładztwa oraz subsydialności, spoczywa na organach administracji państwowej (administracja centralna, w tym Urzędy Morskie) oraz samorządu terytorialnego wszystkich poziomów, na podstawie przyznanych im kompetencji. Podniesienie efektywności procesów zagospodarowania i zarządzania wymaga pilnego wdrożenia zasad Zintegrowanego Zarządzania Obszarami Przybrzeżnymi:

Teren Łeby położony jest w strefie przybrzeżnej, w obszarze funkcjonalnym szczególnego zjawiska w skali makroregionalnej wymagającej opracowania studium zagospodarowania przestrzennego. Za opracowanie studium będzie odpowiedzialny zespół powołany przez ministra właściwego ds. rozwoju regionalnego wraz z innymi ministrami właściwymi we współpracy z władzami samorządowymi regionów nadmorskich. Studium będzie zawierać ustalenia wiążące administrację morską, samorządy województw, a przez plan zagospodarowania przestrzennego województwa także gminy nadmorskie. Studium będzie obejmować zagadnienia rozwoju społecznego, gospodarczego oraz ochrony środowiska w przestrzeni i jej zagospodarowania, stymulując utrwalanie rozwoju zrównoważonego na obszarach strefy poprzez:

- wzmocnienie podstaw rozwojowych polskiego wybrzeża w zakresie krajowych sieci transportowych, komunikacyjnych i energetycznych,
- wykorzystanie gospodarcze obszarów morskich w zgodzie z uwarunkowaniami środowiska i przyrody,
- systemowe działania służące ochronie brzegu morskiego przed erozyjnym działaniem Bałtyku i zagrożeniem powodzią sztormowymi i jego zagospodarowaniu,
- wynikające z międzynarodowych zobowiązań Polski w zakresie ochrony środowiska, w szczególności ochrony wód bałtyckich, systemowe działania służące poprawie czystości wód przybrzeżnych i rzek wpadających do Bałtyku.

Studium będzie wykorzystywane przez organy administracji rządowej i samorządowej przy tworzeniu przez nie odpowiednich strategii, planów i programów. Na poziomie krajowym minister właściwy do spraw gospodarki morskiej będzie zobowiązany do opracowania planu zagospodarowania obszarów morskich RP (akwenów) z jednoczesnym określeniem procedur gwarantujących korelację planów zagospodarowania przestrzennego obszaru morskiego i części lądowej „strefy przybrzeżnej”. Opracowanie planów zagospodarowania obszarów morskich i planów zagospodarowania obszarów lądowych na styku z obszarami morskimi będzie podlegało procedurom wzajemnej konsultacji między organami odpowiedzialnymi za ich sporządzenie, prowadzonej zgodnie z zasadami Zintegrowanego Zarządzania Obszarami

Przybrzeżnymi (ZZOP). Dla potrzeb opracowania planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich konieczne jest zdefiniowanie oczekiwań w stosunku do strefy przybrzeżnej wynikających z potrzeb obszarów lądowych.

Istotnym elementem polityki ekologicznej państwa jest wymóg prawnego utrwalenia krajowego systemu ochrony przyrody. Projekt krajowej sieci ekologicznej ECONET obejmuje łącznie 46% powierzchni Polski i składa się z 32 krajowych i 46 europejskich obszarów węzłowych, połączonych siecią korytarzy ekologicznych.

W granicach województwa pomorskiego znalazły się znaczące fragmenty czterech obszarów i skrajny wycinek piątego. Są to: wybrzeże Bałtyku, ujście Wisły, Pojezierze Kaszubskie, Bory Tucholskie i Zachodniomazurski Obszar Węzłowy.

Z uwagi na wyjątkową wartość walorów przyrodniczych środowiska Wybrzeża Bałtyku /w tym także miasta Łeba/ w sieci ECONET-Polska uznano go za tzw. obszar węzłowy o międzynarodowym znaczeniu. Blisko połowa obszaru miasta zaliczana jest do przyrodniczych obszarów prawnie chronionych. Zachodnia część miasta wokół jeziora Łebsko położona jest w granicach Słowińskiego Parku Narodowego – Światowego Rezerwatu Biosfery, natomiast we wschodniej części znajduje się rezerwat przyrody Mierzeja Sarbska. Projektuje się utworzenie otuliny wokół SPN. Przymorskie jeziora otaczające Łebę oraz morskie wody przybrzeżne stanowią ważne ostoje ptaków wodnych i błotnych /w tym jezioro Łebsko – zaliczane do obszarów o znaczeniu międzynarodowym/.

Właściwe kształtowanie tych struktur przestrzennych wspierających osiągnięcie i utrzymanie wysokiej jakości środowiska przyrodniczego i walorów krajobrazowych jest warunkiem ładu przestrzennego przy zachowaniu zasad zrównoważonego rozwoju Polski.

2.2. Uwarunkowania wynikające z polityki przestrzennej województwa

Ustalenia w zakresie celów i kierunków polityki przestrzennej województwa obligatoryjne dla ustaleń studium i miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego zawarte są :

- w **Strategii Rozwoju Województwa Pomorskiego 2020**
- w **Planie Zagospodarowania Przestrzennego Województwa Pomorskiego**

2.2.1. Strategia Rozwoju Województwa Pomorskiego 2020

Strategia Rozwoju Województwa Pomorskiego 2020 (uchwała nr 458/XXII/12 Sejmiku Województwa Pomorskiego z dnia 24 września 2012 roku w sprawie przyjęcia Strategii Rozwoju Województwa Pomorskiego 2020)

została opracowana z wizją Województwa Pomorskiego w 2020 roku jako regionu:

- trwałego wzrostu, w którym uruchamiane i wykorzystywane są zróżnicowane potencjały terytorialne dla wzmocnienia i równoważenia procesów rozwojowych;
- o unikatowej pozycji, dzięki aktywności społeczeństwa obywatelskiego, silnemu kapitałowi społecznemu i intelektualnemu, racjonalnemu zarządzaniu zasobami środowiska, gospodarczemu wykorzystaniu potencjału morza oraz inteligentnym sieciami infrastrukturalnym i powszechnemu stosowaniu technologii ekoefektywnych;
- będącego liderem pozytywnych zmian społecznych i gospodarczych w Polsce i w obszarze Południowego Bałtyku.

Wyzwania strategiczne dla województwa pomorskiego.

1. **Zatrudnienie i stan zdrowia mieszkańców.** Zwiększenie zatrudnienia mieszkańców we wszystkich kategoriach wiekowych, a także poprawa stanu zdrowia społeczeństwa dla lepszego wykorzystania potencjału wynikającego z wydłużania się życia.

2. Usługi edukacyjne i konkurencyjność uczelni. Poprawa jakości kształcenia na wszystkich poziomach z uwzględnieniem sygnałów płynących z rynku pracy oraz efektywne wykorzystanie potencjału naukowego pomorskich uczelni dla podniesienia ich konkurencyjności na arenie krajowej i międzynarodowej.
3. Powiązania gospodarcze. Efektywna współpraca sektora naukowo-badawczego z sektorem przedsiębiorstw, lepsze warunki rozwoju proeksportowo ukierunkowanych firm i klastrów gospodarczych, a także wzrost poziomu inwestycji w branżach o największym potencjale rozwoju opartych o specyficzne potencjały województwa.
4. Kapitał społeczny i tożsamość regionalna. Stymulowanie aktywności społecznej i budowa regionalnej wspólnoty obywatelskiej czerpiącej m.in. z wielokulturowego dziedzictwa, tradycji morskich i solidarnościowych, a także wzrost kompetencji mieszkańców, które warunkują zdolność do funkcjonowania w dynamicznie zmieniającej się rzeczywistości.
5. Dostępność transportowa. Zapewnienie sprawnych powiązań transportowych z centrami gospodarczymi Polski i Europy, integracja systemu transportu zbiorowego dla zwiększenia spójności wewnętrznej województwa i mobilności mieszkańców (także w wymiarze miejskim), w tym poprawa dostępności drogowej i kolejowej obszarów o najniższej dostępności w regionie.
6. Obszary o nie w pełni uruchomionych potencjałach. Wzrost bazy dochodowej obszarów w zasięgu oddziaływania korytarzy i węzłów transportowych (m.in. porty morskie, lotnicze, terminale intermodalne), obszarów o unikatowej ofercie turystycznej, a także położonych poza Obszarem Metropolitalnym Trójmiasta.
7. Dostęp do usług publicznych. Ograniczanie dysproporcji wewnątrz regionu i zapewnienie dostępu do dobrej jakości usług publicznych (m.in. edukacji, ochrony zdrowia, szerokopasmowego internetu, kultury oraz administracji), w tym do infrastruktury.
8. Bezpieczeństwo energetyczne i ekotechnologie. Wykorzystanie potencjału posiadanych zasobów dla poprawy bezpieczeństwa dostaw energii i lepszego zarządzania popytem na energię (inteligentne sieci), a także redukcja środowiskowych oddziaływań energetyki i przekształcenie regionu w krajowego lidera produkcji zielonej energii i technologii ekofektywnych.
9. Zarządzanie przestrzenią. Lepsze zarządzanie przestrzenią dla zmniejszenia presji na środowisko, poprawy bezpieczeństwa powodziowego, a także optymalnego wykorzystania potencjałów terytorialnych (przyrodniczego, krajobrazowego, kulturowego i gospodarczego) dla zapewnienia wysokiej jakości życia.
10. Zdolność instytucjonalna. Poprawa jakości zarządzania rozwojem, w tym wykreowanie regionu miejskiego o inteligentnej specjalizacji i rdzeniu w Obszarze Metropolitalnym Trójmiasta; a także wypracowanie optymalnych form współpracy samorządu województwa z partnerami w regionie, kraju i UE, jak również skuteczne i terminowe wdrożenie prawa UE w zakresie środowiska i energetyki

Strategia wskazuje 3 cele strategiczne, mające charakter ogólny i określające pożądane stany docelowe w ujęciu problemowym. Są one konkretyzowane przez 10 celów operacyjnych oraz kierunki działań.

Cele strategiczne

I. Nowoczesna gospodarka - pożądany kierunek zmian

- Wzrost aktywności eksportowej i poziomu inwestycji w przedsiębiorstwach;
- Wzrost aktywności inwestorów zewnętrznych, w tym zagranicznych (także przez reinwestycje);
- Wzrost zatrudnienia w branżach o dużej wartości dodanej i największym potencjale rozwoju;

- Umocnienie Obszaru Metropolitalnego Trójmiasta jako centrum handlu międzynarodowego;
- Poszerzenie kontroli nad kluczowymi aktywami gospodarczymi regionu przez pomorskie firmy;
- Wzrost aktywności instytucji naukowo-badawczych i przedsiębiorstw w programach badawczych;
- Wzrost liczby wykładowców i studentów zagranicznych i spoza regionu;
- Doskonalenie współpracy uczelni, przedsiębiorstw i administracji dla lepszej oferty kształcenia;
- Upowszechnienie dostępu do szerokopasmowego internetu o bardzo wysokich parametrach;
- Osiągnięcie statusu pierwszej w Polsce destynacji turystycznej.

Cele operacyjne

- Wysoka efektywność przedsiębiorstw
- Konkurencyjne szkolnictwo wyższe
- Unikatowa oferta turystyczna i kulturalna

II. Aktywni mieszkańcy – pożądaný kierunek zmian

- Wzrost poziomu zatrudnienia i kompetencji zawodowych mieszkańców;
- Aktywizacja osób wykluczonych społecznie i zagrożonych wykluczeniem, a także ograniczenie patologii społecznych;
- Wzmocnienie podstawowych funkcji rodziny;
- Wzmocnienie regionalnej wspólnoty kulturowej i obywatelskiej;
- Rozwój kompetencji kluczowych, głównie dzieci i młodzieży;
- Włączenie szerokiego kręgu partnerów w określanie i realizację polityki rozwoju regionu;
- Zmniejszenie zachorowalności na choroby cywilizacyjne pod wpływem zmian stylu życia;
- Lepszy stan zdrowia mieszkańców.

Cele operacyjne

- Wysoki poziom kapitału społecznego
- Wysoki poziom zatrudnienia
- Efektywny system edukacji

III. Atrakcyjna przestrzeń – pożądaný kierunek zmian

- Pełne włączenie regionu w transeuropejskie sieci transportowe i energetyczne;
- Wzrost atrakcyjności transportu zbiorowego i znaczenia indywidualnej mobilności aktywnej;
- Wzrost udziału transportu intermodalnego w przewozach towarowych;
- Wzrost efektywności energetycznej i rozwój rozproszonej generacji;
- Poprawa stanu środowiska oraz środowiskowych warunków życia;
- Zwiększenie bezpieczeństwa powodziowego.

Cele operacyjne

- Lepszy dostęp do usług zdrowotnych
- Sprawny system transportowy
- Bezpieczeństwo i efektywność energetyczna
- Dobry stan środowiska

Proces realizacji Strategii będzie monitorowany i okresowo oceniany. Działania w tym zakresie będą miały charakter regularny, prowadząc do powstania Pomorskiego Systemu Monitoringu i Ewaluacji (PSME), który stanowić będzie istotny element systemu realizacji Strategii. Podstawowym celem funkcjonowania PSME będzie efektywne wsparcie procesu decyzyjnego związanego z planowaniem i wykorzystaniem zasobów (głównie finansowych) kierowanych na realizację Strategii

2.2.2. Plan Zagospodarowania Przestrzennego Województwa Pomorskiego ustala w systemie obszarów chronionych

- W zakresie **ochrony środowiska przyrodniczego** utrzymanie istniejących form ochrony przyrody oraz dążenie do poprawy ciągłości przestrzennej systemu obszarów chronionych i powiązań ekologicznych, zapewniających trwałość i różnorodność gatunkową zasobów biosfery oraz stabilność procesów przyrodniczych. Miast Łeba położone jest w przybrzeżnej strefie południowego Bałtyku o randze ponadregionalnej, stanowiącej europejski korytarz wędrówkowy ptactwa wodnego, pomiędzy Europą północno-wschodnią a obszarami zimowania w Europie zachodniej. Przebiega on w strefie przybrzeżnej Zatoki Gdańskiej i otwartego morza, od Mierzei Wiślanej, przez Pobrzeże Gdańskie, półwysep Helski i Pobrzeże Słowińskie, sięgając od strony morza do izobaty 20 m, zaś od strony lądu obejmując pas wydmy wraz ze zbiorowiskami lasów nadmorskich, przybrzeżne równiny hydrogeniczne i jeziora. Istotnym ograniczeniem łączności przestrzennej tego korytarza są zagospodarowane strefy brzegowe miast portowych (aglomeracji Trójmiasta, Władysławowa, Łeby i Ustki). Miasta te przecinają ciągłość systemów lądowych, nie stanowią jednak definitywnej bariery dla wędrówek ptaków.

- W zakresie **ochrony środowiska kulturowego** zachowanie i eksponowanie przestrzennych świadectw tradycji morskich kraju i województwa, najwartościowszych zespołów i obiektów środowiska kulturowego, wzmacniających wizerunek regionu jako integralnego elementu środowiska kulturowego Europy Bałtyckiej. Zachowanie różnorodności kulturowej województwa oraz zapewnienie dostępności zasobów i walorów dziedzictwa kulturowego jako atutu w rozwoju zrównoważonym i konkurencyjności przestrzeni województwa.

W gminnych dokumentach planistycznych należy:

- zidentyfikować istniejące i potencjalne konflikty funkcjonalno-przestrzenne związane z ochroną walorów kulturowych;
- zidentyfikować elementy charakterystyczne krajobrazu kulturowego oraz określić zasady ich ochrony (np.: wskazanie wytycznych dotyczących zgodnych z tożsamością miejscowości zasad: posadowienia obiektów na działce, formy obiektu, detalu architektonicznego);
- określić elementy charakterystyczne w przypadku dóbr kultury współczesnej, które winny zostać zachowane.

Ochrona i odnowa charakterystycznych zasobów dziedzictwa kulturowego regionu, m.in.: układów urbanistycznych i ruralistycznych, zabytków wsi pomorskiej, dziedzictwa morskiego i rzeczno, dziedzictwa budownictwa ceglano(przed wszystkim najstarsze kościoły i założenia klasztorne, zamki krzyżackie) i drewnianego (przed wszystkim dziedzictwo kulturowe Ziemi Słupskiej, Żuław, Powiśla, Kaszub i Kociewia), obiektów dziedzictwa obronnego i techniki (w tym systemów hydrotechnicznych), kultury materialnej portów morskich i rzecznych oraz wsi rybackich, materialnych relikwów dziedzictwa solidarnościowego, zespołów rezydencjalnych, zespołów zieleni urządzonej, wybitnych dóbr kultury współczesnej. Obejmowanie ochroną miejsc o wyjątkowych wartościach, których przykładem jest Łeba - osada rybacka i ruiny gotyckiego miasta Starej Łeby (rezerwat archeologiczny).

- W zakresie **ochrony walorów krajobrazu** zachowanie i eksponowanie najwartościowszych zespołów i fragmentów krajobrazu, panoram widokowych i wnętrza architektoniczno - krajobrazowych dla wzmacniania wizerunku regionu.

Kształtowanie nowych walorów krajobrazowych, w tym odtworzenie krajobrazów zdegradowanych oraz przeciwdziałanie procesom zagrażającym walorom krajobrazu.

Ochrona przedpola ekspozycji bądź poprawa wyeksponowania m.in. przez ograniczenie wprowadzania zabudowy, zalesień, reklam wielkoformatowych i innych przekształceń, ochronę charakterystycznych akcentów i dominant, odtwarzanie wartościowych elementów obiektów zabytkowych i historycznych sylwet panoramicznych, ochrona wodnych platform widokowych (m.in. przez zachowanie naturalnych i antropogenicznych walorów krajobrazowych, zapewnienie warunków kontynuacji aktywności typowej dla danego krajobrazu i stanowiącej o jego urodzie – np. rybactwa, żeglarstwa) między innymi Morza Bałtyckiego – „locji” brzegów na całej długości brzegu morskiego znajdującego się w granicach województwa, łącznie z widokiem na północny brzeg Półwyspu Helskiego; Jezior Gardno i Łebsko – widoki brzegów obu jezior, możliwość obserwacji form ruchomych wydm na Mierzei Łebskiej.

Ochrona makrownętrz krajobrazowych, jako elementów odzwierciedlających atrakcyjność i różnorodność krajobrazową województwa (m.in.: przez ochronę przed dewastacją istniejących walorów, ograniczenie wprowadzania intensywnej zabudowy terenów otwartych, ograniczenie wprowadzania obcych kulturowo form zagospodarowania terenu): w tym

- doliny rzeki Łeby na odcinku od jeziora Łebsko do Lęborka;
- rzeki Łeby na wysokości miejscowości Łęczyce;
- równiny akumulacji biogenicznej na zachód od jeziora Łebsko;
- wodnego dwóch jezior Słowińskiego Parku Narodowego – jeziora Gardno i Łebsko.

W gminnych dokumentach planistycznych należy określić:

- elementy i obszary charakterystyczne dla krajobrazu kulturowego miejscowości oraz szczegółowe zasady ich przekształceń;
- strefy krajobrazu zdegradowanego oraz zasady i kierunki ich przekształceń;
- sposoby rekompozycji, restylizacji i uporządkowania chaotycznych układów zabudowy;
- zasady zagospodarowania punktów widokowych i ochrony panoram widokowych.

- W zakresie **ochrona zasobów środowiska** zachowanie i racjonalne gospodarowanie zasobami środowiska przyrodniczego (abiotycznego – *kopaliny, gleby, wody, powietrze* i biotycznego – *bioróżnorodność*), kształtującymi jakość przestrzeni, warunki życia i zrównoważony rozwój regionu ze szczególnym uwzględnieniem rekreacji i turystyki. Podwyższanie skuteczności ochrony zasobów i walorów środowiska ekosystemu Morza Bałtyckiego.

- **Ochrona litosfery i zasobów kopalin** polega na podejmowanie działań ochronnych na obszarach wzmożonych zjawisk morfodynamicznych zagrażających bezpieczeństwu obiektów i ludności jedynie w niezbędnym i ekonomicznie uzasadnionym zakresie – zarówno na obszarze wybrzeża morskiego o genezie erozyjnej (klifowe), jak i w głębi lądu.

- **Ochrona gruntów leśnych i rolnych** obejmuje zachowanie (nie pomniejszanie) co najmniej obecnej powierzchni terenów leśnych i stosowanie kompensacji przyrodniczej przy przeznaczeniu na cele nieleśne. Powiększanie areału gruntów leśnych przez zalesianie gruntów o najniższych walorach produkcyjnych i zagrożonych procesami erozyjnymi, wzmacniające ich ekologiczną stabilność, spójność przestrzenną struktur ekologicznych – szczególnie w centralnej, pojeziernej części województwa oraz w zdefiniowanych korytarzach ekologicznych. Ochrona gleb o najwyższej przydatności rolniczej

- **Ochrona zasobów i jakości wód** obejmuje poza ochroną jezior lobeliowych i dystroficznych na obszarze całego województwa w szczególności

- Zachowanie istniejących terenów hydrogenicznych – wód powierzchniowych, mokradeł i torfowisk oraz odtwarzanie i odnawianie obszarów tzw. małej retencji dla utrzymania i powiększania zasobów wodnych oraz kształtowania właściwego stanu stosunków wodnych.

- Zachowanie i renaturalizacja biegu cieków przymorskich, w szczególności stanowiących miejsca bytowania gatunków ryb wędrownych – łososia, troci i certy – w zlewniach Wieprzy, Słupi, Łupawy, Łeby, Piaśnicy, Redy, Zagórskiej Strugi i Wisły oraz udroźnienie odcinków rzek pojeziernych dla wędrówki ryb przede wszystkim w zlewniach Brdy, Wdy, Gwdy.
- Zwiększenie naturalnej retencji na obszarach miejskich, przeciwdziałanie nadmiernemu uszczelnianiu terenów otwartych.
- **Ochrona zasobów biosfery** realizowana jest przez kształtowanie powiązań ekologicznych między system obszarów i obiektów prawnie chronionych, ochronę gatunkową i siedliskową. Stanowi ona gwarancję zachowania zasobów

W systemie osadniczym

- W zakresie **hierarchii ośrodków i obszarów obsługi** przyjmuje się następującą hierarchię ośrodków obsługi mieszkańców i gospodarki:
 - A. Ośrodek ponadregionalny
 - B. Ośrodki regionalne
 - C. Ośrodki ponadgminne: Czersk, Miastko, Nowy Dwór Gdański, Hel, Jastarnia, Puck, Władysławowo, **Łeba**, Brusy, Pelplin, Gniew, Prabuty, Dzierżgoń, Nowy Staw, Czarna Woda, Skórcz, Debrzno, Skarszewy, Kępice, Czarne i Krynica Morska
- W zakresie **kształtowanie systemu osadniczego** województwa poprawa spójności sieci osadniczej i optymalizacja przestrzennej struktury regionu przez wzmocnienie rangi ośrodków regionalnych i ponadregionalnych
- W zakresie **kształtowania lokalnych elementów systemu osadniczego** stosowanie wzorców rozwoju przestrzennego, zapewniających najefektywniejsze wykorzystanie obszarów istniejącego zainwestowania oraz minimalizujących ekspansję na nowe obszary zainwestowania kosztem przestrzeni otwartych przez:
 - udostępnianie do zabudowy, prowadzenie oszczędnej gospodarki terenami istniejącego i potencjalnego zainwestowania;
 - wyłączenie z osadnictwa i zainwestowania gospodarczego określonych obszarów w celu ochrony przestrzeni otwartych, jako elementu kształtowania ładu przestrzennego, w tym przeciwdziałanie „rozlewaniu się” obszarów zainwestowania;

W infrastrukturze społecznej - poprawa dostępności mieszkańców do usług i urządzeń edukacji, zdrowia, kultury oraz sportu przez optymalizację sieci obiektów i urządzeń edukacji, ochrony zdrowia, kultury i sportu przez:

- polepszenie ich dostępności przestrzennej przez zapewnienie sprawnej obsługi komunikacją publiczną;
- lokalizację nowych inwestycji (np. oferty edukacji na poziomie wyższym – I stopień – bez konieczności zmiany miejsca zamieszkania);
- stosowanie przy lokalizacji obiektów i urządzeń sportowych zgodnie z zaleceniami światowych federacji sportowych w związku z możliwością wykorzystania dla wydarzeń sportowych o znaczeniu międzynarodowym.

Rozwój w pierwszej kolejności infrastruktury edukacyjnej przedszkolnej, podstawowej i gimnazjalnej w gminach, w których udział ludności w wieku przedszkolnym i szkolnym jest wyższy od przeciętnej dla województwa.

- W zakresie **ochrony zdrowia** z uwagi na stan zdrowotny mieszkańców województwa pomorskiego szczególnie zachorowalność i umieralność na choroby nowotworowe, układu sercowo-naczyniowego oraz cukrzycę, istotne jest podjęcie działań zmierzających do polepszenia dostępności i jakości usług w placówkach ochrony zdrowia, ważnych z punktu widzenia regionu. Zapewnienie opieki zdrowotnej mieszkańcom

województwa pomorskiego, wymaga ukształtowania odpowiedniej sieci jednostek szpitalnych i ambulatoryjnych m.in. poprzez inwestycje w infrastrukturę ochrony zdrowia oraz kształtowanie warunków dla rozwoju zintegrowanego regionalnego systemu ratownictwa.

- W zakresie **kultury i sztuki** kształtowanie struktury przestrzennej infrastruktury kultury i sztuki przez rozwijanie na obszarze województwa ośrodków kultury upowszechniających i prezentujących kulturę i dziedzictwo kulturowe Pomorza o znaczeniu krajowym i regionalnym: Brusy, Bytów, Chojnice, Człuchów, Gniew, Hel, Jastarnia, Kartusy, Kościerzyna, Kwidzyn, Lębork, Łeba, Miastko, Nowy Dwór Gdański, Pelplin, Puck, Słupsk, Starogard Gdański, Sztum, Tczew, Ustka, Wejherowo, Władysławowo.

- W zakresie **sportu, kultura fizycznej i rekreacji** kształtowanie struktury przestrzennej infrastruktury sportu, kultury fizycznej i rekreacji w gminach od 10–25 tys. mieszkańców oraz w miejscowościach nadmorskich (Ustka, Łeba, Jastarnia, Hel) przez rozwój wielofunkcyjnych ośrodków pełniących funkcje sportowe, rekreacyjne i kulturalne.

W kształtowaniu warunków przestrzennych rozwoju gospodarczego

- W zakresie **rozwoju gospodarki turystycznej**

Rozwój infrastruktury turystyki opartej o usługi typu SPA, kulturowej, specjalistycznej i wycynowej jako potencjału zwiększającego atrakcyjność regionu także poza sezonem letnim – w szczególności w miejscowościach o najwyższej liczbie miejsc noclegowych. Poprawa jakości i estetyki stref intensywnego zagospodarowania turystycznego, tak aby odpowiadały potrzebom regeneracyjnym człowieka, w szczególności w paśmie nadmorskim: na odcinku od Karwi do Helu, na terenie Trójmiasta, w paśmie od Gdańska-Sobieszewa do Kątów Rybackich oraz w miejscowościach Ustka, Rowy, **Łeba**, Lubiatowo, Białogóra, Dębki i Krynica Morska, oraz w strefach brzegowych jezior: na Pojezierzu Kaszubskim (np. jeziora: Raduńskie Górne, Raduńskie Dolne, Ostrzyckie, Mausz, Gowidlińskie, Sitno i okoliczne, Kamień i Wysoka), w Borach Tucholskich i na Równinie Charzykowskiej (np. jeziora: Wdzydzkie, Charzykowskie – wschodni brzeg, Kruszyńskie, Sudomie, Wielki Ocypel), oraz w strefie nadmorskiej (np. jeziora: Łebsko, Sarbsko).

Rozwój bazy noclegowej w pierwszej kolejności w oparciu o możliwości adaptacji istniejącej zabudowy dotychczas pełniącej inne funkcje.

- Realizacja zagospodarowania turystycznego i urządzeń rekreacji jako atrakcji towarzyszących trasom turystycznym wykorzystywanym masowo.
- Spójne kształtowanie systemu szlaków turystycznych, których przebiegi powinny być kształtowane z myślą o zachowaniu hierarchii, potrzebach różnych użytkowników, ponadto łączyć się w sieć o zasięgu międzyregionalnym i międzynarodowym.
- Ograniczanie presji turystycznej na obszary wrażliwe przyrodniczo, kulturowo i krajobrazowo przez zapewnienie infrastruktury obsługi ruchu turystycznego przeciwdziałającej dewastacji tych obszarów.
- Ograniczanie intensywności zagospodarowania stref przybrzeżnych jezior, realizacja zagospodarowania w przypadku jezior rynnowych przez zagospodarowanie tylko jednej strony jeziora.
- Poprawa jakości i estetyki stref intensywnego zagospodarowania turystycznego, tak aby odpowiadały potrzebom regeneracyjnym człowieka

- **Strefa nadmorska** stanowi najintensywniej użytkowane turystycznie pasmo w regionie. Jej popularność powodowana jest przede wszystkim bliskością morza, ale również korzystnymi warunkami klimatycznymi, atrakcyjnymi walorami krajobrazowymi,

przyrodniczymi i kulturowymi. W strefie koncentruje się większość miejsc noclegowych w województwie (77% liczonych ogółem, 71% całorocznych). Priorytetowe znaczenie ma zagospodarowanie przybrzeżnych i morskich przystani pasażerskich lub żeglarskich (Gdańsk, Sopot, Gdynia, Hel, Jastarnia, Puck, Rewa, **Łeba**, Ustka, Krynica Morska, Kąty Rybackie, Władysławowo).

Rozwój tras alternatywnych wobec transportu samochodowego (m.in. tras rowerowych i połączeń wodnych).

- Szlaki turystyczne

Rozwój szlaków turystyki wodnej, stanowi element integrujący obszary rekreacyjne województwa przez:

- zagospodarowanie turystyczne szlaków wodnych (stworzenie przystani, stanic, miejsc biwakowych i oznakowanie) na rzekach: Wdzie, Brdzie, Wielkim Kanale Brdy, Liwie, Słupi, Łebie, Łupawie, Raduni, Wierzycy, Motławie, Wieprzy, Redzie, Wielkiej Świętej – Tudze, rzek Deltę Wisły i Zalewu Wiślanego oraz ich dopływach;
- rozbudowę infrastruktury międzynarodowej drogi wodnej E-60 (morska) na potrzeby morskiego żeglarstwa przybrzeżnego.
- ustalenie sieci tras rowerowych składającej się z systemów tras o znaczeniu regionalnym ponadregionalnym i międzynarodowym *Hanzeatycka* R-10 – wybrzeża Bałtyku: (Złakowo) województwo zachodniopomorskie – Zaleskie – Ustka – **Łeba** – Władysławowo – Puck – Gdynia – Sopot – Gdańsk – Stegna – Nowy Dwór Gdański – Kępiny Małe – warmińsko-mazurskie (Elbląg); należy wymienić również możliwość połączenia promowego Krynicy Morskiej przez Zalew Wiślany do Elbląga, Tolkmicka, Fromborka;

W infrastrukturze transportowej istotnym zadaniem jest poprawa wewnętrznej spójności i efektywności regionalnego systemu transportowego, zapewnienie dobrej dostępności do ważnych ośrodków i obszarów aktywności gospodarczej oraz sprawnych powiązań z sąsiednimi województwami, co warunkuje ukształtowanie racjonalnej struktury funkcjonalnej sieci drogowej, odzwierciedlającej rzeczywiste, istniejące lub planowane funkcje połączeń drogowych w województwie, powiatach i gminach z uwzględnieniem zasad ochrony środowiska.

Do dróg służących poprawie dostępności wewnątrz województwa o znaczeniu lokalnym jest droga wojewódzka nr 214 **na odcinku Lębork – Łeba**

W systemie infrastruktury technicznej zadania polityki przestrzennej stanowią

- Ochrona strefy brzegowej, obszarów przybrzeżnych oraz istniejącego zainwestowania w sposób uwzględniający abstrazję morza, podnoszenie się jego poziomu oraz zagrożenia związane z powodzią od morską.
- Ochrona ludności i mienia, ograniczenie rozwoju zabudowy na terenach zagrożonych powodzią, dążenie do poprawy stosunków wodnych i zapewnienia dostatecznej retencji wód.
- Zapewnienie dostępu mieszkańców województwa do wody pitnej o jakości zgodnej z obowiązującymi normami z uwzględnieniem racjonalizacji wykorzystania zasobów wód podziemnych.
- Zmniejszenie ładunku zanieczyszczeń odprowadzanych do wód i gruntu przez planowaną i realizowaną kompleksowo w zlewniach, zwłaszcza na obszarach cennych przyrodniczo i ważnych dla turystyki, oraz w zlewniach rzek stanowiących źródło wody pitnej, rozbudowę i budowę sieci kanalizacji sanitarnej i urządzeń do

unieszkodliwiania ścieków, zapewniającą poprawę dostępności dla mieszkańców szczególnie obszarów wiejskich.

- Poprawa bezpieczeństwa energetycznego, poprawa efektywności energetycznej, sprawności technicznej i efektywności ekonomicznej funkcjonowania systemu oraz stworzenie możliwości odbioru energii wytwarzanej w planowanych źródłach, zmniejszenie emisji zanieczyszczeń do atmosfery, w tym CO₂, zwiększenie udziału energii odnawialnych w ogólnym zużyciu energii oraz poszanowanie i racjonalizacja zużycia energii.
- Dostosowanie systemu gospodarki odpadami do wymogów wynikających z przepisów prawa krajowego i unijnego w nawiązaniu do potrzeb osadnictwa i gospodarki oraz zróżnicowanych warunków przestrzennych województwa.

- W zakresie **ochrony brzegów morskich** w gminnych dokumentach planistycznych należy uwzględnić

w rejonach Zatoki Gdańskiej, Półwyspu Helskiego, Zalewu Wiślanego i otwartego morza, oraz wzajemne współzależności między sposobem i intensywnością zabudowy obszarów nadmorskich, a stabilnością brzegu morskiego.

- W zakresie **ochrony przed powodzią i regulacji stosunków wodnych** należy ochrona przed skutkami powodzi obszarów potencjalnego zagrożenia oraz obszarów wymagających ochrony przed zalaniem ze względu na ich zagospodarowanie, wartość gospodarczą lub kulturową zapewnić system osłony przeciwpowodziowej.

W gminnych dokumentach planistycznych należy wskazać sposoby ograniczania ilości wód opadowych i roztopowych odprowadzanych do odbiorników (wody niewymagające oczyszczania należy w możliwie najwyższym stopniu doprowadzać do wsiąkania w grunt, a wody z dachów wtórnie wykorzystywać. Zorganizowane odprowadzanie wód opadowych do cieków i zbiorników należy stosować tylko w przypadkach absolutnie koniecznych z uwzględnieniem opóźnienia i spowalniania ich odpływu oraz oczyszczania).

- W zakresie **zaopatrzenie w wodę** utrzymanie i poprawa stanu ochrony ujęć wód pitnych przez ustanawianie stref i obszarów ochronnych wraz z prowadzeniem monitoringu w celu zapewnienie dostępu wszystkim mieszkańcom województwa do urządzeń zaopatrujących w wodę o jakości zgodnej z obowiązującymi normami.

- W zakresie **odprowadzanie i oczyszczanie ścieków** obowiązuje wyposażenie jednostek osadniczych na obszarze całego województwa w systemy kanalizacji zbiorczej zakończonej oczyszczalniami ścieków, w szczególności na obszarach tzw. aglomeracji ściekowych. Inne rozwiązania mogą być stosowane tylko w szczególnych przypadkach i wymagają uzasadnienia techniczno – ekonomicznego.

- W zakresie **gospodarki energetycznej** obowiązuje zapewnienie dostępu i swobodny wybór przez użytkowników nośników energii zgodnie z ich potrzebami i możliwościami ekonomicznymi, z preferencją źródeł paliw przyjaznych dla środowiska, tak z uwagi na emisję zanieczyszczeń do atmosfery, jak i powstawanie odpadów paleniskowych.

- W zakresie zaopatrzenia w gaz i paliwa płynne zwiększenie zasięgu obsługi krajowego systemu dystrybucji gazu ziemnego oraz poprawa bezpieczeństwa energetycznego
- W zakresie zaopatrzenia w ciepło dostosowanie systemów ciepłowniczych do przekształceń i rozwoju zagospodarowania przestrzennego w warunkach konkurencji rynkowej nośników energetycznych poprzez przysposobienie źródeł ciepła do przewidywanego zapotrzebowania i wybór najefektywniejszych technologii wytwarzania uwzględniających aspekty ochrony środowiska. Rozwój systemów ciepłowniczych oraz ograniczanie emisji zanieczyszczeń

□konieczn

- W zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną budowa źródeł energii odnawialnych, w tym systemowych elektrowni wiatrowych przekazujących energię do krajowej sieci elektroenergetycznej,
- Budowa przydomowych elektrowni wiatrowych produkujących energię na potrzeby własne użytkowników.
- Rozbudowa i modernizacja systemu zaopatrzenia w energię elektryczną w zakresie linii 15 i 0,4 kV szczególnie na terenach wiejskich i obszarach rozwojowych.
- Rozwój energetyki wodnej wszędzie tam, gdzie pozwolą na to uwarunkowania środowiskowe i ekonomiczne.

- **W zakresie gospodarki odpadami** obowiązują zasady zawarte w programach ochrony środowiska i planach gospodarki odpadami:

- Ograniczanie negatywnego wpływu odpadów i składowisk na środowisko przez modernizację składowisk odpadów komunalnych, które nie spełniają wymogów ochrony środowiska, a będą użytkowane do czasu wprowadzenia rozwiązań ponadlokalnych;
- Upowszechnianie selektywnej zbiórki odpadów;

Infrastruktura telekomunikacji i teleinformatyki

Możliwości rozwoju telekomunikacji i teleinformatyki stały się obecnie jednym z podstawowych uwarunkowań rozwoju gospodarczego. Dziedzina ta należy aktualnie do dynamicznie rozwijającej się, a jednocześnie na rynek usług telekomunikacyjnych, wchodzi nowi operatorzy zarówno funkcjonujący w telekomunikacji stacjonarnej jak również bezprzewodowej. Umożliwienie wszystkim mieszkańcom województwa dostępu do telewizji regionalnej (TVP Gdańsk). Umożliwienie szerokopasmowego dostępu do Internetu dla mieszkańców województwa, przedsiębiorców oraz jednostek publicznych (administracja publiczna, placówki ochrony zdrowia, edukacji, kultury i bezpieczeństwa publicznego)

Infrastruktura systemów bezpieczeństwa i obronności

Podnoszenie zdolności obronnej państwa i bezpieczeństwa publicznego poprzez kształtowanie struktur przestrzennych zapewniających maksymalne bezpieczeństwo, utrzymanie zdolności obronnej, ochronę ludności oraz niezawodność i ciągłość funkcjonowania państwa w warunkach wojennych, a także podnoszących odporność na skutek awarii i klęsk żywiołowych, jest jednym ze strategicznych celów polityki przestrzennej krajowej i regionalnej.

Wymaga to stosowania rozwiązań przestrzennych podnoszących sprawność mobilizacyjną i operacyjną rozwinięcia sił zbrojnych, wykonania zadań obronnych oraz kształtowania układów infrastruktury w sposób umożliwiający bezpieczny i sprawny przebieg ewakuacji i ratownictwa.

Obszar funkcjonalny o znaczeniu ponad regionalnym i regionalnym

Uchwałą Zarządu Województwa Pomorskiego nr 343/34/15/z dnia 21 kwietnia 2015 w sprawie wstępnego określenia obszarów funkcjonalnych o znaczeniu ponad regionalnym i regionalnym, wyznaczony został „Obszar funkcjonalny szczególnego zjawiska w skali makroregionalnej: Strefa Przybrzeżna”. W granicach tej strefy, w podstrefie tej znajduje się obszar gminy miejskiej Łeba. Opracowany raport dotyczący stanu i sposobu zagospodarowania obszaru funkcjonalnego będzie stanowił podstawę do przyjęcia w planie województwa wspólnej polityki przestrzennej przy zagospodarowaniu danego obszaru.

2.3. Strategia rozwoju powiatu lęborskiego - aktualizacja na lata 2014 – 2020

W strategii rozwoju powiatu lęborskiego na lata 2014 – 2020 przyjętej uchwałą Rady Powiatu Lęborskiego nr VI/33/2015 z dnia 27 marca 2015r sformułowano misję określającą wizerunek powiatu w perspektywie następnych lat jako :

„Podniesienie standardu życia mieszkańców powiatu lęborskiego przez zapewnienie zrównoważonego rozwoju społeczno gospodarczego z poszanowaniem środowiska naturalnego i wykorzystaniem jego turystycznych walorów.”

Cele strategiczne i kierunki działania rozwoju powiatu lęborskiego (priorytety, cele, zadania)

W celu lepszego opracowania działań, które są priorytetowe dla powiatu lęborskiego, cały obszar życia społeczno-gospodarczego podzielono umownie na trzy obszary:

- gospodarka,
- społeczeństwo
- przestrzeń

Obszary te wydzielono mając na uwadze politykę zrównoważonego rozwoju, która opiera się na podstawowych filarach:

- środowisko naturalne jako niezbędna podstawa zrównoważonego rozwoju,
- gospodarka jako narzędzie osiągnięcia zrównoważonego rozwoju

Dobra jakość życia dla wszystkich ludzi (aspekt społeczny), który jest celem zrównoważonego rozwoju. W każdym z obszarów strategicznych wyznaczono priorytety oraz działania w ramach priorytetów wraz z krótkim ich opisem oraz wskazaniem głównych zadań do realizacji.

Gospodarka

Gospodarka to jeden z najważniejszych aspektów rozwoju powiatu. Zadanie samorządu w tej dziedzinie polega głównie na stworzeniu warunków dla wykorzystania istniejącego potencjału gospodarczego, rozwoju przedsiębiorczości, promocji lokalnych produktów oraz tworzenia korzystnych warunków inwestowania dla kapitału rodzimego i zagranicznego. Ekonomiczny dobrobyt jest niezwykle istotnym elementem zrównoważonego rozwoju i umożliwia zwalczanie ubóstwa.

Spółeczeństwo

Priorytetem w tym obszarze jest zwalczanie bezrobocia i zmniejszanie jego społecznych skutków, a także tworzenie korzystnych warunków dla rozwoju edukacji, kultury, ochrony zdrowia i bezpieczeństwa społecznego. „Spójność społeczna” – powinna być osiągnięta poprzez dostosowanie oferty usługowej instytucji rynku pracy (w tym organizacji pozarządowych) do rosnących potrzeb w zakresie aktywizacji zawodowej osób bezrobotnych i poszukujących pracy.

Przestrzeń

Priorytetowe zadania w tym zakresie to działania w kierunku budowy i modernizacji sieci dróg oraz poprawy bezpieczeństwa uczestników ruchu. Ważnym aspektem w tej dziedzinie jest również likwidacja barier architektonicznych oraz modernizacja całej infrastruktury. Poniżej zostały przedstawione poszczególne cele i działania w wyodrębnionych osiach priorytetowych.

Dla każdego z wyznaczonych trzech celów strategicznych określono obszary strategiczne a w nich priorytetowe działania i wskaźniki realizacji celów.

I. Konkurencyjna gospodarka

Gospodarka to jeden z najważniejszych aspektów rozwoju powiatu. Zadanie samorządu w tej dziedzinie polega głównie na stworzeniu warunków dla wykorzystania istniejącego potencjału gospodarczego, rozwoju przedsiębiorczości, promocji lokalnych produktów oraz tworzenia korzystnych warunków inwestowania dla kapitału rodzimego i zagranicznego. Ekonomiczny dobrobyt jest niezwykle istotnym elementem zrównoważonego rozwoju i umożliwia zwalczanie ubóstwa.

- Wspomaganie wzrostu konkurencyjności regionu
- Rozwój szkolnictwa zawodowego
- Tworzenie sprzyjających warunków dla rozwoju przedsiębiorczości.

II. Spójne Społeczeństwo

Priorytetem w tym obszarze zwalczanie bezrobocia i zmniejszanie jego społecznych skutków, a także tworzenie korzystnych warunków dla rozwoju edukacji, kultury, ochrony zdrowia i bezpieczeństwa społecznego. „Spójność społeczna” – powinna być osiągnięta poprzez dostosowanie oferty usługowej instytucji rynku pracy (w tym organizacji pozarządowych) do rosnących potrzeb w zakresie aktywizacji zawodowej osób bezrobotnych i poszukujących pracy

- Przeciwdziałanie nierównościom społecznym
- Sprawny system usług zdrowotnych
- Aktywizacja lokalnego rynku pracy
- Sprawny system usług administracyjnych

III. Zrównoważona przestrzeń

Priorytetowe zadania w tym zakresie to działania w kierunku budowy i modernizacji sieci dróg oraz poprawy bezpieczeństwa uczestników ruchu. Ważnym aspektem w tej dziedzinie jest również likwidacja barier architektonicznych oraz modernizacja całej infrastruktury.

- Komplementarny system transportu
- Efektywność energetyczna - odnawialne źródła energii
- Atrakcyjna przestrzeń i rozwój infrastruktury technicznej

Analiza **SWOT**, dokonana na potrzeby aktualizacji Strategii Rozwoju Powiatu Lęborskiego wykazała, iż na badanym obszarze do najważniejszych mocnych stron powiatu należy zaliczyć atrakcyjne położenie geograficzne i niepowtarzalne zasoby przyrodnicze. Mocną stroną powiatu jest również występowanie na jego terenie złóż gazu łupkowego. Silnymi stronami które mogą mieć pozytywny wydźwięk zarówno w teraźniejszości jak i w przyszłości są elementy związane z rozwojem edukacji, jednej z najważniejszych dziedzin życia społecznego. Problemami, z jakimi boryka się powiat, są stosunkowo wysoka stopa bezrobocia oraz zły stan infrastruktury technicznej (głównie - drogi i bariery architektoniczne dla osób niepełnosprawnych). Jedną ze słabych stron powiatu jest brak połączeń kolejowych pomiędzy Lęborkiem a Łebą w okresach sezonowych oraz ich mała częstotliwość w sezonie letnim. Fakt ten znacznie spowalnia rozwój turystyki i zmniejsza dostępność do obszarów atrakcyjnych pod względem przyrodniczym. Słabe strony dostrzega się także w zakresie służby zdrowia – niewystarczające finansowanie w zakresie bezpłatnych badań profilaktycznych dla mieszkańców, niewystarczające zasoby infrastrukturalne, techniczne i kadrowe do realizacji opieki psychiatrycznej, brak Oddziału Geriatrycznego oraz niedostateczne wyposażenie w sprzęt medyczny (m.in. brak rezonansu magnetycznego). W obszarze szans istotna jest możliwość pozyskiwania środków z funduszy pomocowych na rozwój społeczno-gospodarczy regionu, w szczególności środków z Unii Europejskiej. Za

szansę można uznać rozszerzenie zakresu świadczeń medycznych i dostosowanie ich do struktury demograficznej społeczeństwa. Szansą dalszego rozwoju regionu jest również rozbudowa drogi ekspresowej S6. Natomiast po stronie zagrożeń dostrzeżono niewłaściwy system finansowania działań powiatu spowodowany niewielkim udziałem dochodów własnych w budżecie powiatu oraz uzależnieniem od pieniędzy centralnych. Trudnością jest także niewystarczające dofinansowanie działań m.in. z zakresu oświaty, służby zdrowia oraz opieki społecznej. Realnym zagrożeniem jest również odpływ ludzi w wieku produkcyjnym do szybciej rozwijających się regionów kraju i innych państw Unii Europejskiej. Właściwie wypracowany system szybkiego dostrzegania i wykorzystywania szans pojawiających się w otoczeniu, a także reagowania na istniejące zagrożenia może przyczynić się do wzmocnienia pozycji powiatu tak, aby w przyszłości region ten stał się obszarem konkurencyjnym na tle innych powiatów w Polsce.

Wizja powiatu lęborskiego na koniec okresu obowiązywania aktualizowanej strategii to powiat atrakcyjny pod względem gospodarczym i ekologicznym, bezpieczne miejsce do życia. Społeczność z poszanowaniem korzystająca z jego dóbr naturalnych, dziedzictwa kulturowego i historycznego. To miejsce oferujące możliwość rozwoju oraz atrakcyjne do prowadzenia działalności gospodarczej, gwarantujące wysoką jakość życia przez aktywność samorządu i lokalnej społeczności. Swoją infrastrukturą techniczną i społeczną Powiat zaspakaja potrzeby lokalne i pozwala oferować wyspecjalizowane usługi na zewnątrz.

3. Uwarunkowania wewnętrzne

3.1. Strategia rozwoju gminy miejskiej Łeba 2014-2025

Celem przystąpienia do opracowania Strategii Rozwoju Gminy Miejskiej Łeba na lata 2014-2025 było

- określenia głównych kierunków rozwoju Miasta na podstawie uwarunkowań lokalnych, z uwzględnieniem Długofalowej Strategii Rozwoju Kraju do 2030 roku oraz Strategii Rozwoju Województwa Pomorskiego do 2020 roku
- konieczności wskazania celów operacyjnych oraz strategicznych dla Łeby w kontekście możliwości pozyskiwania środków zewnętrznych w perspektywie finansowej 2014-2020

W strategii przeprowadzono analizę obejmującą ogólną charakterystykę gminy uwzględniając obszary: społeczny, gospodarczy, infrastruktury i środowiska i sformułowano wnioski do uwzględnienia w studium gminy. Przeprowadzona analiza obszarów funkcjonalnych stanowi zestawienie problemów do rozwiązania.

Strefa A- tereny lasów nadmorskich – korytarz ekologiczny

Problemy gospodarcze

- Tereny leśne- wymagające prowadzenia gospodarki leśnej;
- Występuje nieuporządkowana penetracja ludzi;
- W gminie ma miejsce dewastacja siedlisk leśnych;
- Plaże znajdujące się w tej strefie zabudowane są w sezonie nieestetycznymi obiektami tymczasowymi.

Problemy społeczne

- Istnieje konflikt społeczny związany z zachowaniem funkcji leśnej terenu, a stworzeniem parku zdrojowego (zmiana kategorii użytkowania gruntów).

Problemy środowiskowe

- Brak obszarów usług obsługi plaży (toalety, prysznice, przebieralnie, gastronomia, pomieszczenia dla ratowników);

- Istnieją zagrożenia ze strony Morza tj. płuwanie zbiorników na przepływających statkach w morzu, są zatopione środki bojowe z czasów II wojny światowej, ale także zagrożenia okresowe – zakwity sinic;
- Niekontrolowane wycieczki kładów po wydmach oraz wzdłuż wybrzeża

nawet do SPN i na Mierzeję Sarbską;

- Wchodzenie na wydmy przednie przez turystów;
- Atakowanie lasu komunalnego przez szkodniki leśne np. cetyniec.

Problemy bezpieczeństwa

- Zagrożenie terenu ze strony morza - podmywanie wydmy;
- Wandalizm, chuligaństwo, kradzieże, nadużywanie środków odurzających oraz alkoholu przez mieszkańców oraz turystów.

Problemy powodziowe

- Zagrożenie powodziowe
- Wschodnia część plaży wymaga odbudowy.

Strefa B- tereny portowe

Problemy gospodarcze

- Zawieszona działalność stoczni remontującej kutry rybackie,
- Zanik branży przetwórstwa rybnego;
- Zlikwidowanie zakładu przemysłowego, który dawał zatrudnienie większości mieszkańców Łeby;
- Brak zabezpieczenia floty w „slip”, w związku z tym ograniczone są zdolności remontowe portu;
- Brak połączenia nabrzeża wschodniego z zachodnim;
- Wypływanie wejścia do portu i do basenu jachtowego- duże koszty pogłębiania.

Problemy społeczne

- Konflikty między kwaterodawcami, a zakładami produkcyjnymi zlokalizowanymi na tym terenie, w związku z uciążliwością zakładów (hałas, zapachy);
- Likwidacja stoczni i zakładu przetwórczego spowodowała duże bezrobocie.

Problemy środowiskowe

- Zanieczyszczenia płynące kanałem Chełst i rzeką
- Niesprawność systemu podczyszczania sieci wód opadowych i roztopowych
- Wypływanie się odpływu rzeki Łeba z Jeziora Łebsko,
- Podtapianie terenów zurbanizowanych;
- Zaśmiecenie terenów przyległych do Kanału Chełst przez wędkarzy i turystów;
- Występowanie dwóch zbiorników podziemnych stacji paliw przyległych do wód.

Problemy bezpieczeństwa

- Najbardziej zagrożony jest transport wodny na odcinku od obrotnicy (rzeka Łeba) do mostu na ul. Kościuszki na Kanale Chełst ze względu na ruch jednostek, osłabienie nabrzeży.

Problemy powodziowe

- Tzw. „Cofka” wód morskich wzdłuż rzeki Łeby i kanału Chełst. Podtopienia ulic Derdowskiego, Grunwaldzkiej, Abrahama

Strefa C- tereny turystyczne - wczasowe

Problemy gospodarcze

- Brak zainteresowania potencjalnych inwestorów terenem po byłym campingu INETERCAMP z powodu braku planu miejscowego,
- Duża dekapitalizacja majątku;
- Gospodarczo teren ożywiony jedynie w ciągu 1 miesiąca letniego .

Problemy społeczne

- Teren nie jest dostatecznie chroniony, co powoduje, że jest on okradany, dewastowany;

- Niekorzystny wizerunek miasta.

Problemy środowiskowe

- Teren zalewowy,
- Obecność dzikiej zwierzyny pod ośrodkami wczasowymi i domostwami (dziki i lisy).

Problemy bezpieczeństwa

- Kradzież majątku gminnego, który jest opuszczony;
- Kradzież majątku prywatnego;
- Niebezpieczeństwo pożarowe

Problemy powodziowe

- Południowa strona zagrożona powodzią w niewielkim stopniu od strony rzeki Łeby.

Strefa D- tereny sanatoryjno - wczasowe

Problemy gospodarcze

- Południowa część od kanału Chełst wymaga dużych nakładów finansowych na uzbrojenie w celu ożywienia;
- Część wschodnia to tereny powojkowe, które znajdują się w rękach osób fizycznych i prawnych, a ich zamierzenia inwestycyjne znacznie odbiegają od planów gminy;
- Teren campingów i ośrodków wczasowych wymagają doinwestowania;
- Brak parkingów m.in. przy Hotelu Łeba;
- Brak infrastruktury turystycznej wzdłuż Kanału Chełst (niszczenie skarp kanału przez turystów, wędkarzy);
- Prowizoryczne przystanie kajakowe;
- Nieregulowane sprawy własnościowe przejścia przez Kanał Chełst.

Problemy społeczne

- Inwestorzy są przeciwni powstaniu Strefy” A” uzdrowiska. Obiekty oświatowe niedostępne dla osób niepełnosprawnych

Problemy środowiskowe

- Nie rozwiązany sposób docelowego transportu ścieków z terenów powojkowych do oczyszczalni ścieków /przepustowość sieci kanalizacyjnej nie jest odpowiednia/;
- Wpusty uliczne występujące na ul. Nadmorskiej, które nie mają odprowadzenia do sieci deszczowej /burzowej;
- Zanieczyszczenie powietrza - spalanie śmieci przez mieszkańców;
- Zasoby mieszkaniowe z lat 60 tych i 70 – tych ubiegłego stulecia, budynki energochłonne, wymagają termomodernizacji ul. Brzozowa i Westerplatte i ulice prostopadłe do nich;
- Zaśmiecanie terenów leśnych

Problemy bezpieczeństwa

- Przeszkody nad kanałem (mostki, kładki, rurociągi tłoczne) uniemożliwiają bezpieczny przepływ kajakami do jeziora Sarbsko – wypadki;
- Zagrożenie pożarowe;
- Nieregulowane tereny parkowania- zagrożenie opóźnienia działań ratowniczych wszystkich rodzajów jednostek

Problemy powodziowe

- Część południowa od Chełstu jest sferą bardzo zagrożoną przez powódź.

Strefa E- tereny mieszkalno - pensjonatowe

Problemy gospodarcze

- Sprzedane tereny w latach 90 –tych;
- Brak infrastruktury technicznej;
- Napowietrzne linie energetyczne, uniemożliwiający rozwój tego terenu;
- Brak miejsc parkingowych;

- Nieuzbrojone tereny inwestycyjne.

Problemy społeczne

- Konflikt z powodu braku miejsc postojowych, co powoduje zastawienia dróg publicznych;
- Duże opłaty za infrastrukturę techniczną;
- Sezonowe wykorzystanie budynków mieszkalnych – pensjonatów;
- Niedostępność szkół dla osób niepełnosprawnych;
- Zmniejszająca się liczba uczniów szkoły podstawowej, a tym samym gimnazjum.

Problemy środowiskowe

- Zanieczyszczenie powietrza,
- Spalanie śmieci przez mieszkańców;
- Brak ogrzewania ekologicznego;
- Zasoby mieszkaniowe z lat 60 tych i 70 – tych ubiegłego stulecia;
- Zaśmiecanie terenów przyległych do rzeki Chełst przez wędkarzy i turystów.

Problemy bezpieczeństwa

- Nieodpowiednie, agresywne zachowania turystów
- Frustracja młodych;
- Brak miejsc pracy;
- Brak zainteresowań przez dzieci i młodzież;

Problemy powodziowe

- Duże problemy z odwodnieniem terenów.

Strefa F- tereny otwarte -łąki

Problemy gospodarcze

- Teren w części zalewowy, stanowiący retencję;
- Tereny inwestycyjne nieuzbrojone.

Problemy społeczne

- Dążenie do zabudowy omawianych terenów w sposób niekontrolowany;
- Dzikie wysypiska śmieci w rowach melioracyjnych i terenach przydziałkowych.

Problemy środowiskowe

- Zaniedbanie terenów pod względem melioracyjnym,
- Podtopione tereny;
- Zaśmiecanie rowów wzdłuż drogi wojewódzkiej nr 214.

Problemy bezpieczeństwa

- Kradzieże i niszczenie Selektywnej Zbiórki Odpadów (PSZOK)

Problemy powodziowe

- Tereny częściowo zagrożone powodzią.

Strefa G- tereny śródmiejskie usługowo - mieszkaniowe

Problemy gospodarcze

- Obiekty publiczne wymagają dostosowania dla osób niepełnosprawnych
- Brak aktywizacji ludzi starszych i niepełnosprawnych
- Usługi samorządowe dla ludności wymagają lepszego wyposażenia w oprogramowanie i sprzęt;
- Nieestetyczny wizerunek dworca PKP i PKS,
- Zaniedbane i niewykorzystane obiekty dworcowe;
- Zła infrastruktura drogowa ul. Powstańców Warszawy i dróg do niej prostopadłych.

Problemy społeczne

- Duża penetracja turystów,
- Chuligaństwo, rozboje, zakłócanie ciszy nocnej przez działające lokale rozrywkowe

Problemy środowiskowe

- Duże zaśmiecanie miasta;
- Hałas w centrum;
- Kradzież sadzonek, drzew i krzewów;
- Hałas związany z komunikacją;
- Zanieczyszczenie powietrza przez mieszkalnictwo jednorodzinne i wielorodzinne.

Problemy bezpieczeństwa

- Duża ilość turystów przebywających w centrum miasta, co powoduje chuligaństwo, pijaństwo, rozboje, niszczenie małej architektury, niebezpieczeństwo kolizji w ruchu drogowym.

Problemy powodziowe

- Teren powodziowy - ul. Abrahama, Derdowskiego

Strefa H- tereny usług handlowych i rzemieślniczych

Problemy gospodarcze

- Zła infrastruktura drogowa ulicy. Wspólnej;
- Nieuzbrojone tereny inwestycyjne.

Problemy społeczne

- Tereny z obiektami socjalnymi;
- Obecność konfliktów między kwatero dawcami, a zakładem przetwórstwa rybnego zlokalizowanym na tym terenie, w związku z jego uciążliwością (hałas , zapachy).

Problemy środowiskowe

- Działalność wędzarni – uciążliwy zapachów;
- Teren zalewowy

Problemy powodziowe

- Tereny infrastruktury melioracyjnej.

Na podstawie przeprowadzonej analizy „SWOT” największą wagę przypisano położeniu Łeby jako predyspozycję do rozwoju w oparciu o sprawnie zarządzane miasto przez ludzi pomysłowych i przedsiębiorczych, posiadających wiedzę, doświadczenie w funkcjonowaniu miasta. Wymienianym atutem są wyróżniające atrakcje rekreacyjno – turystyczne miasta, często wpływające na czerpanie korzyści we współpracy z organizacjami pozarządowymi o dużym potencjale.

Zagrożeniem staje się mała dywersyfikacja gospodarki miasta przy dużym potencjale branży turystycznej, dominujący procent ludzi w podeszłym wieku oraz migracja ludzi młodych.

Powyższe słabości i zagrożenia skłaniają do podejmowania działań, które stworzą warunki sprzyjające promocji rozwoju portu rybackiego i mariny oraz promować będą rozwój reprezentacyjnych obszarów miasta. Tworzyć się będzie warunki wzrostu konkurencyjności w świadczeniu usług komunalnych oraz realizować ważne inwestycje infrastrukturalne.

Geograficzne położenie, korzystny mikroklimat krajobrazu naturalnego w poszanowaniu prawnych uregulowań środowiska, pozwoli na wykorzystanie możliwości inwestowania w infrastrukturę społeczną i techniczną. Stworzą się komplementarne związki z pozostałymi zadaniami inwestycyjnymi kształtowania przestrzeni miasta. Koordynacja planowania przestrzennego z polityką rozwoju w ramach subregionu, regionu, kraju i w rejonie Morza Bałtyckiego z perspektywą do 2025 roku, pozwoli na realizację równoważonego rozwoju Gminy Miejskiej Łeba.

Istotą planowanych zmian i kontynuowania polityki rozwoju jest konsekwentne planowanie kształtowania przestrzeni jej zagospodarowania spójnego z planowaniem strategicznym realizacji zadań infrastrukturalnych i inwestowanie w zasoby kapitału ludzkiego.

3.2. Dotychczasowe przeznaczenie, zagospodarowanie i uzbrojenie terenu.

3.2.1. Położenie w regionie, dotychczasowe funkcje i stan zagospodarowania.

Położenie i podział administracyjny gminy

Gmina miejska Łeba leży w północnej części województwa pomorskiego. Stanowi jedną z pięciu gmin powiatu łęborskiego. Jest jedną z dwóch gmin miejskich. Od południa sąsiaduje z gminą Wicko (powiat łęborski), od zachodu przez mierzeję jeziora Łebsko z gminą Smołdzino (powiat słupski), i od wschodu przez mierzeję jeziora Sarbsko z gminą Choczewo (powiat wejherowski), od północy z morzem Bałtyckim.

Gmina zajmuje powierzchnię wynoszącą 14,81 km², stanowi 0,08 % powierzchni województwa pomorskiego. Najbliższymi ośrodkami miejskimi są: Lębork, Słupsk, Władysławowo, Małe Trójmiasto Kaszubskie (Wejherowo, Reda, Rumia), Puck oraz Aglomeracja Trójmiejska.

Położenie Gminy Miejskiej Łeba na tle województwa pomorskiego i powiatu łęborskiego



Źródło – Strategia 2014-2025

Województwo – pomorskie

Powiat – łęborski

Gmina – Łeba

Rodzaj gminy – miejska

Prawa miejskie – od 1357 roku

Powierzchnia – 14,81 km²

Liczba ludności ogółem w 2013 r. – 3850

Gęstość zaludnienia – 261 osób/km²

Gmina zajmuje powierzchnię wynoszącą 14,81 km², co stanowi 0,08% powierzchni województwa pomorskiego, a 2,09% powierzchni powiatu łęborskiego.

Struktura funkcjonalno – przestrzenna miasta

Miasto Łeba stanowi ośrodek pełniący następujące funkcje:

- wczasowo – turystyczną z częścią ośrodków o prof. rehabilitacyjnym
- gospodarki morskiej w zakresie turystyki przybrzeżnej, jachtingu, rybołówstwa i ośrodka transgranicznego,
- regionalnego ośrodka usługowego,
- ośrodka mieszkaniowego.

Układ funkcjonalno – przestrzenny i stan zagospodarowania

W obszarze miasta wykształciło się osiem stref funkcjonalno – przestrzennych oznaczonych literami **A-H**.

Symbol strefy	Określenie funkcji
A	Strefa lasów nadmorskich – korytarz ekologiczny
B	Strefa portowa
C	Strefa turystyczno – wczasowa
D	Strefa wczasowa o profilu sanatoryjnym
E	Strefa mieszkalno – pensjonatowa
F	Strefa terenów otwartych
G	Śródmiejska strefa usługowo – mieszkaniowa
H	Strefa rzemiosła i usług

W dotychczas obowiązującym studium oznaczono wykształcone w strukturze przestrzennej miasta osiem obszarów funkcjonalnych. Przekształcenia okresu realizacji w latach 2000 – 2014, szczególnie inwestycje infrastrukturalne utrwaliły granice i cechy funkcjonalne wyznaczonych stref.

A- strefa lasów nadmorskich

obejmuje pas techniczny ochrony brzegu morskiego z plażą i pas lasu ochronnego glebo i wodochronnego na wydmach przybrzeżnych. Strefa o bardzo dużych walorach krajobrazowych, ubogim siedlisku przechodzącym w części południowej w siedlisko lasu świeżego. Pas ten stanowi fragment korytarza rangi krajowej – przybrzeżnego, południowo bałtyckiego, z naturalną przegradą którą stanowią zainwestowane tereny miasta w szczególności portu morskiego Łeba.. W granicach terenów leśnych istnieją na wydzielonych działkach wyspowo zlokalizowane obiekty turystyczne.

W części wschodniej w sąsiedztwie ulicy Wojska Polskiego wykonano spacerowe przejścia piesze - park leśny "Łabędzi Staw". Istniejące po stronie wschodniej pięć przejść na plażę jest zasadniczo pozbawone zespołów obsługi dla turystów korzystających z plaży.

B – strefa portowa

Strefa obejmuje teren znajdujący się w granicach portu Łeba, oraz tereny sąsiednie związane bezpośrednio z gospodarką morską.

Teren położony po zachodniej stronie kanału portowego posiada obowiązujący plan miejscowy. Aktywizacja tych terenów wynika z lokalizacji portu jachtowego Tereny po zachodniej stronie kanału wzdłuż nabrzeża Stoczniowego i Mostowego przeznaczone na techniczne zaplecze portu są obecnie słabo wykorzystywane. Nabrzeże Spółdzielcze po wschodniej stronie związane z przetwórstwem ryb nie powinno być przeznaczane pod lokalizację obiektów turystycznych.

Wschodnia część portu wzdłuż Nabrzeża Gdyńskiego pełni funkcje usługowo-portową i przejścia pieszego. Rejon Nabrzeża Bosmańskiego, Basenu Gospodarczego i Nabrzeża Maltańskiego pełni funkcje portowego zaplecza technicznego Urzędu Morskiego i Stacji Ratownictwa Brzegowego.

C – strefa turystyczno - wczasowa

Strefa turystyczno – wczasowa obejmuje teren, po zachodniej stronie portu, którego oś stanowi ul. Turystyczna, od rzeki Łeby aż do istniejącego przejścia na plażę. Część terenu znajduje się w granicach strefy ochrony archeologiczno – konserwatorskiej

W części północnej zlokalizowane są substandardowe obiekty zespołu obsługi plaży oraz pozostałości ośrodka turystycznego domków campingowych.

Znaczną część terenu strefy C zajmują campingi, łącznie z terenami po ośrodku „Intercam”. Między terenami campingów po wschodniej stronie ul. Turystycznej a zapleczem turystycznym wzdłuż ulicy Jachtowej po jej zachodniej stronie znajduje się teren lasów ochronnych ze strukturą przestrzenną układów roślinnych umożliwiającą wykorzystanie go do ekstensywnych form zagospodarowania turystycznego.

D – strefa wczasowa o profilu sanatoryjnym

Obejmujące tereny ośrodków wczasowych zlokalizowanych w północno – wschodniej części Łeby, wzdłuż ul. Nadmorskiej do obecnych terenów specjalnych włącznie, oraz tereny położone po obu stronach kanału Chełst.

Istniejące ośrodki wczasowe poza nielicznymi posiadają bazę i świadczą usługi o niskim standardzie. Znaczna część ośrodków to campingi z zapleczem sanitarnym. Powoduje to, że funkcjonują one przez 2-2,5 miesiąca w roku i nie są przystosowane do świadczenia usług lecznictwa uzdrowiskowego. Istniejące obiekty w strefie wymagają modernizacji w różnym stopniu.

Teren na zakończeniu ul. Nadmorskiej po zlikwidowanej jednostce wojskowej częściowo zalesiony, przeznaczony zgodnie z obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego pod zainwestowanie turystyczne, został podzielony i sprzedany. Jego niewielka część została zagospodarowana pod park linowy bez obiektów kubaturowych.

W granicach strefy znajduje się również część linii brzegowej jeziora Sarbsko. Teren jest częściowo zalesiony i nawodniony.

E – strefa mieszkalno - pensjonatowa

Strefa mieszkalno – pensjonatowa obejmuje teren intensywnie zainwestowany zabudową mieszkaniową jednorodzinną i pensjonatową z usługami nieuciążliwymi od ul. Nowościńskiej do ul. Nadmorskiej włącznie na północy. Od strony zachodniej ogranicza ją ul. Wojska Polskiego i Zawiszy Czarnego.

Teren o wysokim wskaźniku intensywności zabudowy. Wydzielone działki często praktycznie pozbawione nie tylko terenów rekreacyjnych ale i miejsc parkowania. niewielkie tereny wolne od zabudowy zlokalizowane są w sąsiedztwie kanału Chełst.

Wolne tereny opd nową zabudowę znajdują się po północnej stronie ulicy Nowościńskiej, przy granicy miasta.

Na terenie strefy „E” obowiązują dwa plany miejscowe:

- w rejonie kanału Chełst;
- w rejonie ul. Nowościńskiej.

F – strefa terenów otwartych

Tereny otwarte są usytuowane od strony wschodniej - jeziora Sarbsk i od strony południowo – zachodniej jeziora – Łebsko. Przegrodzone są zainwestowanymi obszarami strefy śródmiejskiej.

Na terenie przy jeziorze Sarbsko obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego “Kanał Chełst” dopuszczający lokalizowanie ekstensywnego zainwestowania sportowo – rekreacyjnego.

Teren od strony jeziora Łebsko ze względu na stałe uwilgotnienie i położenie na terenach zalewowych jest nieprzydatny dla celów inwestycyjnych. Na drodze krajowej dojazdowej do Łeby przez otwarty teren łąk jednostki "F" otwiera się krajobraz na jezioro Łebsko i Słowiński Park Narodowy

G – śródmiejska strefa usługowo – mieszkaniowa

Strefa obejmuje tereny śródmiejskie, których osią jest cała ul. Kościuszki. Od strony wschodniej jej granicę stanowi ul. Zawiszy Czarnego, a od strony zachodniej tereny kolejowe. Ulica Kościuszki obudowana jest obiektami w większości zrealizowanymi w XIX w. (wykaz w rozdziale nr 4 – Środowisko Kulturowe).

Projektowanie i remonty mogące wpływać na wygląd obiektów wymagają każdorazowo uzyskania uzgodnienia Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków.

Zaudowę na tym mającą w większości charakter rewaloryzacji kształtuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego "Łeba – Kościuszki" uwzględniający istniejące zainwestowanie i wymogi konserwatorskie.

Ul. Kościuszki została w znacznej części zrewaloryzowana i wyłączona z ruchu kołowego.

Teren wzdłuż torów kolejowych, oraz nie funkcjonujący budynek dworca o charakterze zabytkowym wymagają zagospodarowania na cele komunalne.

H – strefa rzemiosła i usług

Teren łąk i pastwisk na zdegradowanych siedliskach olsowo – łągowych.

Teren niezainwestowany poza obszarem zalewowym przeznaczony pod lokalizację rzemiosła produkcyjnego i usług z możliwością wprowadzenia funkcji mieszkaniowej jako towarzyszącej funkcji podstawowej, z zielenią towarzyszącą dostosowaną do warunków siedliskowych w celu podniesienia walorów krajobrazowych.

3.2.2. Uzbrojenie terenu

Zaopatrzenie w wodę

Miasto Łeba posiada sieć wodociągową komunalną dostarczającą wodę dla potrzeb gospodarczo – bytowych i przeciwpożarowych dla całego miasta. Źródłem wody jest ujęcie komunalne głębinowe wielootworowe w Łebieńcu gm. Wicko oddane do eksploatacji w 2003r. Ujęcie zaopatruje w wodę następujące miejscowości: Łeba, Nowęcina, Żarnowska, Steknica, Łebieniec, Szczzenurze, Dychlino i Sarbsk. Ujęcie i sieć eksploatuje Przedsiębiorstwo Wodociągowe Łeba-Wicko sp. z o.o.

Zdolność produkcyjna ujęcia wynosi 12.480 m³/d a zdolność urządzeń do uzdatniania wody 8400 m³/d.

Na pobór wody Zakład posiada pozwolenie wodnoprawne do 2030r., Ujęcie składa się z trzech studni S-1, S-2, S-3, o zatwierdzonych zasobach eksploatacyjnych w wysokości:

- od 1 czerwca do 30 września $Q_{hmax}=520,0 \text{ m}^3/\text{h}$, $Q_{dśr}=5500 \text{ m}^3/\text{dobę}$,
 - od 1 października do 31 maja $Q_{hmax}=230,0 \text{ m}^3/\text{h}$, $Q_{dśr}=1350 \text{ m}^3/\text{dobę}$
- Pobór wody ograniczono do $Q_{max}=260,0 \text{ m}^3/\text{h}$ oraz $5500 \text{ m}^3/\text{dobę}$.

Woda pobierana jest z utworów czwartorzędowych plejstocentrycznych, pod względem bakteriologicznym wysokiej jakości zawierająca ponadnormatywną zawartość żelaza. Z ujęcia woda tłoczona jest do Stacji Uzdatniania Wody w Nowęcinie (dawne ujęcie Łeby) dwoma przewodami $\Phi 250\text{mm}$. Odżelazienie i odmanganianie następuje na Stacji Uzdatniania Wody w Nowęcinie.

W Nowęcinie (stare ujęcie dla Łeby) istnieją 4 studnie, tylko studnia nr 4 jest podłączona do instalacji, jest na bieżąco konserwowana i wykorzystywana jako studnia awaryjna.

Studnia awaryjna nie posiada aktualnego pozwolenie wodnoprawnego.

Roczne zużycie wody w 2014r. wyniosło 602799 m³/r, zużycie w Łebie 504923 m³/r
Sieć rozbudowywać w miarę potrzeb.

Szczegółowe omówienie zaopatrzenia w wodę w pktcie 4.14.2

Ścieki sanitarne

Ścieki sanitarne z całego miasta sprowadzane są na istniejącą komunalną oczyszczalnię ścieków. Na oczyszczalnię sprowadzane są również ścieki z części gminy Wicko (Nowęcín i Żarnowska) oraz z m. Rąbka lub dowożone wozami asenizacyjnymi do punktu zlewnego usytuowanego na oczyszczalni. Ścieki sprowadzane są na oczyszczalnię siecią kanałów grawitacyjnych Φ 0,20 do Φ 1,0m. do 6 istniejących przepompowni ścieków oznaczonych symbolem P.

Długość sieci kanalizacyjnej wynosi 20,1 km i podłączonych jest 3846 mieszkańców. Miasto skanalizowane jest w 99%.

Miasto Łeba tworzy aglomerację Łeba o liczbie RLM 74 100, oczyszczalnia posiada pozwolenie obowiązujące wodnoprawne dla Qd/śr = 7170 m³/d:

Oczyszczalnia w Łebie jest oczyszczalnią biologiczną z podwyższonym usuwaniem związków azotu (N) i fosforu (P) o przepustowości 8963 m³/d. Bezpośrednim odbiornikiem ścieków oczyszczonych jest rzeka Łeba.

W 2014r dopływ ścieków na oczyszczalnię wynosił :

a) w sezonie Q d/śr = 7170 m³/d; Qd/max = 8963 m³/d

b) poza sezonem Q d/śr = 3200 m³/d; Qd/max = 8500 m³/d

Stopień oczyszczenia ścieków spełnia wszystkie wymogi rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu ścieków do wód płynących.

Szczegółowe omówienie unieszkodliwiania ścieków w punkcie 4.14.2

Wody opadowe

Miasto Łeba nie posiada zbiorczej sieci kanalizacji deszczowej. Istniejące w części ulic kanały deszczowe o średnicach 0,20 do 0,60m. sprowadzają odcinkami wody opadowe z ulic i małych zlewni, do rzeki Chełst, do rowów oraz do Kanału Portowego. Większość kanałów wykonana jest w części zainwestowanej na północ od ul. Abrahama (Obrońców Westerplatte, Brzozowa, Szkolna) oraz w części zachodniej starego miasta (ul. Dworcowa, Sienkiewicza). Istnieje również odwodnienie ul. Św. Mikołaja, przygotowana jest do realizacji sieć w ul. Turystyczna.

Wody deszczowe przed odprowadzeniem do odbiornika są oczyszczane w separatorach tylko z niektórych kanałów deszczowych, z pozostałych kanałów ścieki nieoczyszczone wprowadzane są bezpośrednio do odbiornika. Znaczna część kanałów nie posiada dokładnej inwentaryzacji, szczególnie w części starego miasta, trudno więc stwierdzić ich przepustowość i drożność.

Szczegółowe omówienie odprowadzenia wód deszczowych w punkcie 4.14.2

Energetyka

Gmina miejska Łeba zaopatrywana jest w energię elektryczną dwoma liniami średniego napięcia z GPZ Wicko do PZ Łeba przy rzece Chełst. Na terenie miast istnieje 5 stacji transformatorowych 15/04 kWh.

Docelowo należy alternatywnie rozpatrzyć możliwość zasilania miasta Łeby przez wybudowanie nowego GPZ przy południowej granicy miasta Łeby zasilanego linią kablową napowietrzną 110 kV z GPZ Wicko i linii kablowej z nowego GPZ do PZ przy rzece Chełst.

Przy analizowaniu wariantowego rozwiązania zasilenia miasta w energię elektryczną należy uwzględnić konieczność skablowania istniejących obecnie linii napowietrznych 15 kV ze względu na kolizje z projektowanym zainwestowaniem terenów przez które przebiegają.

Szczegółowe omówienie zaopatrzenia w energię elektryczną w pkcie 4.14.3

Gospodarka ciepła

Miasto Łeba zaopatrywane jest w ciepło z kotłowni indywidualnych. Są to kotłownie w większości na paliwo stałe, na paliwo olejowe (9 kotłowni o dużej wydajności), gaz propanbutan ze zbiorników naziemnych i podziemnych oraz gaz ziemny skroplony z instalacji LNG.. Większość obiektów turystycznych jest sezonowa i nie posiada ogrzewania. Szczegółowe omówienie zaopatrzenia w w ciepło punkcie 4.14.3

Gazyfikacja

W 2010r. rozpoczęto gazyfikację miasta Łeby. Sieć gazowa zasilana jest gazem ziemnym z gazociągu dosyłowego, średniego ciśnienia, ze stacji regazyfikacji gazu (LNG) (skroplonego gazu ziemnego wysokometanowego GZ-50) zlokalizowanej w Lucinie. Całe miasto Łeba jest zgazyfikowane. W chwili obecnej wykonanych jest 285 przyłączy gazowych, nie wszystkie są wykorzystywane. Sieć gazowa zasilana jest gazem ziemnym, z gazociągu dosyłowego, średniego ciśnienia, ze stacji regazyfikacji gazu (LNG) (skroplonego gazu ziemnego wysokometanowego GZ-50) zlokalizowanej w Lucinie. Zrealizowana jest sieć gazową rozdzielcza średniego ciśnienia z rur PE de 200, PE de 160, PE de 110 – SDR 17,6, PE de 90, PE de 63 – SDR 11 wraz z przyłączami gazu PEde32x3,0mm. Zużycie gazu w Łebie w 2014r. wynosiło 441 176 m³/r. Zużycie gazu w sezonie grzewczym jest porównywalne z zużyciem w sezonie letnim (dla przygotowania ciepłej wody). Szczegółowe omówienie zaopatrzenia w gaz w punkcie 4.14.4

Gospodarka odpadami komunalnymi.

Na terenie miasta Łeby istnieje zorganizowany wywóz odpadów komunalnych, przez firmy specjalistyczne. Od 1 lipca 2013 r. zaczął obowiązywać nowy system gospodarowania odpadami, mający na celu wprowadzenie segregacji odpadów komunalnych. Segregacja umożliwia wykorzystanie odpadów jako surowca wtórnego a tym samym powoduje zmniejszenie ilości odpadów, co zmniejsza zagrożenie dla środowiska.

Gmina dąży do systemu zbierania odpadów komunalnych w 100% segregowanych.

Na terenie Gminy Miejskiej Łeba zorganizowano Punkt Selektywnej Zbiórki Odpadów Komunalnych (PSZOK) zlokalizowany przy ul. Wspólnej.

Zebrane z terenu Gminy Miejskiej Łeba odpady komunalne: segregowane, zmieszane oraz odpady podlegające biodegradacji, są transportowane do Regionalnej Instalacji Przetwarzania Odpadów Komunalnych w Czarnówku (ZZO „Czysta Błękitna Kraina”, Czarnówko 34, 84-351 Nowa Wieś Lęborska).

W 2015r przewiduje się, na podstawie złożonych wniosków, usunięcie około 29 ton odpadów zawierających azbest. Materiały z azbestem odbierać będzie składowisko w Gdańsku lub w Słupsku.

Składowisko odpadów w Czarnówku spełnia wymogi stawiane unieszkodliwianiu odpadów ze względu na ochronę środowiska.

Roczna zdolność przerobu odpadów wynosi 30 000Mg (sortownia 43.000 tony, kompostownia 30.000 ton, składowisko 30.000 ton)

Szczegółowe omówienie gospodarki odpadami w punkcie 4.14.5

3.3 Stan ład przestrzennego i wymogów jego ochrony

Ład przestrzenny miasta określa stopień wykształcenia się charakterystycznych cech poszczególnych obszarów funkcjonalnych, ich zasad i zagospodarowania. Jednoznaczność granic i brak wzajemnego przenikania funkcji stanowi o zachowaniu ład i braku wzajemnych kolizji w układzie przestrzennym.

Realizacje na warunkach określonych w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego opracowanych zgodnie z polityką przestrzenną gminy są gwarancją braku konfliktów i poprawy ładu przestrzennego.

3.3.1. Zakres obowiązywania planów miejscowych.

Na terenie gminy miejskiej Łeba obowiązuje dziewięć niżej wymienionych planów miejscowych zagospodarowania przestrzennego. Obejmują one powierzchnię 196,72ha co stanowi zaledwie 7,5 % powierzchni gminy. Na tak niski procent ma wpływ zajmowanie terenu przez obszary chronione.

Na terenie miasta Łeby obowiązują następujące miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego:

MPZP “OW Górnik” - zmiana MPZP miasta Łeby w granicach działek nr 67/1, 13/3L obręb 2 – O.W. „Górnik” w Łebie, przyjęta uchwałą nr 230/XXXVIII/97 w dniu 24 września 1997 r.

Plan obejmuje powierzchnię 3,29 ha ośrodka wypoczynkowego. Celem opracowania planu było usankcjonowanie istniejącego zagospodarowania i zmiana przeznaczenia działek leśnych nr 676/1 i 13/3L, na cele rekreacji i wypoczynku. Plan zrealizowany

MPZP “Kanał Chelst” Zmiana miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Łeby w obszarze nad kanałem Chelst – przyjęta uchwałą nr 68/X/2003. Plan obejmują powierzchnię 2,24 ha. Przeznaczenie terenu pod usługi sportu i turystyki oraz zabudowy mieszkaniowej z zielenią. Plan zrealizowany

MPZP “Port – Strona zachodnia I”

Zmiana miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu miasta Łeby w obszarze ograniczonym Kanałem Portowym i ul. Turystyczną, przyjęty uchwałą nr 263/XLVII/98 z dnia 27.02.1998. Teren obejmują powierzchnię 37,3 ha. z przeznaczeniem w granicach portu obsługa gospodarki morskiej, usługi turystyczne, komunikacja z zapleczem z dopuszczeniem zabudowy pensjonatowej.

MPZP “Port – Strona zachodnia II”

Zmiana miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu p.n. „Łeba – Port Strona Zachodnia II” przyjęty uchwałą nr 293/XXXIV/2005 z dnia 31 maja 2005 r. Teren obejmują powierzchnię 1,54 ha (część terenu MPZP “Port – Strona zachodnia I”) z przeznaczeniem na usługi turystyczne z zapleczem oraz zabudowę mieszkaniową i tereny lasu.

MPZP “Port – Strona zachodnia III”

Zmiana miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu p.n. „Łeba – Port Strona Zachodnia III” przyjęty uchwałą nr XXXVII/342/2010 z dnia 30.04.2010. Teren planu obejmuje powierzchnię 2,23 ha (część terenu MPZP “Port – Strona zachodnia I”) ograniczoną terenem leśnym i ulicami Jachtową i Turystyczną z przeznaczeniem pod usługi turystyczne.

MPZP “Ul. Nadmorska”

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego miasta Łeby dla terenu zlokalizowanego na zakończeniu ulicy Nadmorskiej przyjęty uchwałą nr XL/361/2010 z dnia 29 lipca 2010 r. Plan obejmuje powierzchnię 45,5 ha Teren położony między brzegiem jeziora Sarbsko i granicą pasa technicznego stanowi teren dawnej jednostki wojskowej. Obszar planu został przeznaczony pod usługi mieszkalno turystyczne z zapleczem z zachowaniem wartościowych fragmentów lasów i przystań żeglarską nad jeziorem.

MPZP “Sienkiewicza”

Zmiana miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Łeby w obszarze przylegającym do ul. Sienkiewicza i 11-go listopada pod nazwą „Łeba – Sienkiewicza III” przyjęty uchwałą XL/360/2010 z dnia 29 lipca 2010 r. Teren objęty planem zajmując powierzchnię 17,12 ha i jest ograniczony rzeką Łebą, ulicami Sienkiewicza i 11 Listopada, ulicą Kopernika, - od strony wschodniej Placem Powstańców Warszawy, z wyłączeniem terenu kolejowego. Duża część terenu objętego planem to tereny zalewowe rzeki Łeby. W granicach planu przeważają tereny zabudowy mieszkalno – usługowej. Tereny niezabudowane przeznaczone również na funkcje mieszkalne i usługowe.

MPZP “Ulica Kościuszki”

Miejscowy Plan Zagospodarowania Przestrzennego śródmieścia miasta „Łeba – ul. Kościuszki” przyjęty uchwałą nr XIX/171/2012 z dnia 22.05.2012. Teren obejmuje ściśle centrum o powierzchni 49,5 ha. ograniczony ulicami Powstańców Warszawy, kanałem Chełst, ulicą Św. Jakuba z osią którą stanowi ul. Kościuszki.. Teren o intensywnej zabudowie mieszkalno – usługowej i wieloma obiektami podlegającymi ochronie konserwatorskiej. Możliwości rozbudowy i uzupełnień ograniczone do rewaloryzacji zachowania historycznie ukształtowanemu ładowi przestrzennemu.

MPZP „Łeba – strefa terenów otwartych”

Miejscowy Plan Zagospodarowania Przestrzennego fragmentu miasta Łeby w sąsiedztwie kanału Chełst pod nazwą „Łeba – strefa terenów otwartych” przyjęty uchwałą nr XLI/373/2010 z dnia 27 sierpnia 2010 r. obejmuje obszar o powierzchni 38,0 ha we wschodniej części miasta w sąsiedztwie jeziora Sarbsko. Nowe tereny pod zabudowę o funkcji mieszkaniowo – usługowej usytuowane od strony północnej i południowej obszaru terenów otwartych stanowiących korytarz ekologiczny łączący jezioro Sarbsko i Kanał Chełst, z dopuszczeniem na tym terenie ekstensywnie zainwestowanych zespołów sportowo - rekreacyjnych. Na części terenu wysoki poziom wód gruntowych ogranicza możliwości inwestycyjne

3.3.2. Ład przestrzenny – decyzje o lokalizacji inwestycji celu publicznego i warunkach zabudowy.

Poprawę ładu przestrzennego w mieście charakteryzuje ilość decyzji o warunkach zabudowy i lokalizacji inwestycji celu publicznego w poszczególnych latach.

DE CYZJA	OK	R	5	0	7	8	9	0	1	2	3	4
Warunki zabudowy			0	6		4						
Lokalizacja celu publicznego			0									
razem			0	6		4						

Zgodnie z powyższą tabelą od 2005r ilość wydawanych decyzji systematycznie się zmniejsza z 80 w roku 2005 do 3 decyzji w roku 2014. Na ten proces poza ogólną sytuacją gospodarczą w kraju wpłynęło opracowanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego uchwalonych dla terenów najatrakcyjniejszych dla inwestorów.

3.4. Stan środowiska – rolniczej i leśnej przestrzeni produkcyjnej, zasobów wodnych, ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego

3.4.1. Stan rolniczej i leśnej przestrzeni produkcyjnej

Rolnictwo

Miasto Łeba leży głównie na utworach moreny czołowej w postaci piasków na warstwie glin i glin zwałowych lekkich, w części północnej występują grunty akumulacji polodowcowej w postaci piasków luźnych. Gleby na tym obszarze wykazują duże zróżnicowanie. Jest to związane ze zróżnicowaniem stosunków wodnych oraz ich różnym wiekiem. Na północ i południe od jeziora Łebsko występują głównie piaski wydymowe. Na przeważającym obszarze zlewni Łeby wytworzyły się gleby bielcowe i brunatne. Doliny rzeczne zbudowane są z torfów i madów.

Powierzchnia gminy miejskiej Łeba wynosi 1.480,96 ha, podział gruntów w zależności od przeznaczenia przedstawia tabela poniżej:

Powierzchnia Gminy Miejskiej Łeba wynosi **1.480,96 ha** w tym:

Grunty gminy Łeba	[ha]	%
grunty rolne	262,87	18
grunty leśne	681,54	46
grunty budowlane	249,42	17
grunty pod wodami	14,24	1
nieużytki	208,48	14
tereny różne	64,41	4

W strukturze użytkowania gruntów miasta Łeby przeważają lasy i grunty leśne, ok. 46% natomiast użytki rolne zajmują ok. 18% terenu gminy i składają się na nie głównie łąki i pastwiska. Na terenie miasta Łeba nie prowadzi się typowej gospodarki rolnej. Na terenach zmeliorowanych gdzie utrzymywany jest wegetacyjny poziom wody możliwe jest prowadzenie upraw ogrodniczych korzystnie wpływających na zaopatrzenie rynku.

Melioracje wodne

Zgodnie z wnioskami zawartymi w piśmie MW.M5-60/ŁE/3/2015 z dnia 18 marca 2015r złożonym przez Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych Województwa Pomorskiego w Gdańsku, Terenowy Oddział w Redzie do studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania miasta Łeby, na terenie miasta Łeby znajdują się następujące **urządzenia melioracji wodnych podstawowych**: rzeka Chelst, stacja pomp Łeba, Kanał Mielnicki, Kanał Luciński, wał przeciwpowodziowy przy jeziorze Łebsko, wał przeciwpowodziowy przy rzece Chelst, stacja pomp Nowęcina i kanał Nowęcina.

Cały obszar miasta Łeby odwadniany jest za pomocą 2 obiektów melioracyjnych, polder „Miasto – Łeba” i polder „Sarbsk III”.

Polder „Miasto – Łeba”

Teren melioracyjny **Miasto - Łeba** odwadniany jest grawitacyjnie i mechanicznie przez istniejącą przepompownię zlokalizowaną przy ujściu kanału Łebskiego. Pompownia

odprowadza nadmiar wody z terenu zlewni. Odbiornikiem wody z obszarów odwadnianych jest rzeka Łeba i jezioro Łebsko. Powierzchnia obszaru odwadnianego wynosi **599 ha**. Spływ wody do przepompowni wynosi **700l/sek**. Aktualnie pompy są włączane w miarę potrzeb. U wylotu Kanału Lucińskiego zbudowano korek ziemny umożliwiający przetrzymywanie wody tak by przy wyższych stanach(sztormowych) woda nie cofała się z jezioro Łebsko do kanałów polderu „Miasto – Łeba”

Poziomy pracy pomp.	odczyt na łacie	
• maksymalny przy którym pompa jest uruchamiana	1,99	+0,30m. npm
• wegetacyjny (średni)	1,24	- 0,45m. npm
• minimalny przy którym pompa jest wyłączana	0,24	- 1,45m. npm
wydajność przepompowni wynosi		700l/sek.
zainstalowane są 2 pompy Q = 400l/sek i Q = 300l/sek		

Polder Sarbsk III

Teren melioracyjny **Sarbsk III** odwadniany jest grawitacyjnie Kanałem Nowościńskim oraz istniejącą przepompownią zlokalizowaną w odległości ok. 550m. od rzeki Chełst. Odbiornikiem wód jest rzeka Chełst. Powierzchnia obszaru odwadnianego wynosi **434ha**. Spływ wody do przepompowni wynosi **1200l/sek**. Aktualnie pompy są włączane w miarę potrzeb.

Poziomy pracy pomp w m. npm.	odczyt na łacie	
• maksymalny przy którym pompa jest uruchamiana	2,94	+0,50m. npm
• wegetacyjny (średni)	1,64	- 0,80m. npm
• minimalny przy którym pompa jest wyłączana	1,24	- 0,50m. npm
wydajność przepompowni wynosi		1 200l/sek.

zainstalowane są 2 pompy o wydajności **Q = 600l/sek** każda, które mogą pracować, w miarę potrzeb, równocześnie. Tak zorganizowany system odwadniający może być wykorzystywany w okresie zagrożenia przeciwpowodziowego.

Leśnictwo

Program Ochrony Środowiska dla Miasta Łeby na lata 2012-2015 z perspektywą do roku 2019 (program nawiązuje do Polityki Ekologicznej Państwa na lata 2009–2012 z perspektywą do roku 2016) wskazuje, że konieczne są dalsze prace w kierunku **racjonalnego użytkowania zasobów leśnych** przez kształtowanie ich właściwej struktury gatunkowej i wiekowej, z zachowaniem bogactwa biologicznego, co oznacza rozwijanie idei trwale zrównoważonej i wielofunkcyjnej gospodarki leśnej. Konieczna jest także realizacja przez Lasy Państwowe „Krajowego Programu zwiększenia lesistości”, z naciskiem na tworzenie spójnych kompleksów leśnych połączonych korytarzami ekologicznymi oraz dostosowanie gospodarki leśnej do wymogów wynikających z ochrony sieci obszarów Natura 2000 (zalesienia nie mogą zagrozić utrzymaniu ekstensywnego użytkowania łąk i pastwisk).

Gmina posiada plan urządzenia lasów, których jest właścicielem, ważny od 1 stycznia 2006 do 31 grudnia 2015r. Plan urządzenia lasu, zawiera skrócony opis lasu i gruntów przeznaczonych do zalesienia oraz podstawowe zadania dotyczące gospodarki leśnej; drogi leśne – drogi położone w lasach niebędące drogami publicznymi w rozumieniu przepisów o drogach publicznych; etat cięć – ilość drewna do pozyskania określoną w planie urządzenia lasu lub uproszczonym planie urządzenia lasu, wynikającą z potrzeb odnowienia, pielęgnowania i ochrony lasu oraz zasady trwałości i ciągłości użytkowania; rozmiar pozyskania drewna – wielkość (miąższość) drewna do pozyskania wynikającą z planów gospodarczych oraz podaje kierunkowe wytyczne zagospodarowania rekreacyjnego terenu.

Plan urządzenia lasów podaje kierunkowe wytyczne zagospodarowania rekreacyjnego lasu komunalnego, wyłączając z zagospodarowania rekreacyjnego uprawy i młodniki

oraz drzewostany gdzie projektowano podsadzenia i wprowadzenie podszytów. W lasach komunalnych gminy miejskiej Łeba przeznaczonych do zagospodarowania rekreacyjnego wyodrębniono trzy strefy o zróżnicowanej pojemności rekreacyjnej oraz intensywności hodowlanego i technicznego zagospodarowania

Strefa A	- intensywnego zagospodarowania rekreacyjnego dla wypoczynku pobytowego, gdzie lokalizuje się stałe obiekty rekreacyjne, jak :kempingi, biwaki, parkingi, ujęcia wody, urządzenia sanitarne- o powierzchni łącznej - 13,99 ha.
Strefa B	- dla wypoczynku jednodniowego wyposażona w najprostsze urządzenia rekreacyjne i sanitarne, o powierzchni łącznej - 32,97 ha
Strefa C	- rozrzedzonego ruchu turystyczno-wypoczynkowego przeznaczona do poruszania się ludności głównie po trasach spacerowych i szlakach turystycznych, o powierzchni łącznej - 39,63 ha.

Grunty leśne stanowią 46 % ogólnej powierzchni gminy. Gmina Miejska Łeba jest właścicielem 109,4ha lasów, w tym siedlisko typu: Bs – 36,49ha., Bw – 31,21ha., BMśw., 10,91ha., BMw - 0,86ha. Nadzór nad gospodarką leśną sprawuje Nadleśnictwo Lębork, RDLP Gdańsk na zlecenie Starosty Lęborskiego. Stan sanitarny lasu nie budzi większych zastrzeżeń. Z uwagi na suche siedliska i duży ruch ludności w okresie letnim, istnieje w lesie duże zagrożenie pożarowe

Poniżej zestawiono siedliskowe typy lasu i przyjęte dla nich gospodarcze typy drzewostanów						
Wyszczególnienie	Gatunek główny	Siedliskowe typy lasu				
		Bs	Bśw	Bw	BMśw	BMw
Gospodarczy typ drzewostanu	So 80-90	So	So	Św - So	Bk - So	Św - So
		So 80-90	So 80	So – 50 Św 30	So 60-70 Bk 20-30	So-50 Św 30
Gatunki domieszkowe	Brz. i inne 10 - 20	Brz. i inne 10 - 20	Brz. i inne 20	Brz. i inne 20	Dbb i inne 10	Dbb i inne 20
		Brz.	Brz.	Brz.	Dbb Św, Md	Dbb Brz.

Zestawienie powierzchni siedliskowych typów lasu.						
Wyszczególnienie	Siedliskowe typy lasu					
	Bs	Bśw	Bw	BMśw	BMw	Razem
1	2	3	4	5	6	7
Powierzchnia ha	36,49	29,63	31,21	10,91	0,86	109,4

lasy glebochronne o powierzchni	- 77,03 ha
lasy wodochronne o powierzchni	- 32,07 ha

W oparciu o przyjęte na podstawie rozporządzenia MOŚZNiL z dnia 28.12.1998r. minimalne wieki wyrębu 120 lat dla Db, Js, Wz, 100 lat dla Bk, 80 lat dla So, Św, Md, Kl, 60 lat dla Brz, Olc, Gb, 40 lat dla Os, Wb, 30 lat dla Tp, Ols określono maksymalną miąższość do pozyskania w użytkowaniu rębny.

Max. wielkość pozyskania drewna w użytkowaniu rębny na 10 lecie jest niewielka i wynosi – 102m³, wielkość użytkowania przedrębny wynika wyłącznie z potrzeb sanitarnych i hodowlanych drzewostanów.

W w/w planie wszystkie lasy gminne zostały uznane za lasy ochronne: glebochronne lub wodochronne. Autor dokumentu w podstawach prawnych nie podaje decyzji Starosty

uznającej te lasy za lasy ochronne. Gmina nie jest również w posiadaniu takiej decyzji, nie ma też opinii Rady Gminy w Łebie opiniującej wniosek uznania wszystkich lasów komunalnych za ochronne.

Plan urządzenia lasów w zakresie uregulowania stanu prawnego obiektów gastronomiczno-hotelowych wybudowanych na terenie lasu komunalnego podaje:

- wszystkie obiekty wypoczynkowo-gastronomiczne wzniesione w lasach komunalnych o zabudowie nietrwałej należy rozebrać a powstałe luki uporządkować, doleścić gatunkami zgodnymi z typami siedliskowymi lasu,
- dla budynków o trwałej zabudowie - należy uregulować stan prawny zgodnie z Ustawą o lasach z dnia 28 września 1991 r.(Dz. U. 2014 r. Poz. 1153), oraz Ustawą o ochronie gruntów rolnych i leśnych z dnia 3 lutego 1995 r. (Dz. U. z 2013r, poz. 1205)

3.4.2. Stan wielkości i jakości zasobów wodnych

3.4.2.1. Wody podziemne

Występowanie zwykłych wód podziemnych w rejonie Łeby jest związane z utworami wodonośnymi w piętrze czwartorzędowym i kompleksie neogeńsko-paleogeńskim. W obrębie piętra czwartorzędowego można wyodrębnić następujące poziomy wodonośne (Kwaterkiewicz i in., 1999):

plejstoceńsko-holoceński: występujący na głębokości 5-15 m (na mierzei 15-30 m), o średniej

miąższości wynoszącej 17,5 m, która wzrasta w rejonie Łeby nawet do 50,0 m; przewodność warstwy wodonośnej jest wysoka i wynosi od 200 do 400 m²/d, natomiast wydajność potencjalna

typowej studni nie przekracza 30 m³/h.

międzymorenowy: w centralnej części Wysoczyzny Łęborskiej; regionalną bazą drenaż ogół pod przykryciem kilkunastometrowego kompleksu glin zwałowych; miąższość warstwy wodonośnej jest zróżnicowana i zawiera się w przedziale 5-30 m (średnio 14 m), zaś wydajność

potencjalna studni osiąga 30 m³/h.

□**pradoliny:** występuje na obszarze Pradoliny Redy-Łeby; cechuje go płytkie występowanie (<5 m)

oraz wysoka wartość parametrów hydrogeologicznych (miąższość powyżej 40 m, przewodność od 500 do 1500 m²/d, wydajność potencjalna 70-200 m³/h).

Podobnie jak w wielu innych rejonach nadmorskich wody podziemne w utworach czwartorzędowych wykazują wyraźne zasolenie, będące na ogół wynikiem ingresji wód morskich, także ascenzji wód zasolonych z głębszych pięter wodonośnych.

W utworach neogenu i paleogenu wody podziemne są związane z poziomami miocenu, dla tego poziomu jest Nizina Łebska oraz Pradolina Redy-Łeby; poziom zalega na głębokości 20-50 m, na

W rejonie Łeby omawiane utwory są porozcinane głębokimi strukturami erozyjnymi tworząc w rezultacie izolowane „wyspy”. Piętro wodonośne występuje na znacznych głębokościach rzędu 70-90 m, miejscami nawet powyżej 100 m. Zapewnia to całkowitą izolację tego poziomu wodonośnego od powierzchni terenu. Wody piętra kredowego są związane z piaskami i piaskowcami kredy górnej. Występują głównie w peryferyjnej części subniecki gdańskiej, wobec tego parametry hydrogeologiczne w rejonie Łeby są bardzo niskie i piętro to nie stanowi tutaj poziomu użytkowego.

Teren gminy Łeba usytuowany jest poza obszarami Głównych Zbiorników Wód

Podziemnych (GZWP) oraz ich stref wysokiej ochrony (OWO). Zbiorniki wyznaczono na podstawie mapy obszarów Głównych Zbiorników Wód Podziemnych (GZWP) w Polsce wymagających szczególnej ochrony, wykonanej przez Instytut Hydrogeologii i geologii Inżynierskiej Akademii Hutniczej - Kraków 1990 rok. Jest to dowód na to, że zasoby wody użytkowej dla Łeby są niewielkie. Najbliższy zbiornik wód podziemnych „Pradolina rzeki Łeby” /GZWP-107/ zawierający ustalenia warunków hydrogeologicznych w 1995r. z określoną strefą ochronną usytuowany jest na obszarze Lęborka, północna jego granica sięga wysokości miejscowości Wicka.

Teren miasta Łeby i obszar ujęcia w Łebieńcu położone są na terenach gdzie wody podziemne są chronione przez warstwy o średniej przepuszczalności - mapa stanu zagrożeń i ochrony wód woj. śląskiego w skali 1 :100 000.

Z opracowania „Objaśnienia do mapy geośrodowiskowej Polski arkusz Łeba” wynika, że występowanie wód podziemnych na terenie miasta związane jest utworami wodonośnymi w piętrze czwartorzędowym i trzeciorzędowym.

W obrębie piętra czwartorzędowego wyróżniono (lidzbarski, 2000) na terenie miasta występuje poziom plejstoceno – holoceno, związany jest z piaszczystymi osadami holoceno, położonymi bezpośrednio na wodnolodowcowych utworach zlodowaceń północnopolskich lub środkowopolskich, a w strefie brzegowej nadbudowany zawadzionymi piaskami wydm nadmorskich. Na południe od jeziora Sarbsko poziom plejstoceno – holoceno łączy się z poziomem dolnoplejstoceno. Strop poziomu wodonośnego występuje na głębokości około 5–15 m, zaś na mierzei 15–30 m. Średnia jego miąższość wynosi 17,5 m (w rejonie Łeby dochodzi do 50 m), a przewodność około 200–400 m²/d. Zwierciadło wody jest swobodne, stabilizuje na rzędnych od 0 do 5 m n. p. m. W rejonie jezior przybrzeżnych występują wody o podwyższonej mineralizacji i podwyższonej zawartości chlorków (rejon miasta Łeby 200–400 mg/dm³), żelaza i manganu, a także podwyższonej barwy, co jest wynikiem ingresji wód morskich. Korzystniejsza jakoś wód występuje we wschodniej części mierzei i południowej części niziny nadmorskiej.

Wody piętra czwartorzędowego występujące w okolicach miasta Łeba są wodami o niskiej jakości (klasy III i pozaklasowe). Wody te są zagrożone ascencją zmineralizowanych wód z podłuzia i ingresją słonych wód Bałtyku i wysoką zawartością substancji organicznych w osadach poziomów wodonośnych. Suma zatwierdzonych zasobów eksploatacyjnych z utworów czwartorzędowych wynosi 1221,7 m³/d .

Trzeciorzędowy poziom wodonośny powiązany jest z utworami oligocenu i miocenu w okolicach Łeby porożcinany głębokimi strumieniami erozyjnymi tworząc izolowane „wyspy”. W strefach krawędziowych struktur erozyjnych wodonośnych poziomu trzeciorzędowego występującego w kontakcie hydraulicznym z wodami poziomu dolnoplejstoceno (rejon Łeby i Nowęcina). Trzeciorzędowy poziom wodonośny występuje na głębokości 70-90 m, lokalnie poniżej 100m. Powoduje to całkowitą izolację tego poziomu wodonośnego, i jednocześnie ogranicza jego zasilania. Średnia miąższość warstwy wodonośnej wynosi 19 m, a przewodność 96 m²/d.

Wody piętra kredowego związane z piaskami i piaskowcami górnej kredy, które podrzędnie występują na opisywanym terenie i nie stanowią poziomu użytkowego. W starszych utworach (perm i trias) stwierdzono występowanie wód silnie zmineralizowanych (solanek). Ich wpływ na wody słodkie płycej leżących pięter wodonośnych zaznaczył się w rejonie Łeby. W ujęciach na potrzeby miasta zlokalizowanych w granicach Łeby, na skutek intensywnej eksploatacji nastąpił znaczny wzrost zasolenia ujmowanych wód, uniemożliwiających ich wykorzystanie do celów konsumpcyjnych. W miejscowości Nowęcina w latach 70 wybudowane zostało nowe ujęcie miejskie, zaopatrujące Łebę. Obecnie studnie te eksploatowane są sporadycznie, z uwagi na rozwój wodociągów niską jakoś ujmowanych wód. W latach 90 ze względu na rozwój turystyki i rozbudowę kanalizacji a co za tym idzie deficyt w produkcji wody powstało nowe ujęcie w rejonie Łebieńca.

Jest to ujęcie głębinowe wielootworowe w Łebieńcu gm. Wicko oddane do eksploatacji w 2003r. Ujęcie zaopatruje w wodę następujące miejscowości: Łeba, Nowęcín, Żarnowska, Steknica, Łebieniec, Szcznurze, Dychlino, Sarbsk. Zdolność produkcyjna ujęcia wynosi 12.480 m³/d.

Zatwierdzone zasoby projektowanego ujęcia 520m³/h przy depresji 3 – 5m. Woda pobierana jest z utworów czwartorzędowych plejstoceniowych, pod względem bakteriologicznym wysokiej jakości zawierająca ponadnormatywną zawartość żelaza. Pozwolenie wodnoprawne wydano na 20 lat t.j. do 2030r. Pobór wody ograniczono do Q_{max}=260,0 m³/h oraz 5500 m³/dobę. Wysokość warstwy wodonośnej wynosi 71 -137m. ppt.

3.4.2.2. Wody mineralne i termalne

W 2014r. Gmina sporządziła ocenę warunków geologicznych i hydrogeologicznych występowania wód mineralnych (potencjalnie leczniczych) i termalnych na terenie Gminy Miejskiej Łeba oraz możliwości ich wykorzystania do celów leczniczych

W ekspertyzie określono budowę geologiczną i warunki występowania wód podziemnych na terenie Łeby, wskazano optymalne z użytkowego punktu widzenia poziomy wodonośne, które mogą zostać ujęte oraz sposoby zagospodarowania wydobywanych z nich wód. Uwzględniono również elementy związane z ryzykiem geologicznym i zagrożeniami dla inwestycji związanej z ujmowaniem wód mineralnych (leczniczych), a także przedstawiono wstępny harmonogram działań w przypadku podjęcia przez Gminę decyzji o kontynuowaniu prac zmierzających do ujęcia wód mineralnych i/lub termalnych.

Wody lecznicze są to wody podziemne niezanieczyszczone pod względem chemicznym i mikrobiologicznym, o naturalnej zmienności cech fizycznych i chemicznych, spełniające, co najmniej jeden z następujących warunków:

- zawartość rozpuszczonych składników mineralnych stałych – nie mniej niż 1000 mg/l;
- zawartość jonu żelazawego – nie mniej niż 10 mg/l;
- zawartość jonu fluorkowego – nie mniej niż 2,0 mg/l;
- zawartość jonu jodkowego – nie mniej niż 1 mg/l;
- zawartość siarki dwuwartościowej – nie mniej niż 1 mg/l;
- zawartość kwasu metakrzemowego – nie mniej niż 70 mg/l;
- zawartość radonu – nie mniej niż 74 Bq;
- zawartość dwutlenku węgla niezwiązanego – nie mniej niż 250 mg/l.

Rejon Łeby odznacza się słabym rozpoznaniem warunków występowania wód mineralnych i termalnych. Systematyczne badania wstępnej budowy zapoczątkowano w 1959 r. wykonując otwór Lębork IG-1. Rejon Łeby należy do jednostki geologiczno-strukturalnej zwanej wyniesieniem Łeby. W budowie geologicznej Łeby biorą udział osady: czwartorzędu, neogenu, paleogenu, kredy, triasu, permu, syluru, ordowiku, kambry oraz prekambry.



Syntetyczny profil geologiczny Łeby

W rejonie Łeby wody mineralne występują w utworach paleozoiku i mezozoiku (Bojarski, 1978). Poziomy wodonośne występują w platformowej pokrywie podłoża krystalicznego, w szczególności w utworach kambru środkowego, permu, triasu dolnego i kredy górnej. Poziomy te są wypełnione wodami pod ciśnieniem artezyjskim. Brak tu jednak w miąższach serii wodonośnych. Na omawianym obszarze utwory mezozoiku są zredukowane do kredy górnej i triasu dolnego. Poziomy wodonośne są rozdzielone praktycznie nieprzepuszczalnymi skałami ordowiku, syluru i kredy górnej. Krążenie wód jest bardzo skomplikowane. Wyniesienie Łeby stanowi obszar zasilania, zwłaszcza piętra triasowego (Bojarski, Sadurski, 2000), co potwierdza spadek mineralizacji wód tego piętra w stosunku do obszarów przyległych. Rozcieńczanie to zachodzi wskutek bardzo powolnego przesączania wód z młodszych pięter hydrogeologicznych. Ruch wody odbywa się w kierunku głębszych części basenu, tj. ku południowemu-wschodowi, ku centralnej części obniżenia bałtyckiego. W najgłębszej części basenu wymiana wód jest utrudniona. Na ogół stwierdza się prawidłowość dotyczącą wzrostu mineralizacji wody wraz z głębokością (Paczyński, Sadurski red., 2007).

W omawianym rejonie wydziela się trzy strefy hydrochemiczne:

- strefę górną, gdzie przeważają wody typu HCO₃-Na o mineralizacji <2 g/l i intensywnej wymianie;
- strefę przejściową z wyraźnym udziałem wód typu SO₄-Na;
- strefę dolną, w której dominują wody typu Cl-Ca, o utrudnionej wymianie i stagnacji wód.

Jak wynika z powyższej charakterystyki wody mineralne okolic Łeby są niemal wyłącznie typu chlorkowego i występują na różnych głębokościach, głównie w utworach triasu dolnego i permu, dolnego (czerwonego spągowca), a także permu górnego (cechsztynu) i kambru środkowego. Wody z dwóch ostatnich poziomów nie są perspektywiczne dla ujęcia wód przydatnych do celów balneoterapeutycznych z uwagi na bardzo wysoką mineralizację, a z poziomu kambru środkowego – dodatkowo słabe właściwości zbiornikowe. Wydaje się, iż wody przydatne do celów leczniczych mogą występować w utworach permu dolnego, ewentualnie triasu dolnego. W przypadku podjęcia decyzji o realizacji inwestycji polegającej

na ujęciu wód mineralnych należy uwzględnić podczas wykonywania otworu możliwość przebadania poziomu triasowego. Nie można bowiem wykluczyć, iż występują tam wody przydatne do wykorzystania, choć przeważa pogląd – oparty na analizie rozkładu ciśnień złożowych – iż w wyniku ascenzji silnie zasolonych wód cechsztynu wody triasu dolnego mogą okazać się zbyt zasolone. Wody z poziomu permu dolnego będą się także charakteryzowały stosunkowo wysoką mineralizacją, a co za tym idzie będą wymagały przed zastosowaniem rozcieńczenia. Prognozowana wydajność na poziomie kilkunastu m³/h (Górecki red. nauk., 2006b) i prawdopodobne występowanie jonu jodkowego sprzyjają wykorzystaniu wód mineralnych piętra permskiego w celach balneoterapeutycznych. wodorowęglanowo - chlorkowe o mineralizacji kilku g/l. Należy jednak pamiętać, iż kuracja pitna prowadzona w oparciu o tego typu wody spełnia na ogół tylko funkcje towarzyszące względem podstawowej oferty zabiegowej.

Pod względem zasobów wód termalnych region nie należy do perspektywicznych z uwagi na brak możliwości ujmowania wód o wysokiej temperaturze i odpowiedniej wydajności. Wydaje się jednak, iż przy stosunkowo niewielkiej głębokości wiercenia można uzyskać wypływ subarteryjcki wód mineralnych o znaczeniu leczniczym.

W celu rozszerzenia ewentualnej oferty uzdrowskiej o kurację pitną można wykonać studnię o głębokości nie przekraczającej 200 m, w której ujęte zostałyby wody wodorowęglanowe.

W Łebie i w okolicy brak jest perspektyw do wykorzystania istniejących wód termalnych w ciepłownictwie. Podstawową przeszkodą dla ich wykorzystania jest zbyt niska temperatura, nie gwarantująca produkcji energii cieplnej na odpowiednim poziomie. Należy wykluczyć sięgnięcie do głębszych poziomów wodonośnych, w których teoretycznie powinny występować wody o wyższych temperaturach, z uwagi na bardzo wysoką mineralizację wód (znacznie większą od wód dotychczas wykorzystywanych w kraju na potrzeby ciepłownictwa) przy jednoczesnej niewielkiej wodonośności.

Wody o temperaturze zaledwie 25°C i mineralizacji sięgającej 80 g/l na obecnym etapie rozwoju technologicznego nie nadają się do wykorzystania w ciepłownictwie. Przy tej temperaturze nie sposób planować produkcji energii, która to miałaby uzasadnienie ekonomiczne.

Chlorkowe wody termalne mogą być wykorzystywane również do kąpieli w basenach rekreacyjnych lub rekreacyjno-leczniczych. Należy pamiętać, iż minimalna wydajność wody z ujęcia, zapewniająca sprawne działanie jednego, typowego basenu rekreacyjnego, powinna wynosić około 5 m³/h. Wydaje się, że brak jest uzasadnienia w regionie Łeby do wykorzystania wód termalnych permu dolnego (czerwonego spągowca) w rekreacji. Niska temperatura złożowa wód tego poziomu powodowałaby konieczność ich podgrzewania, natomiast wysoka mineralizacja konieczność rozcieńczenia. Działania takie generują wysokie koszty funkcjonowania i w praktyce wykluczają rentowność całego przedsięwzięcia.

Reasumując, w przypadku regionu Łeby wydaje się, iż podstawowym kierunkiem wykorzystania wód mineralnych (ewentualnie termalnych) powinna być balneoterapia (w tym produkcja parafarmaceutycznych produktów uzdrowskich).

Przydatność wód mineralnych do ich wykorzystania w balneoterapii

Wody mineralne, które prawdopodobnie występują w Łebie w osadowych utworach triasu dolnego i permu mogą zostać wykorzystane do celów balneoterapeutycznych. Będą to wody typu Ca- Na (zwane popularnie solankami), mogące zawierające poza chlorkiem sodu cenne mikroelementy, np. jod i żelazo. Wody tego typu posiadają właściwości bakteriostatyczne, przeciwzapalne i mukolityczne (rozrzedzanie śluzu). Mogą być wykorzystywane do kąpieli, inhalacji, płukań i irygacji (Ponikowska, Ferson, 2009). Z uwagi na spodziewaną wysoką mineralizację należy wykluczyć możliwość zastosowania wód do kuracji pitnej. Wody podobnego typu są wykorzystywane m.in. w Kołobrzegu, Kamieniu Pomorskim,

Świnoujściu, Połczynie-Zdroju, Inowrocławiu, Busku-Zdroju, Solcu-Zdroju, Ciechocinku, Konstancinie, Goczałkowicach-Zdroju, Rabce-Zdroju i Ustroniu.

Wstępna ocena ryzyka inwestycyjnego

Na etapie wstępnej analizy opłacalności ekonomicznej w regionie Łeby największe ryzyko jest związane z czynnikiem geologicznym. Wśród kategoryzacji ryzyka geologicznego pierwszoplanową rolę odgrywa wysoka mineralizacja wód permu dolnego i triasu dolnego oraz ewentualny brak dostatecznej wydajności, także obecność mikroskładnika leczniczego jakim jest jod.

Spodziewane parametry wód pozwalają na ich wykorzystanie w celach balneologicznych, po uprzednim rozcieńczeniu i podgrzaniu. Nie można wykluczyć ich zastosowania w balneoterapii w sposób bezpośredni. W przypadku obu rozpatrywanych poziomów (perm dolny i trias dolny) wydajność wydaje się być dostatecznie wysoka aby zapewnić prawidłową eksploatację. Geologiczne ryzyko inwestycyjne wykorzystania wód mineralnych regionu Łeby jest akceptowalne w przypadku wariantu balneoterapeutycznego, w innych wariantach ryzyko to jest na tyle wysokie aby na dzień dzisiejszy nie podejmować dalszych kroków inwestycyjnych.

Należy raczej wykluczyć z punktu widzenia gospodarczego ryzyka inwestycyjnego budowę kompleksu rekreacyjnego. Parametry wód termalnych poziomu permu nie pozwalają na bezpośrednie wykorzystanie tych wód w basenach kąpielowych. Konieczne jest ich rozcieńczenie i w konsekwencji również podgrzewanie. Działania takie musiałby być prowadzone na szeroka skalę, co pociąga za sobą znaczne koszty stałe funkcjonowania potencjalnego obiektu.

Region Łeby posiada korzystne warunki do budowy kompleksu balneoterapeutycznego. Za bardzo sprzyjające dla tego typu inwestycji należy uznać położenie Łeby nad morzem w otoczeniu przyrody o unikalnych walorach, które w sposób naturalny będą przyciągać kuracjuszy (Słowiński Park Narodowy).

W kontekście gospodarczego ryzyka inwestycyjnego budowę kompleksu balneoterapeutycznego w regionie Łeby należy uznać za możliwą. Inwestycja taka może przyczynić się do dalszego rozwoju gospodarczego miasta, należy jednak mieć na uwadze działanie w warunkach konkurencji ze strony bardzo popularnej na rynku usług uzdrowskich Ustki. Ustka posiada ugruntowaną dobrą opinię i grono stałych gości oraz jeszcze znaczny potencjał rozwojowy, także w zakresie zagospodarowania udokumentowanych podziemnych wód leczniczych.

Podsumowanie i wnioski

- Na terenie Łeby wody mineralne mogące znaleźć gospodarcze zastosowanie występują w poziomach wodonośnych permu dolnego i triasu dolnego. W tym drugim przypadku wody te mogą mieć charakter termalnych o temperaturze w złożu na poziomie 25°C.
- Przepuszczalna wydajność typowego otworu wiertniczego ujmującego wody z tych poziomów będzie wynosić średnio kilkanaście m³/h.
- Ujęcie wskazanych poziomów wiąże się z koniecznością wykonania otworu o głębokości około 500m.
- Wody mineralne mogą być wykorzystywane w balneoterapii, po uprzednim podgrzaniu i ewentualnie rozcieńczeniu.
- Wody typu Cl-Na o mineralizacji kilkudziesięciu g/l mogą znaleźć zastosowanie przede wszystkim w kąpielach leczniczych, a także do inhalacji.
- Z uwagi na wysoką mineralizację i niską temperaturę nie wydaje się, aby wody te mogły mieć zastosowanie w rekreacji.

- Stosunkowo niska temperatura wód praktycznie wyklucza pozyskanie energii cieplnej, także z piętra kambryjskiego, w którym mimo korzystnych warunków temperaturowych stwierdzono słabe własności hydrodynamiczne oraz wody silnie zmineralizowane (o charakterze ługów solnych).

3.4.2.3 Wody powierzchniowe

Według podziału na regiony fizjogeograficzne S. Pietkiewicza (1947) miasto leży na Pobrzeżu bałtyckim (VI), a dokładnie na Pobrzeżu Kaszubskim (VI₃). Położone jest w zlewni rzeki Łeby, z wyjątkiem północnego pasa nadmorskiego, który bezpośrednio odwadniany jest do Bałtyku. (Kondracki, 2009).

W granicach administracyjnych Łeby znajduje się około 12 km linii brzegowej wybrzeża morskiego (od 187,00 km do 175,34 km), pośród których na trzech kilometrach znajdują się urządzone kąpieliska. Część plaży dostępna jest do plażowania i przejścia a część tylko do przejścia (rysunek Na podstawie przeprowadzanych badań wody na kąpieliska Łeby są dopuszczone bez zastrzeżeń do uprawiania sportów wodnych i rekreacji. W mieście znajduje się część Jeziora Łebsko i Łabędzi Staw. Przez miasto przepływa rzeka Łeba i rzeka Chełst, która łączy kanał portowy z Jeziorem Sarbsko. Łącznie grunty pod wodami w mieście Łeba zajmują powierzchnię 14,2396 ha¹.

Rzeka Łeba ma długość 117 km, przepływa przez pojezierze kaszubskie, pradolinę Redy-Łeby oraz Wybrzeże Słowińskie. W Łebie przepływa przez jezioro Łebsko i wpływa do morza. W mieście zlokalizowany jest punkt pomiarowy wód rzeki Łeby. Ostatnie badania jakości wód w rzece zostały przeprowadzone w 2000 r, zgodnie, z którymi wody Łeby zaliczono do III klasy czystości pod względem fizykochemicznym i sanitarnym. Wskaźnikami, które decydowały o zawartości substancji organicznej rozkładanej chemicznie, zawiesiny, stężenia fosforu ogólnego oraz miano Coli².

Wody płynące w granicach administracyjnych miasta.

Nazwa obiektu wodnego	Rodzaj obiektu	Zlewnia	Wsp.geogr.-szerok.	Wsp.geogr.-dług.
Łeba	rzeka	Morze Bałtyckie	54°46'03"	17°33'02"
Chełst	rzeka	Łeba	54°45'36"	17°32'51"
Kanał Mielnicki	kanał	Łeba	54°45'22"	17°32'51"
Kanał Nowościński	kanał	Chełst	54°45'38"	17°34'22"

Źródło: Studium programowo – przestrzenne uzdrowiska Łeba

Jezioro Łebsko jest trzecim, co do wielkości jeziorem w kraju, powierzchnia jeziora wynosi 7 140 ha, natomiast głębokość do 6,3 m, długość 16,4km a szerokość 7,6 km. Jest to największe jezioro przybrzeżne, które oddzielone jest od Bałtyku piaszczystą mierzeją z ruchomymi wydmi. Lustro jeziora znajduje się około 30 cm powyżej poziomu morza. Do jeziora Łebsko wpływa rzeka Pustynka oraz przepływa przez nie rzeka Łeba, która połączona jest rzeką Chełst z jeziorem Sarbsko. Zdarza się, że w przypadku silnych wiatrów woda morska wdzierza się do jeziora, co powoduje spiętrzanie i zasolenie wód jeziora. Fakt ten sprzyja występowaniu w jeziorze ryb morskich i roślin słonolubnych. Powierzchnia jeziora Łebsko z każdym rokiem maleje. W przeciągu ostatnich 60 lat, jezioro zmniejszyło się o

około 400 ha. Powodem tego jest nawiewany z wydm piasek i zarastanie brzegów. Brzeg jeziora cofa się od 0,5 do 1 m rocznie. Jak wynika z badań przeprowadzonych w 1995 r. jakość wód w jeziorze Łebsko została zaklasyfikowana do III klasy czystości. Jezioro zaliczone jest do III klasy podatności na degradację. Łeba graniczy z jeziorem Łebsko.

Wody stojące w granicach administracyjnych miasta.

Nazwa obiektu wodnego	Rodzaj obiektu	Wsp.geogr.-szerok.	Wsp.geogr.-dlug.	Uwagi
Łabędzi Staw	Jezioro	54°45'52"	17°33'10"	

Źródło: Studium programowo – przestrzenne uzdrowiska Łeba

3.4.3. Stan środowiska i przyrody

3.4.3.1 Stan środowiska

Miasto Łeba znajduje się w odległości 110 km od Gdańska i 60 km od Słupska, przy drodze krajowej nr 214. Łeba podzielona jest rzeką Łebą na część wschodnią i zachodnią (długość rzeki – 117 km). Powierzchnia miasta wynosi 1480 ha. Atrakcyjnie położona Łeba, w pobliżu morza posiada predyspozycje do roli obszaru rekreacyjnego.

W klasyfikacji fizyczno-geograficznej położony jest w obrębie makroregionu Pobrzeże Koszalińskie w mezoregionie Wybrzeże Słowińskie. Usytuowany jest w północno - zachodniej części wybrzeża województwa Pomorskiego.

Budowa geologiczna

Powierzchnia terenu jest stosunkowo płaska, deniwelacje nie przekraczają 2,5 m, jedynie w pasie wydm nadmorskich dochodzą do wartości 10,0 m. Na terenie opracowania rzędne wahają się od 1,1 m do 2,15 m n.p.m. wykazując tendencje do obniżania w nieckach pojeziornych, w których poziom wody jest regulowany systemem rowów melioracyjnych i przepompowni.

Tereny wyżej położone zbudowane są z piasków drobnych i tylko miejscami występują niekontrolowane nasypy i namuły. Głębsze podłoże zbudowane jest z piasków średnich i pospółek. Nie wszystkie grunty nadają się do bezpośredniego fundamentowania.

Poziom wody gruntowej, wahający się okresowo zależnie od warunków pogodowych, jest bardzo wysoki i wynosi w granicach 0,5-1,5 m pod poziomem terenu, co uniemożliwia podpiwniczenie budynków.

Wody gruntowe mogą wykazywać słabą agresywność w stosunku do betonu, co wymaga odpowiednich zabezpieczeń.

Nawodnienie gruntów przy głębokości przemarzania 0,8-1,0 m powoduje niebezpieczeństwo działania wysadzinowego przy płytszym fundamentowaniu.

Te stosunkowo utrudnione warunki gruntowo - wodne, zmieniające się lokalnie wymagają przed podjęciem inwestowania wykonania szczegółowego rozpoznania zgodnie z wymogami prawa geologicznego i górniczego.

Gmina miejska Łeba zgodnie z Prawem ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150 ze zm.). art. 17. opracowała i aktualizuje Programu Ochrony Środowiska, zgodnie z wytycznymi opracowania i przyjęcia przez państwo Polityki Ekologicznej. Programu Ochrony Środowiska dla Miasta Łeby na lata 2012-2015 z perspektywą do roku 2019, swoją strukturą bezpośrednio nawiązuje do Polityki Ekologicznej Państwa na lata 2009–2012 z perspektywą do roku 2016 i ma wdrożyć jej ustalenia na odpowiednio niższym poziomie.. Program określa kierunki polityki ekologicznej, które należy traktować jako wypełnienie obowiązku aktualizacji Polityki Ekologicznej Państwa, a więc odniesienia jej celów i niezbędnych działań do aktualnej sytuacji społeczno-gospodarczej oraz stanu środowiska. Stwarza to, z jednej strony szansę szybkiego rozwiązania wielu problemów ochrony środowiska i poprawy jakości życia mieszkańców, przykładowo poprzez możliwość

korzystania ze środków finansowych UE, z drugiej strony oznacza konieczność spełnienia wymagań wynikających z Traktatu Akcesyjnego oraz osiągnięcia celów wspólnotowej polityki ekologicznej.

Zgodnie z „Programem Państwowego Monitoringu Środowiska województwa pomorskiego na lata 2013-2015” Wydział Monitoringu WIOŚ w Gdańsku prowadzi monitoring następujących elementów środowiska: jakości powietrza, jakości wód, jakości gleby i ziemi, przyrody, hałasu, pól elektromagnetycznych, promieniowania jonizującego.

W 2014 roku wykonano pomiary hałasu drogowego w Łebie - 4 punkty pomiarowe zlokalizowane przy Al. św. Jakuba, ul. Wojska Polskiego, ul. 10 marca, ul. Kościuszki. **Nie stwierdzono przekroczeń** dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku, w zakresie wskaźników krótkookresowych (L Aeq D, L Aeq N), w rejonie punktów pomiarowych zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska, z dnia 14 czerwca 2007r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. z 2014r, poz. 112).

Zgodnie z monitoringiem **jakości powietrza** stężenia podstawowych zanieczyszczeń powietrza mieszczą się w obowiązujących dopuszczalnych stężeniach. Oznacza to, iż dotychczasowy sposób użytkowania nie stanowi zagrożenia dla środowiska.

W ramach działalności monitoringowej i kontrolnej oraz dodatkowo z danych Urzędu Komunikacji Elektronicznej i PSE do źródeł pól elektromagnetycznych mogących znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się:

- stacje elektroenergetyczne lub napowietrzne linie elektroenergetyczne, o napięciu znamionowym wynoszącym nie mniej niż 110 kV, o długości nie mniejszej niż 15 km (Polskie Sieci Elektroenergetyczne),
 - instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, emitujące pola elektromagnetyczne, których równoważna moc promieniowana izotropowo wynosi nie mniej niż 15 W, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 30 kHz do 300 GHz.
- Na terenie Województwa Pomorskiego nie stwierdzono przekroczeń pola elektromagnetycznego

3.4.3.2. Zasady ochrony i kształtowania środowiska przyrodniczego

Szczególne cechy środowiska miasta Łeby:

- bezpośrednie sąsiedztwo z Morzem Bałtyckim,
- specyficzne cechy klimatu: chłodniejsze lata, większa ilość opadów, większa częstotliwość i siła wiatru niż w głębi kraju,
- duża różnorodność warunków środowiska, sprzyjająca występowaniu wielkiej różnorodności ekosystemów sąsiadujących z miastem, w tym ekosystemy rzadkie i unikatowe w całym kraju, jak: wydmy ruchome, nadmorskie bory bażynowe, jeziora przymorskie Łebsko i Sarbsko,
- wysoki stopień naturalności ekosystemów
- wysoka jakość środowiska (niski stopień degradacji)

3.4.3.3. Ochrona plaży nadmorskiej

Plaża nadmorska, charakteryzująca się dużym zróżnicowaniem elementów klimatycznych: czyste powietrze bez alergenów, aerozol morski, bryza morska, uprzywilejowanie w nasłonecznieniu, winna być chroniona jako szczególna cecha środowiska miasta Łeby.

Obliczenie chłonności plaży.

Wg wskaźników i norm użytkowania turystycznego: obszarów, miejscowości i szlaków wydanych przez Instytut Turystyki, Ośrodek Informacji Naukowych i Wydawnictw – Warszawa 1978 r.) na jedną osobę korzystającą z plaży winno przypadać od 5 – 15 m². Powierzchnia plaży wynosi ok. 20 ha.

Ilość wypoczywających w sezonie wynosi 24 400 wczasowiczów. Przy założeniu, że 60% będzie korzystało z plaży, ilość korzystających wyniesie 14 640 osób. Powierzchnia plaży na 1 wypoczywającego wyniesie, $200\ 000\text{m}^2 : 14\ 640\ \text{osób} = 13,7\ \text{m}^2/\text{osobę}$. Przyjmując wskaźnik 5m^2 plaży / 1 korzystającego (2 000 osób / ha). Chłonność plaży wynosi $20\ \text{ha} \times 2\ 000\ \text{os/ha} = 40\ 000\ \text{osób}$.

3.4.3.4. Chłonność terenów leśnych, dla celów turystycznych,

Naturalna chłonność terenów leśnych przeznaczonych na cele turystyczne

Wartości obciążenia granicznego przyjęto w oparciu o średnie wartości obciążenia granicznego obliczone przez Kostrowickiego oraz własne rozpoznanie. Przyjęta chłonność średnia obliczona w oparciu o maksymalną dopuszczalną liczbę osób, które poruszając się bez przerwy w ciągu ośmiu godzin po powierzchni 1 hektara danego zbiorowiska, doprowadza je do granic wszczęcia procesów degeneracyjnych.

Przyjęto następujące średnie wartości obciążenia granicznego:

Bór suchy	36 os /ha, w ciągu 8 godzin
Bór świeży	50-90 os /ha, w ciągu 8 godzin
Grądy	31-65 os /ha, w ciągu 8 godzin
Łęgi	23 - 52 os /ha, w ciągu 8 godzin
Łąki świeże	124 – 196 os /ha, w ciągu 8 godzin
Pastwiska i murawy świeże	ok. 300 os /ha, w ciągu 8 godzin

Chłonność terenów leśnych, dla celów turystycznych, po ich zagospodarowaniu

Celem udostępnienia terenów leśnych należy je zagospodarować. Podstawowym elementem zagospodarowania jest urządzenie dróg pieszych utwardzonych. Pozwoli to na wykorzystanie lasów do celów rekreacyjnych. Tereny leśne w zależności na chłonność naturalną podzielono na 4 strefy

I strefa, przeznaczona wyłącznie pod komunikację po utwardzonych szlakach (dojścia do plaży). Zaliczamy do niej siedliska leśne Bs oraz wszystkie siedliska nie zaszeregowane w strefie B i C w planie urządzenia lasów. Przyjęta chłonność 30 osób/ha, 8h /d

II strefa, przeznaczona pod komunikację i urządzenia parkowe, bez obiektów kubaturowych. Zaliczamy do niej siedliska leśne Bśw. Przyjęta chłonność 75 osób/ha, 8h /d

III strefa, ekstensywnej rekreacji z możliwością zainwestowania kubaturowego dla celów rekreacji masowej. Zaliczamy do niej siedliska leśne BMśw - przyjęta chłonność 90 osób/ha, 8h /d, siedliska leśne BMw (tereny naturalnie niedostępne ze względu na wilgotność podłoża) - przyjęta chłonność 50 osób/ha, 8h /d

IV strefa, tereny naturalnie niedostępne ze względu na wilgotność podłoża. Zaliczamy do niej siedliska leśne Bw,. Przyjęta chłonność 50 osób/ha, 8h /d

Tak przyjęta chłonność dla lasów urządzonych nie stwarza niebezpieczeństwa wszczęcia procesów degeneracyjnych w siedliskach leśnych.

Powierzchnia siedlisk: Bs – 36,49 ha, Bśw – 29,63 ha, BMśw – 10,91 ha, Bw – 31,21 ha, BMw – 0,86 ha

Obliczenie chłonności turystycznej dla wszystkich lasów komunalnych.

I strefa,	$P1 = 30 \times 36,49\ \text{ha} = 1094\ \text{osób}$
II strefa	$P1 = 75 \times 29,63\ \text{ha} = 2222\ \text{osoby}$
III strefa	$P1 = 90 \times 0,86 + 10,91 \times 50 = 622\ \text{osób}$
IV strefa	$P1 = 50 \times 31,21 = 1560\ \text{osób}$.

Łączna ilość turystów mogąca korzystać z terenów leśnych, nie powodując degradacji ekosystemu wynosi 5 498 osób.

3.4.3.5. Akustyka miasta.

Podstawowym źródłem hałasu na obszarze zagospodarowania, poza okresem budowy, obiektów jest i będzie hałas komunikacyjny od dróg, na których natężenie godzinowe ruchu pojazdów przekracza 50 poj.rz./g,. Dla natężenia ruchu mniejszego od 50 poj./godz. poziomu hałasu nie oblicza się. Przyjmuje się, iż natężenie ruchu dla 8 najniekorzystniejszych godzin dnia oraz dla 5 najniekorzystniejszych godz. nocy nie przekroczy 50 poj./godz. na wszystkich drogach dojazdowych i wewnętrznych. Hałas komunikacyjny stanowi 80% wszystkich hałasów miejskich..

.Natężenie hałasu zależy od: ilości, rodzaju, stanu technicznego pojazdów i parametrów ruchu a także od charakteru zabudowy wzdłuż ulic, typu nawierzchni oraz technicznych rozwiązań komunikacyjnych. Do pojazdów najbardziej uciążliwych zalicza się: samochody ciężarowe, autobusy, maszyny rolnicze, motocykle.

Ostatni plan akustyczny obrazujący sytuację akustyczną miejscowości Łeba wykonany był w 1986 roku przez Wojewódzki Ośrodek Badań i Kontroli Środowiska w Słupsku, poprzedni w 1981r.

Zgodnie z w/w planem akustycznym na większości ulic hałas przekraczał wartości dopuszczalne. Najwyższy poziom hałasu zaobserwowano wzdłuż ulicy Kościuszki na odcinku od Łąkowej do 11 Listopada. Średni poziom dźwięku na tym odcinku wyniósł 69 dB_A. Cała zabudowa wzdłuż ul. Kościuszki narażona była na najwyższy poziom hałasu w mieście. W związku z brakiem możliwości wykonania zieleni izolacyjnej czy ekranów akustycznych jedynym sposobem zmniejszenia poziomu hałasu na tej ulicy jest ograniczenie ilości pojazdów.

W związku z ogromnym wzrostem ilości pojazdów od 15 lat należy ponownie przeprowadzić badania poziomu hałasu na terenie miasta..

Na obszarze objętym studium nie prowadzono pomiarów akustycznych hałasu samochodowego w takim okresie czasu, który pozwoliłby określić trendy zmian klimatu akustycznego.

W dniu 26-07-2011 r. przeprowadzono pomiar ruchu drogowego w miejscu wylotu z ronda w drodze wojewódzkiej 214 w kierunku: Al. Św. Mikołaja, Al. Św. Jakuba, ul. Kościuszki – na kierunku do ul. Powstańców Warszawy z obliczeniem średniego dobowego ruchu.

. Pomiary przeprowadzono w podziale na następujące kategorie pojazdów:

- motocykle (M);
- samochody osobowe (SO);
- samochody dostawcze (SD);
- samochody ciężarowe bez przyczep (SCb);
- samochody ciężarowe z przyczepami (SCp);
- autobusy (A);
- ciągniki rolnicze (CR).

Powyższe dane wykorzystano do obliczenia poziomu hałasu komunikacyjnego przy opracowaniu planu miejscowego „Łeba - ul. Kościuszki”

Obliczenie poziomu hałasu komunikacyjnego dokonano w ulicach Kościuszki (do ul. Wysokiego), ulica Wysokiego, Al. Św. Jakuba, Powstańców Warszawy,

nazwa ulicy	poziom hałasu (dB)		dopuszczalny poziomy hałasu (dB)	
	w dzień	nocą-	w dzień	nocą-
ul. Kościuszki i Wysockiego	61		przekroczony	zachowany
Zakaz wjazdu pojazdów ciężkich i ograniczenie prędkości do $V_{sr} = 40\text{km/godz}$, ilość pojazdów ciężkich 0% $\Delta_{A_{eq}} = -3$, pozwoli na zachowanie dopuszczalny poziomy hałasu				
Al. Św. Jakuba	67	64,5	przekroczony	przekroczony
Oddzielenie obiektów od krawędzi jezdni 15m pasem terenu pokrytym trawą wytlumi nadmierny hałas nocą i w dzień.				
Powstańców Warszawy	63,5	59dB	przekroczony	przekroczony

Celem zachowania dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku wprowadzono w planie „Łeba - ul. Kościuszki” następujące ustalenia:

- 1) zachowanie dopuszczalnego poziomu hałasu dla poszczególnych rodzajów zabudowy wg. przepisów szczególnych,
- 2) zakaz stosowania urządzeń powodujących wibracje wpływające ujemnie na zdrowie mieszkańców i obiekty budowlane.
- 3) dokonanie pomiaru natężenia hałasu po zagospodarowaniu terenu,
- 4) w przypadku przekroczeń dopuszczalnego natężenia hałasu należy:
 - wprowadzić ograniczenie prędkości dla pojazdów samochodowych,
 - wprowadzić zakaz ruchu pojazdów ciężkich i motorów, lub zastosować urządzenia tłumiące

Zmniejszenie poziomu hałasu samochodowego spowoduje:

- egzekucja ograniczenia prędkości ruchu,
- utrzymanie drogi w dobrym stanie technicznym

W związku z tym, że są to obliczenia teoretyczne ustalono nakaz określenia rzeczywistego poziomu hałasu, dokonując pomiarów w terenie, w przypadku stwierdzenia przekroczeń dopuszczalnych poziomów hałasu należy hałas wytłumić by nie przekraczał wartości dopuszczalnych..

Obecnie, zgodnie z art.26 i art.117 POŚ jednym z zadań Państwowego Monitoringu Środowiska (PMŚ) jest uzyskiwanie danych oraz ocena i obserwacja zmian stanu akustycznego środowiska. WIOŚ wykonuje **pomiary** w 4 punktach na terenie miasta Łeby i **ocenę stanu akustycznego środowiska**

Prowadzone pomiary dotyczą hałasu drogowego.

W 2014r WIOŚ wykonał pomiary hałasu drogowego w punktach wyznaczonych i uzgodnionych z władzami miasta w 4 pkt w Łebie zlokalizowanych przy: **Al. Św. Jakuba, ul. Wojska Polskiego, ul. 10 Marca i ul. Kościuszki**

Wartości wszystkich wskaźników porównano z wartościami dopuszczalnymi zawartymi w „*Obwieszczeniu Ministra Środowiska z dnia 15 października 2013r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. z 2014 r. poz. 112.*

Po wnikliwej analizie i weryfikacji uzyskanych danych **nie stwierdzono przekroczeń dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku** w przypadku wskaźników krótkookresowych (L Aeq D , L Aeq N) w rejonie punktów pomiarowych zlokalizowanych na terenie Łeby.

źródło: program monitoringu hałasu WIOŚ w Gdańsku

Z powyższych pomiarów wynika, że wykonanie ulic obwodowych odciążających zwartą zabudowę śródmieścia, organizacją ruchu: skierowanie pojazdów najbardziej uciążliwych na

drogi okoliczne, ograniczenie prędkości, częściowe wyłączenie ul. Kościuszki z ruchu, tym samym zmniejszenie natężenia ruchu na pozostałej części ulicy, zmiana nawierzchni, poprawa stanu technicznego pojazdów, przyniosły właściwe rezultaty.

Powyżej omówiono poziom hałasu powodowany przez ruch samochodowy, należy uwzględnić również hałas powodowany przez obiekty wytwarzające hałas przekraczający normy dopuszczalne, tak w godzinach dziennych jak i nocnych, stwarzając uciążliwość dla obiektów z nimi sąsiadujących. Przy lokalizacji takich obiektów należy pamiętać o konieczności by uciążliwość nie przekraczała granic działki właściciela obiektu.

3.4.3.6. Zieleni urządzona

Istotne znaczenie zwłaszcza dla terenów zurbanizowanych ma zieleni urządzona. Zieleni urządzona to przede wszystkim obiekty przyrodnicze o formach naturalnych, półnaturalnych i przetworzonych oraz rozmaite założenia ogrodowe istniejące samoistnie lub towarzyszące obiektom budowlanym. Tereny zieleni urzędzonej pełnią funkcje rekreacyjne, ekologiczne i zdrowotne – wpływają na złagodzenie lub eliminację uciążliwości życia w miastach, kształtowanie układów urbanistycznych, wprowadzają ład przestrzenny oraz nadają specyficzny i indywidualny charakter miastu. Łączny obszar terenów zieleni na terenie Łeby wynosi 3 ha, składają się na to cztery zieleńce (wg GUS).

Edukacja ekologiczna - Miasto Łeba corocznie współorganizuje akcje „Sprzątania Świata”, „Dni Ziemi”, „Zbiórka zużytych baterii i segregacja odpadów”. Ponadto jest fundatorem różnego rodzaju nagród w organizowanych przez szkoły konkursy ekologiczne

Pasm wydm nadmorskich porośnięty lasem ze względu na zorganizowaną sieć przejść pieszych i ścieżek spacerowych można w części uznać za zieleni urządzoną. Park miejski od północy miasta graniczący z Łabędzim Stawem (potocznie zwanym Czarnym Stawem), a z pozostałych stron zabudową, stanowi ważne miejsce w zorganizowanym systemie zieleni miejskiej. Występują w nim gatunki drzew: olsze czarne, brzozy brodawkowate, jesion wyniosły, klon zwyczajny, jarząb pospolity. Park jest przedmiotem miejscowego planu zagospodarowania /w opracowaniu/ dla powiększenia zagospodarowanych terenów rekreacyjnych Łeby.

3.4.3.7. Warunki klimatyczne

Na lokalną zmienność stanów pogodowych wpływa w dużej mierze sąsiedztwo Morza Bałtyckiego. Wynikiem tego są łagodne zimy, opóźnione wiosny, dość chłodne lata oraz długie ciepłe jesienie. Najcieplejszym miesiącem jest lipiec ze średnią temperaturą wynoszącą +16,7⁰ C. Dni gorących (z temp. max. powyżej 25⁰ c) mniej niż 15. Liczba godzin usłonecznienia 220 – 250 w lipcu i 200 – 225 w sierpniu. Ma to szczególne znaczenie dla rozwoju turystyki i wypoczynku. Przeważający kierunek wiatrów południowe, południowo – zachodnie i zachodnie. Najniższe średnie prędkości wiatru 3,7m/sek. Najcieplejszym miesiącem jest sierpień.

Mikroklimat plaży nadmorskiej charakteryzuje duże zróżnicowanie podstawowych elementów klimatycznych. Najistotniejszą cechą klimatu pasa przybrzeżnego jest dość duży ruch powietrza wywołany wiatrami wiejącymi od strony morza. Właśnie wtedy ujawniają się właściwości klimatu morskiego: zmniejszenie amplitud termicznych, wzrost wilgotności, wzrost prędkości wiatru, napływ czystego powietrza bez alergenów oraz występowanie aerozolu morskiego. Dla mikroklimatu plaży w okresie letnim specyficzne jest pojawianie się zmiennych wiatrów dobowych - bryzy morskiej podczas dnia i bryzy lądowej nocą. Tereny plażowe wykazują ponadto uprzywilejowanie w nasłonecznieniu, będące wynikiem odbicia promieni słonecznych od powierzchni wody i piasku.

3.4.4. Ochrona krajobrazu

Najbardziej specyficzna cecha krajobrazu miasta Łeby wynika z jej nadmorskiego charakteru odbieranego zarówno z lądu jak i z morza. Pas wydm przybrzeżnych pokrytych lasem z poszczególnymi elementami identyfikującymi przestrzeń jak latarnie portu, hotel „Neptun” i pensjonatowa zabudowa o wartościach zabytkowych typowa dla miejscowości nadmorskich wymagają szczególnego potraktowania przy próbach ich rozbudowy czy uzupełnienia.

Krajobraz portu ukształtowany jest przez zabudowę nabrzeży. Obiekty pełniące funkcje zarówno obsługi gospodarki morskiej, administracji, jak i turystyczne wymagają poprawy wzajemnych relacji przestrzennych.

Ścisłe centrum miasta zlokalizowane wzdłuż ulicy Kościuszki to krajobraz wewnątrz urbanistycznych historycznie ukształtowany przez zabudowę znajdującą się w większości w ewidencji konserwatorskiej.

Pozostałe tereny śródmiejskie intensywnie zainwestowane posiadają bardzo ograniczone możliwości rozwojowe.

Na obszarze terenów otwartych szczególnej ochrony wymaga otwarty widok z drogi wojewódzkiej dojazdowej do Łeby na mierzeję jeziora Łebsko ze Słowińskim Parkiem Narodowym

3.5. Stan dziedzictwa kulturowego, zabytków oraz dóbr kultury współczesnej

3.5.1. Ochrony archeologiczno – konserwatorska

Podstawę prawną ochrony wartości kulturowych stanowi Ustawa o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami z dnia 23 lipca 2003 r. / t.j. Dz.U. z 2014 r. poz. 1446 z późn. zm. /.

Strefa „W.I.” - pełnej ochrony archeologiczno-konserwatorskiej, wykluczającej wszelką działalność inwestycyjną. Strefa „W.I.” obejmuje teren oznaczony na planszy „Uwarunkowań”

Obowiązujące rygory w strefie „W.I.”:

- zakaz wszelkiej działalności inżynierskiej, budowlanej i innej związanej z pracami ziemnymi (np. kopanie studni, melioracji, karczunku i nasadzania drzew itd.).
- zachowanie istniejącego układu topograficznego wraz z obiektami wpisanymi do rejestru zabytków i ujętych w ewidencji.
- w przypadku podjęcia jakiegokolwiek działalności na terenie objętym granicami strefy, a wynikającej ze sposobu użytkowania terenu obowiązuje występowanie o szczegółowe wytyczne do Pomorskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków.

Strefa „W.II.” - częściowej ochrony archeologicznej, ustala się nakaz przeprowadzenia archeologicznych badań ratowniczych, wyprzedzających wszelkie prace inwestycyjne. Szczegółowy zakres i rodzaj niezbędnych badań archeologicznych ustala Pomorski Wojewódzki Konserwator Zabytków.

Strefa „W.III.” - ograniczonej ochrony archeologicznej: ustala się wymóg przeprowadzenia archeologicznych badań interwencyjnych o charakterze nadzoru archeologicznego nad pracami inwestycyjnymi w zakresie określonym przez Pomorskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków.

W granicach podstrefy adaptacji i podstrefy rewaloryzacji w jednostce „G” zasady ochrony zabytków ustala obowiązujący miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego „Łeba – ul. Kościuszki”

3.5.2. Wykaz obiektów zabytkowych

Tabelaryczne zestawienie architektonicznych zabytków nieruchomości ujętych w gminnej ewidencji zabytków

I. Zabytki nieruchome wpisane do rejestru

L p	Ulica	Nr	Rodzaj budynku	Okres budowy
1.	Kościelna	1	Kościół p.w. NMP wraz z otoczeniem nr rej. A-1463	XIVw 1683, XIXw. p.w.
	Turystyczna		Relikty średniowiecznego kościoła w Łebie wraz z otoczeniem nr. rej. A- 1925	XIV w.

II. Inne zabytki nieruchome znajdujące się w wojewódzkiej ewidencji zabytków

L p	Ulica	Nr	Rodzaj budynku	Okres budowy	Materiał
1.	Abrahama	14	budynek mieszkalny	XXw. 1.p.	cegła
2.	Abrahama	dz.nr.283/ 2	budynek gospodarczy	XXw. 1.p.	cegła
3.	Abrahama	15,16,17, 18	budynek mieszkalny	XXw. 1.p.	cegła
4.	Brzozowa	1	budynek mieszkalny	XXw Ićw	cegła
5.	Brzozowa	4	budynek mieszkalny	XXw 1.20	cegła
6.	Brzozowa	4a	budynek mieszkalny	XXw i.30	cegła
7.	Brzozowa	5	budynek mieszkalny	1930 r	cegła
8.	Brzozowa	13	budynek mieszkalny	1928 r	cegła
9.	Grunwaldzka	4	budynek mieszkalny	XIX/XX w	cegła
10.	Kościuszki	1a	budynek stacji ratowniczej	1903 r.	cegła
11.	Kościuszki	23	poczta	XXw p.w.	cegła
12.	Kościuszki	25 b	budynek mieszkalny	XIXw 4ćw	cegła
13.	Kościuszki	29	budynek mieszkalny	XIXw 4ćw	cegła
14.	Kościuszki	31	budynek mieszk. - usługowy	XIXw 4ćw	cegła
15.	Kościuszki	39	budynek mieszkalny	XIXw 3ćw	cegła
16.	Kościuszki	54	budynek mieszkalny	XIXw 3ćw	cegła
17.	Kościuszki	57	budynek mieszkalny	XIXw 4ćw	cegła
18.	Kościuszki	58	budynek mieszkalny	XIXw 4ćw	cegła
19.	Kościuszki	59	budynek mieszkalny	XIXw 4ćw	cegła
20.	Kościuszki	61	budynek mieszkalny	XIX/XXw	cegła
21.	Kościuszki	68	budynek mieszk. - usługowy	XIXw 3ćw.	cegła

22.	Kościuszki	69	budynek mieszk. - usługowy	XIX/ XXw	cegła
23.	Kościuszki	71	budynek mieszkalny	XXw p.w.	cegła
24.	Kościuszki	76	budynek mieszkalny	XIXw 3ćw	cegła
25.	Kościuszki	79	budynek mieszkalny	XIXw 4ćw	cegła
26.	Kościuszki	81	budynek mieszkalny	XXw p.w.	cegła
27.	Kościuszki	84	budynek mieszkalny	XIXw 3ćw	cegła
28.	Kościuszki	86	budynek mieszkalny	1723r. rozbud. XIX/XXw.	drewno cegła
29.	Kościuszki	88	budynek mieszkalny	XIX/XXw	cegła
30.	Kościuszki	91	budynek mieszkalny	XIXw 3ćw	cegła
31.	Kościuszki	92	budynek mieszk. - usługowy	1784 r.	cegła
32.	Kościuszki	94	budynek mieszkalny	XIXw 3ćw	cegła
33.	Kościuszki	95	budynek mieszkalny	XIX/XXw	cegła
34.	Kościuszki	96	budynek mieszkalny	XIXw 3ćw	cegła
35.	Kościuszki	97	budynek mieszkalny	XIXw. k.w.	cegła
36.	Kościuszki	100	budynek mieszk. - usługowy	1898 r.	cegła
37.	Kościuszki	101	budynek mieszkalny	XIXw 4ćw	cegła
38.	Kościuszki	102	budynek mieszkalny	XIXw 4ćw	cegła
39.	Kościuszki	103	budynek mieszkalny	XIXw 4ćw	cegła drewno
40.	Kościuszki	105	budynek mieszkalny	XIXw k.w.	cegła
41.	Kościuszki	115	budynek mieszkalny	XIX/XXw.	cegła
42.	Morska		kino	1929 r	cegła
43.	Nadmorska	4	budynek mieszkalny	XXw p.w.	
44.	Nowećńska	1	budynek mieszkalny	XIX/XXw.	cegła
45.	Nowećńska	3	budynek mieszkalny	XIX/XXw.	cegła
46.	Nowećńska	5	budynek mieszkalny	XIX/XXw.	cegła
47.	Nowećńska	5a	budynek mieszkalny	XIX/XXw.	cegła
48.	Nowećńska	9	budynek mieszkalny	XXw. p.w.	cegła
49.	Nowećńska	12	budynek mieszkalny	XXw p.w.	cegła
50.	Nowećńska	14	budynek mieszkalny	XIX/XXw.	cegła
51.	Nowećńska		cmentarz i kaplica cmentarna	1910 r. (1911?)	drewno, cegła
52.	Obroń.Westerplatte	2	budynek mieszkalny	XXw p.w.	cegła
53.	Obroń.Westerplatte	4	budynek mieszkalny	XXw p.w.	cegła
54.	Obroń.Westerplatte	13 i 13a	budynek mieszkalny	XXw 1ćw	cegła
55.	Obroń.Westerplatte	15	budynek mieszkalny	XXw 1ćw	cegła
56.	Okrzei	1	budynek mieszkalny	XXw 1ćw	cegła
57.	Parkowa		park /dawnycmentarz/	XXw p.w.	
58.	Plac Dworcowy	działka 6/2	budynek mieszk. - usługowy	XXw p.w.	cegła
59.	Plac Dworcowy	1	budynek mieszkalny	XIXw k.w. (1899?)	cegła
60.	Plac Dworcowy	3	budynek mieszkalny	XIXw k.w. (1899?)	cegła

61.	Plac Dworcowy	5	dawny dworzec PKP	1899 r.	cegła
62.	Plac Dworcowy		wieża ciśnień	1914 r.	cegła
63.	Powstańców Warsz.	1, 2	budynek mieszkalny	XXw. p.w.	cegła
64.	Powstańców Warsz.	1a	budynek mieszkalny	XIXw k.w.	cegła
65.	Powstańców Warsz.	5	budynek mieszkalny	XXw p.w.	cegła
66.	Powstań. Warszawy	7	budynek mieszkalny	XIX/XXw	cegła
67.	Powstańców Warsz.	8	budynek mieszkalny	XIX/XXw	cegła
68.	Powstańców Warsz.	10	budynek mieszkalny	XIXw 4cw	cegła
69.	Powstańców Warsz.	18	budynek mieszkalny	XXw p.w.	cegła
70.	Powstańców Warsz.	28	budynek mieszkalny	1938	cegła
71.	Powstańców Warsz.	30	budynek mieszkalny	XXw 1.20	cegła
72.	Powstańców Warsz.	32, 34, 36	budynek mieszkalny	XXw 1.30	cegła
73.	Powstańców Warsz.	37	budynek mieszkalny	XIX/XXw	cegła
74.	Powstańców Warsz.	42	budynek mieszkalny	XXw 1.20	cegła
75.	Powstańców Warsz.	45	budynek mieszkalny	XXw 1cw	cegła
76.	Powstańców Warsz.	48 i 50	budynek mieszk.bliżn.	XXw 1cw	cegła
77.	Powstańców Warsz.	52	budynek mieszkalny	XIXw k.w.	cegła
78.	Powstańców Warsz.	54	budynek mieszkalny	XIXw k.w.	cegła
79.	Powstańców Warsz.	56	budynek mieszkalny	XIXw k.	
80.	Rąbka	4	budynek mieszkalny	XIX/XX w	cegła
81.	Rąbka		cmentarz	XIX/XX w	
82.	Sosnowa	1	dom wczasowy	1907 r	cegła, kamień
83.	Sosnowa	5	budynek mieszkalny	XXw 1cw	drewno
84.	Tysiąclecia	1	budynek mieszkalny	XIX/XX w	cegła
85.	Wojska Polskiego	3	budynek mieszkalny	1904r	cegła
86.	Wojska Polskiego	9	budynek mieszkalny	XXw. p.w.	cegła
87.	Wojska Polskiego	15, 15a	budynek mieszkalny	XXw 1.20	cegła
88.	Wróblewskiego	1	budynek mieszkalny	XIX/XX	cegła
89.	Wróblewskiego	5	budynek mieszkalny	XXw 1cw	cegła
90.	Wróblewskiego	7	budynek mieszkalny	XXw 1cw	cegła
91.	11 Listopada	3	budynek mieszkalny	XXw 1cw	cegła

III. Inne zabytki nieruchomości wyznaczone przez Burmistrza miasta w porozumieniu z Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków

L.p.	Ulica	Nr	Rodzaj budynku	Okres budowy	Materiał
1.	Kościuszki	30,30a	budynek mieszk.- usług.	XIXw 4cw.	cegła
2.	Kościuszki	34	budynek mieszk.- usług.	XIXw 4cw	cegła
3.	Kościuszki	36	budynek mieszk.- usług.	XIXw 3cw	cegła
4.	Kościuszki	40	budynek mieszk.- usług.	XIXw kw	cegła
5.	Kościuszki	42	budynek mieszkalny	XIXw 4cw	cegła
6.	Kościuszki	44	budynek mieszk.- usług.	XIXw/XXw	cegła
7.	Kościuszki	45	budynek mieszk.- usług.	XXw pocz.	cegła
8.	Kościuszki	46	budynek mieszk.- usług.	XXw pocz	cegła
9.	Kościuszki	50	budynek mieszk.- usług.	XIXw k.w.	cegła

10.	Kościuszki	52	budynek mieszkalny	XXw pocz	cegła
11.	Kościuszki	56	budynek mieszk.- usług.	XXw pocz	cegła
12.	Kościuszki	58	budynek mieszkalny	XIXw 4ćw	cegła
13.	Kościuszki	60	budynek mieszkalny	XIXw 4ćw	cegła
14.	Kościuszki	62	budynek mieszk.- usług.	XIX/XXw	cegła
15.	Kościuszki	63	budynek mieszkalny	XIX/XXw	cegła
16.	Kościuszki	65 i 65a	budynek mieszk.- usług.	XXw. p.w.	cegła
17.	Kościuszki	66	budynek hotelowy	XIXw p.w.	cegła
18.	Kościuszki	67	budynek mieszk.- usług.	XXw p.w.	cegła
19.	Kościuszki	70	budynek mieszkalny	XIX/ XXw	cegła
20.	Kościuszki	72	budynek mieszk.- usług.	XIX/ XXw	cegła
21.	Kościuszki	73	budynek mieszkalny	XXw 1ćw	cegła
22.	Kościuszki	74	budynek mieszk.- usług.	XIX/ XXw	cegła
23.	Kościuszki	75	budynek mieszkalny	XIX/ XXw	cegła
24.	Kościuszki	77	ruina	XIXw. 4 ćw.	cegła
25.	Kościuszki	78	budynek mieszkalny	XIXw 4ćw	cegła
26.	Kościuszki	82	budynek mieszkalny	XXw p.w.	cegła
27.	Kościuszki	90	budynek administracyjny	1868 r.	cegła
28.	Kościuszki	93	budynek mieszkalny	XIXw 3ćw	cegła
29.	Kościuszki	98	budynek mieszkalny	XIXw k.w.	cegła
30.	Kościuszki	99	budynek usługowy	XXw 1 ćw.	cegła
31.	Kościuszki	100a	budynek mieszkalny	XIXw k.w.	cegła
32.	Kościuszki	104, 104a	budynek mieszkalny	XIXw 4.ćw.	cegła
33.	Kościuszki	106	budynek mieszkalny	XXw 1ćw.	cegła
34.	Kościuszki	108	budynek mieszkalny	XXw p.w.	cegła
35.	Kościuszki	109	budynek mieszkalny	XXw p.w.	cegła
36.	Kościuszki	112	budynek mieszkalny	XXw p.w.	cegła
37.	Krótką	1	budynek mieszkalny	XXw. p.w.	cegła
38.	Krótką	4	budynek mieszkalny	XIX/XXw.	cegła
39.	Krótką	5	budynek mieszkalny	XXw. p.w.	cegła
40.	Krótką	6	budynek mieszkalny	XXw. 1 p	cegła
41.	Krótką	7	budynek mieszkalny	XXw. 1ćw	cegła
42.	Matejki	1	budynek mieszkalny	1938r	cegła
43.	Nadmorska	2	budynek mieszkalny	XXw p.w.	cegła
44.	Nad Ujściem	2	budynek mieszkalny	XXw 1.20	cegła
45.	Nad Ujściem	3	budynek mieszkalny	XXw. p.w.	cegła
46.	Nad Ujściem	4	budynek mieszkalny	1923r	cegła
47.	Nad Ujściem	5	budynek mieszkalny	XXw. p.w.	cegła
48.	Nad Ujściem	10	budynek mieszkalny	XXw. p.w.	cegła
49.	Nowościńska	2	budynek mieszkalny	XIX/XXw	cegła
50.	Nowościńska	7	budynek mieszkalny	XXw pocz	cegła
51.	Nowościńska	11	budynek mieszkalny	XXw p.w.	cegła
52.	Nowościńska	13	budynek mieszkalny	XXw ćw.	cegła
53.	Nowościńska	17	budynek mieszkalny	XXw p.w.	cegła
54.	Nowościńska	21	budynek mieszkalny	XIXw 2 p	cegła
55.	Nowościńska	23	budynek mieszkalny	XIXw k.w.	cegła
56.	Nowościńska	25	budynek mieszkalny	XIXw k.w.	cegła
57.	Nowościńska	29	budynek mieszkalny	XIXw k.w	cegła

STUDIUM - Leba miastem atrakcyjnym przez cały rok, rozwijającym się w sposób zrównoważony i zachowującym swój tradycyjny nadmorski, uzdrowski i rodzinny charakter.

58.	Noweścińska	31	budynek mieszkalny	XXw p.w.	cegła
59.	Obroń.Westerplatte	9	budynek mieszkalny	XXw 1ć.	cegła
60.	Obroń.Westerplatte	11 i 11a	budynek mieszkalny	XXw 1ć.	cegła
61.	Obroń.Westerplatte	12	budynek mieszkalny	XXw 1ćw.	cegła
62.	Pocztowa	1,3,5	zespół budynków mieszkalnych	XXw. p.w.	cegła
63.	Pocztowa	2	budynek mieszkalny	XXw. p.w.	cegła
64.	Pocztowa	8	budynek mieszkalny	XXw. p.w.	cegła
65.	Powst.Warszawy	6	budynek mieszkalny	X/Xw. k.w.	cegła
66.	Powst. Warszawy	9	budynek mieszkalny	XIXw k.w.	cegła
67.	Powst.Warszawy	11	budynek mieszkalny	XIX/XXw.	cegła
68.	Powst.Warszawy	15	budynek mieszkalny	XIX/XXw.	cegła
69.	Powst.Warszawy	19	budynek mieszkalny	XIX/XXw.	cegła
70.	Powst.Warszawy	20	budynek mieszkalny	XIX/XXw.	cegła
71.	Powst.Warszawy	26	budynek mieszkalny	XXw. p.w..	cegła
72.	Rąbka	8	budynek mieszkalny	XX w. p.w.	cegła
73.	Rąbka	9	budynek mieszkalny	XX w. p.w.	cegła
74.	Sosnowa	3	budynek mieszkalny	XXw 1ćw	cegła
75.	Sportowa	1	budynek mieszkalny	XXw 1.20	cegła
76.	Wojska Polskiego	7	budynek mieszkalny	1935r.	cegła
77.	Wojska Polskiego	13	budynek mieszkalny	XXw 1.20	cegła
78.	Wojska Polskiego	21	budynek mieszkalny	XXw 1.30	cegła
79.	Wojska Polskiego	25	budynek mieszkalny	XXw 1.20	cegła
80.	Wróblewskiego	2	budynek mieszkalny	XXw 1ćw	cegła
81.	Wróblewskiego	3	budynek mieszkalny	XXw 1ćw	cegła
82.	Zielona	2	budynek mieszkalny	XX w. 1 cw	cegła
83.	Zielona	6	budynek mieszkalny	XX w. p.w.	cegła
84.	Zielona	12	budynek mieszkalny	XX w.. p.w.	cegła
85.	1 Maja	2a	budynek mieszkalny	XXw 1.30	cegła
86.	1 Maja	3	budynek mieszkalny	XXw 1.30	cegła
87.	1 Maja	5	budynek mieszkalny	XXw 1.30	cegła
88.	1 Maja	7	budynek mieszkalny	XXw 1.30	cegła
89.	1 Maja	9	budynek mieszkalny	XXw 1.30	cegła
90.	1 Maja	10	budynek mieszkalny	XXw 1.30	cegła
91.	1 Maja	11	budynek mieszkalny	XXw 1.30	cegła
92.	1 Maja	12	budynek mieszkalny	XXw 1.30	cegła
93.	1 Maja	13	budynek mieszkalny	XXw 1.30	cegła
94.	1 Maja	14	budynek mieszkalny	XXw 1.30	cegła
95.	1 Maja	15	budynek mieszkalny	XXw 1.30	cegła
96.	1 Maja	16	budynek mieszkalny	XXw 1.30	cegła
97.	1 Maja	17	budynek mieszkalny	XXw 1.30	cegła
98.	1 Maja	18	budynek mieszkalny	XXw 1.30	cegła
99.	1 Maja	20	budynek mieszkalny	XXw 1.30	cegła
100.	1 Maja	22	budynek mieszkalny	XXw 1.30	cegła
101.	1 Maja	24	budynek mieszkalny	XXw 1.30	cegła
102.	11 Listopada	5	budynek mieszkalny	XIX w. k.w.	cegła
103.	11 Listopada	7	budynek mieszkalny	XX w. 1 cw	cegła

Tabelaryczne zestawienie stanowisk archeologicznych ujętych w gminnej ewidencji zabytków

Lp	Nr stanowiska w miejscow.	Nr stanowiska na obszarze	Nr obszaru	Funkcja – chronologia – kultura archeologiczna
1.	1	1	3-34	śląd osadniczy – epoka brązu
2.	2 + 3	2	3-34	Miasto „Stara Łeba” – okres nowożytny – XIV w. 1570 r. Kościół św. Mikołaja – okres nowożytny – XIV w.– XVIw.
3.	3	4	3-34	Miasto „Nowa Łeba” – neolit ?
4.	4	3	3-34	Miasto „Nowa Łeba” – neolit ?
5.	5	4	3-34	Ślad osadniczy – łużycka
6.	6	5	3-34	śląd osadniczy – wczesne średniowiecze
7.	7	6	3-34	śląd osadniczy – okres nowożytny
8.	8	7	3-34	śląd osadniczy – późne średniowiecze
9.	9	8	3-34	osada – okres nowożytny
10.	10	32	3-34	punkt osadniczy – pradzieje – mezolit – epoka brązu punkt osadniczy – wczesne średniowiecze – IX – poł. X w. punkt osadniczy – późne średniowiecze – 2 poł. XIII w. – XIV w. punkt osadniczy – nowożytność – XVII w. punkt osadniczy – nowożytność – XIX w. – XX w.
11.	11	33	3-34	punkt osadniczy – pradzieje – mezolit – epoka brązu punkt osadniczy – kult. łużycka / pomorska punkt osadniczy - wczesne średniowiecze – IXw.– poł. X w punkt osadniczy – wczesne średniowiecze – XI w. – poł. XIII w. punkt osadniczy – późne średniowiecze – poł. XIII w. – XIV w. punkt osadniczy – nowożytność – XVII w.

3.6. Warunki i jakość życia mieszkańców

3.6.1. Demografia i zatrudnienie

Ludność miasta Łeby w 2013 r wg danych GUS 3824 mieszkańców. Zgodnie z poniższym zestawieniem liczba mieszkańców w latach 2003 do 2009 malała, by nagle w roku 2010

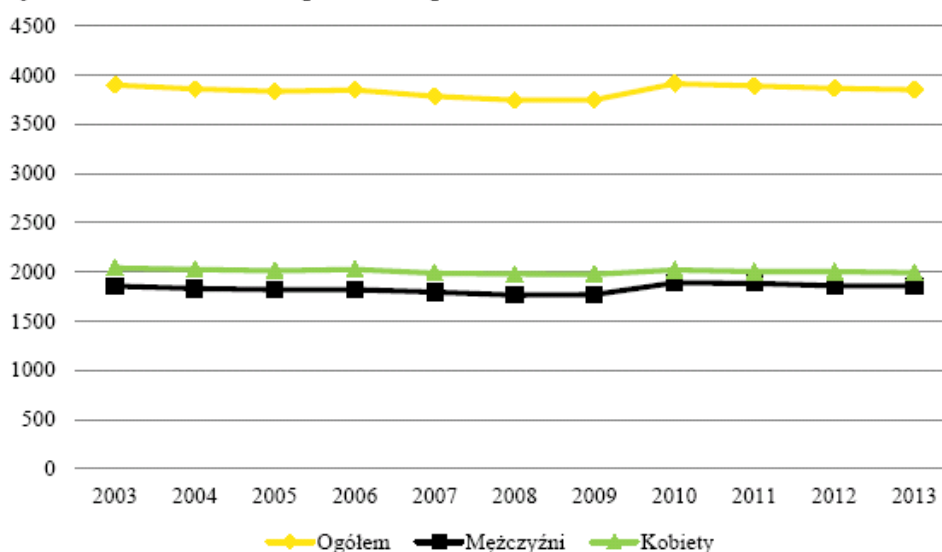
Źródło - *Strategia rozwoju gminy Łeba 2014-2025*

Tabela 4. Liczba ludności miasta Łeby w latach 2003-2012

Wskaźnik	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013
Ogółem	3898	3857	3833	3848	3783	3744	3748	3911	3889	3864	3850
Mężczyźni	1857	1831	1821	1821	1796	1765	1771	1891	1885	1859	1858
Kobiety	2041	2026	2012	2027	1987	1979	1977	2020	2004	2005	1992

Źródło: opracowano na podstawie Banku Danych Lokalnych GUS. Stan na 31.12.2009-31.12.2013 r.

Wykres 5 Liczba ludności w podziale na płeć miasta Łeba w latach 2003 – 2012



osiągnąć największą wartość 3911 mieszkańców. Lata 2011 do 2013 wykazują już trend malejący zgodnie z sytuacją demograficzną województwa wynikającą z odpływu ludności do dużych miast i aglomeracji jak i malejącego przyrostu naturalnego.

Niekorzystnym zjawiskiem jest zmniejszanie się po roku 2010 grupy w wieku produkcyjnym

Grupa wiekowa w wieku produkcyjnym				
Rok	2010	2011	2012	2013
	2736	2705	2665	2586

Zatrudnienie ogółem / 1000 mieszkańców				
Rok	2010	2011	2012	2013
	231	246	243	249

Bezrobotni % czynnych zawodowo					
Rok	2010	2011	2012	2013	2014

Powiat Lębork	12,3	12,5	13,2	13,2	11,3
Łeba	19,9	19,5	21,4	21,2	17,4

Pogarszająca się sytuacja demograficzna nie wpłynęła ujemnie na stan zatrudnienia. Średnie zatrudnienie liczone na 1000 mieszkańców od 2010r wolno, lecz rośnie. Tym samym zmniejsza się procentowy udział grupy bezrobotnych. Jest on jednak stosunkowo wysoki nawet w porównaniu ze wskaźnikiem gminy Lębork stanowiąc jeden z podstawowych problemów społecznych.

3.6.2. Zasoby mieszkaniowe

Zestawienie wzrostu ilości budynków mieszkalnych w latach 2010 – 2013 jest ilustracją dobrego stanu zasobów mieszkaniowych gminy, tym bardziej że proces powiększenia substancji mieszkaniowej postępuje z równoczesnym spadkiem ilości mieszkańców

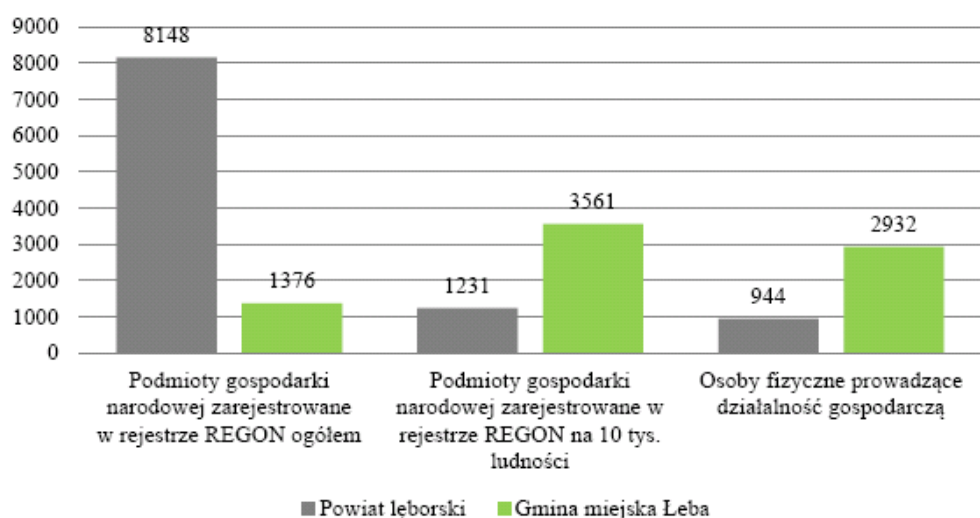
Budynki mieszkalne w gminie				
Rok	2010	2011	2012	2013
	800	862	864	867

Ostatnie dziesięciolecie 2002 – 2012 charakteryzuje się

- wzrostem ilości mieszkań z 1365 do 1495
- wzrostem ilości izb z 6783 do 8306
- przeciętnej powierzchni użytkowej mieszkania z 100,3 m² do 118,9 m²
- przeciętnej powierzchni użytkowej na mieszkańca z 35,2 m² do 46,0 m²
- ilości mieszkań z łazienką z 1321 mieszkań do 1484 mieszkań co stanowi prawie 100% substancji mieszkaniowej.

3.6.3. Działalność gospodarcza

Podmioty prowadzące działalność gospodarczą zarejestrowane w REGON - 2012 r



Podmioty gospodarki narodowej w gminie Łeba w rejestrze REGON w 2012 r

Wyszczególnienie	Wartość
Ogółem	1376
w tym:	
Rolnictwo leśnictwo, łowiectwo i rybactwo	35
Przemysł	57
Budownictwo	52
Handel, naprawa pojazdów samochodowych	235
Transport i gospodarka magazynowa	65
Zakwaterowanie i gastronomia	732
Informacja i komunikacja	7
Obsługa rynku nieruchomości	28
Działalność profesjonalna, nauka	33

Z danych GUS wynika, iż najczęściej podmiotów gospodarki narodowej należało do sektora prywatnego, tj. potencjał 99,22% wszystkich podmiotów. Sektor publiczny stanowi jedynie 0,78% wszystkich podmiotów gospodarki narodowej. Największa ilość podmiotów w licznie 69 rozpoczęła działalność w 2003 roku, a największy spadek ilości podmiotów nastąpił w 2011 roku. Sektor prywatny reprezentuje największa liczba podmiotów osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą, tj. 84,51% ogółu firm. Najmniejszy udział stanowią spółki handlowe prywatne z udziałem kapitału zagranicznego, tj. 0,29% z tego sektora. Wartość wzrostowa nowych podmiotów prywatnych nastąpiła w latach 2002 – 2007 oraz w roku 2010, a w latach 2008, 2009, 2011 zauważa się spadek podmiotów gospodarki narodowej.

Źródło Strategia gminy Łeba 2014-2025

Pokoje gościnne do wynajęcia, stanowią specyfikę miasta Łeba. Według danych z oficjalnego portalu miasta jest ich ponad 300. Dominują one w zabudowie mieszkaniowej osób fizycznych, stanowiące 67% miejsc noclegowych. Ośrodki wczasowe przyjmują około 20% turystów. Na terenie leśnym, w części północnej usytuowane są campingi i pola namiotowe. a wzdłuż ulicy Nadmorskiej, zlokalizowana jest większość hoteli.

Baza noclegowa miasta Łeby w 2013 r.

Baza noclegowa	Ilość
Hotele	5
Pensjonaty	2
Inne obiekty hotelowe	7
Kempingi	6
Ośrodki wczasowe	27
Ośrodki kolonijne	4
Ośrodki szkoleniowo-wypoczynkowe	3
Hostele	1
Zespoły domków turystycznych	12
Pola biwakowe	1
Zakłady uzdrowiskowe	1
Pozostałe obiekty niesklasyfikowane	2

Zwarta zabudowa miasta utrudnia lokalizację większych budynków takich jak hotel czy pensjonat, z jednoczesnym zapewnieniem wymaganej infrastruktury towarzyszącej

parkingów, usług towarzyszących typu gastronomia, czy pomieszczenia do organizacji imprez.

Forma działalności gospodarczej stanowi istotne źródło dochodu wielu mieszkańców gminy. Jednak obsługa ruchu turystycznego ogranicza się do sezonu. Na obszarze miasta w 2011 roku znajdowało się 7 837 miejsc noclegowych. Całoroczne miejsca wynosiły tylko 1 503 miejsc.

Źródło Strategia gminy Łeba 2014-2025

3.6.4. Oświata

Ludność gminy według edukacyjnych grup wieku w 2012 roku wynosiła:

- 0 – 2 lata - 104
- 3 – 6 lat - 138
- 7 – 12 lat - 201
- 13 – 15 lat -117

Zestawienie stabilnej sytuacji ilości placówek oświatowych i ich wykorzystania przedstawia poniższa tabela. Mimo korzystnej prognozy demograficznej z punktu widzenia zabezpieczenia potrzeb edukacyjnych, z jej analizy wypływają dwa jednoznaczne wnioski

- brak miejsc w żłobkach
- słabe wyposażenie w sprzęt komputerowy

Źródło Strategia gminy Łeba 2014-2025

Edukacja	2008/09	2009/10	2010/11	2011/12	2012/13
Żłobki ogółem	-	-	-	-	-
w tym oddziały żłobkowe	-	-	-	-	-
Miejsca w żłobkach	-	-	-	-	-
Dzieci przebywające w żłobkach w ciągu roku	-	-	-	-	-
Placówki wychowania przedszkolnego	7	7	7	7	7
w tym przedszkola	6	6	6	6	6
Miejsca w przedszkolach	116	116	115	110	106
Dzieci w placówkach wychowania przedszkolnego:	166	159	155	176	167
w tym w przedszkolach	104	101	98	105	100
Szkoły podstawowe	1	1	1	1	1
Uczniowie szkół podstawowych	278	290	263	241	236
Uczniowie przypadający na 1 komputer przeznaczony do użytku uczniów z dostępem do Internetu w szkołach:					
podstawowych	17	17	16	15	15
gimnazjalnych	12	12	11	10	10
gimnazjalnych	5	5	5	5	5
Komputery z dostępem do Internetu przeznaczone do użytku uczniów w szkołach:					
podstawowych	24	24	24	24	24
gimnazjalnych	33	33	32	30	30

Wykaz przedszkoli

Źródło Strategia gminy Łeba 2014-2025

Nazwa	Adres
Przedszkole Niepubliczne „Bursztynek”	ul. Mickiewicza 6
Przedszkole Niepubliczne „Gucio”	ul. Parkowa 11
Przedszkole Niepubliczne „Maja”	ul. Mickiewicza 5
Przedszkole Niepubliczne „Pinokio”	ul. Mickiewicza 6
Ochronka Sióstr Służebniczek NMP	ul. Kościelna 4
Oddział Przedszkolny przy Szkole Podstawowej	ul. Tysiąclecia 11

Wykaz szkół

Nazwa	Adres
Szkoła Podstawowa im. Adama Mickiewicza	ul. Tysiąclecia 11

Źródło Strategia gminy Łeba 2014-2025

Wykaz szkół gimnazjalnych

Nazwa	Adres
Gimnazjum im. Papieża Jana Pawła II	ul. Nadmorska 21

Źródło Strategia gminy Łeba 2014-2025

Wykaz szkół ponadgimnazjalnych

Nazwa	Adres
Spółeczne Liceum Ogólnokształcące w Łebie	ul. Nadmorska 21
Spółeczne Technikum Żywności i Hotelarstwa	ul. Nadmorska 21
Spółeczne Liceum Profilowane	ul. Nadmorska 21
Spółeczne Liceum dl Dorosłych	ul. Nadmorska 21

Źródło Strategia gminy Łeba 2014-2025

3.6.5. Ochrona zdrowia

Prawidłowe rozwiązania zagospodarowanego terenu miasta Łeby w niżej wymienionym zakresie korzystnie wpływają na jakość życia i zdrowie mieszkańców:

- zaopatrzenia w wodę (woda spełnia wymogi wody pitnej),
- gospodarki ściekowej (skanalizowanie terenu, odprowadzenie ścieków na oczyszczalnię z oczyszczeniem ścieków spełniającym wymogi ochrony środowiska),
- wywóz odpadów na urządzone składowisko odpadów gdzie są unieszkodliwiane,
- ogrzewania (paliwo ekologiczne, mała emisją zanieczyszczeń do powietrza), stężenia zanieczyszczeń odprowadzanych do powietrza nie przekraczają wartości dopuszczalnych.
- nie przekraczanie norm dopuszczalnych poziomu hałasu,
- usytuowanie obiektów w sposób zapewniający przewietrzanie osiedla (przeważający kierunek wiatrów - południowe, południowo – zachodnie i zachodnie, układ głównych ciągów komunikacyjnych południe - północ),
- właściwe nasłonecznienie (niska zabudowa),
- zachowanie dotychczasowego atrakcyjnego krajobrazu,
- możliwość korzystania z plaży (woda morską przydatną do kąpieli), ze spacerów i turystyki rowerowej, szlak turystyki pieszej i rowerowej „Szlak Północny” czerwony - Łeba – Rowy – Ustka –Jarosławiec,
- duża lesistość terenu jako:
 - ochrona i utrzymanie estetyczno – krajobrazowych walorów,
 - stworzenie najlepszych warunków rekreacji,
 - korzystne dla zdrowia oddziaływanie środowiska,
 - kształtowanie leśnego krajobrazu w różnych warunkach środowiska przyrodniczego przy maksymalnym utrzymaniu lasu w stanie zadrzewionym,

Wykaz gabinetów świadczących usługi zdrowotne w ramach NFZ

Specjalizacja	Nazwa gabinetu	Adres
Medycyna Rodzinna	Gabinet Medycyny Rodzinnej P. Pelczar	ul. Kościelna 1
Medycyna Rodzinna	Gabinet Medycyny Rodzinnej E. Wasylewicz	ul. Kwiatowa 1
Medycyna Rodzinna	Gabinet Medycyny Rodzinnej R. Greczko	ul. Powstańców Warszawy 32
Rehabilitacja	Zdrowotel	ul. Nadmorska 15/17
Stomatologia	Stomatolog K. Mazur	ul. Kościuszki 88
Stomatologia	Stomatolog J. Adamowicz - Proniewska	ul. Kościelna 1
	Realizator Programu Zdrowotnego MEDICAR Zbigniew Bogdał	ul. Poczтовая 10

Źródło: Strategia gminy Łeba 2014 – 025

Wykaz gabinetów prywatnych świadczących usługi zdrowotne odpłatnie

Specjalizacja	Nazwa gabinetu	Adres
Medycyna Rodzinna	Gabinet Medycyny Rodzinnej R. Greczko	ul. Powstańców Warszawy 22
Medycyna Rodzinna	Gabinet Medycyny Rodzinnej E. Wasylewicz	ul. Kwiatowa 1
Stomatologia	Stomatolog J. Adamowicz	ul. Kościelna 1
Stomatologia	Stomatolog K. Mazur - Małek	ul. Kościuszki 88
Stomatologia	Stomatolog E. Hokus	ul. Wróblewskiego 3

Źródło: Strategia gminy Łeba 2014 - 2025

Liczba osób korzystających z usług medycznych w gminie miejskiej Łeba jest bardzo niska. W roku 2010 wyniosła ona 935 osób przy 3532 osób w gminie Cewice, co nawet przy uwzględnieniu różnicy w ilości mieszkańców daje blisko 50% mniejszą ilość pacjentów. Problem stanowi specjalistyczna pomoc lekarska możliwa do uzyskania poza gminą. Polityka rozwiązywania problemów społecznych jest realizowana przez Miejski Ośrodek Pomocy w formie usług opiekuńczych i specjalistycznych. Na terenie miasta działają 3 zespoły gabinetów lekarzy rodzinnych.

Jednostkami wspierającymi system pomocy społecznej skierowanej na zapobieganie, zwalczanie społecznego wykluczenia oraz udzielanie pomocy zagrożonej części społeczeństwa są organizacje sektora pozarządowego:

- Związek Emerytów Rencistów i Inwalidów, Koło nr 1 w Łebie Klub Seniora „Niezapominajka”.
- Stowarzyszenie Rodzina Kolpinga w Łebie.
- Zespoły Parafialne „Caritas” działające przy obu parafiach w Łebie.

3.6.6. Kultura i sport

Na terenie miasta Łeba w zakresie kultury działają

- Miejska Biblioteka dysponująca księgozbiorem literatury pięknej, popularno – naukowej, oraz księgozbiorem ze wszystkich dziedzin dla dzieci, młodzieży i dorosłych. Księgozbiór obejmuje 38,1 tys. egzemplarzy
- Łebski Klub Wolontariatu wspierający pracowników biblioteki
- 4 zespoły wokalne dziecięce
- 5 zespołów wokalnych dorosłych
- 2 grupy rockowe
- zespół taneczny przy gimnazjum im. Papieża Jana Pawła II
- klub pracy twórczej „Absurd” organizujący coroczne wernisaże prac malarskich
- pracowni plastycznej „Plastus” przy Szkole Podstawowej im. A. Mickiewicza

Łeba posiada sprzyjające warunki uprawiania sportu. Działania na rzecz uprawiania sportu podejmują następujące organizacje pozarządowe i podmioty

- Klub Sportowy „Start”,
- Łebski Klub Jeździecki
- Łebski Klub Żeglarski
- Stowarzyszenie Przyjaciół Piłki Siatkowej
- Międzyszkolny Klub Żeglarski „Marina”
- Uczniowski Klub Sportowy „Juniorzy Łeby”.

W mieście organizowane są różnej rangi i kategorii zawody wędkarskie. Prężnie działa Klub Morsów, współorganizator Pomorskiego Zjazdu Morsów. Aktywnie działa 7 klubów sportowych o różnym statusie – uczniowskie kluby sportowe,

3.7. Zagrożenia bezpieczeństwa i mienia

Mimo rozwoju technologii i wzrastającego poziomu zabezpieczeń człowiek nadal nie jest w stanie dokładnie przewidzieć miejsca oraz skali kataklizmów. Zadania Centrum Zarządzania Kryzysowego obejmują działania w zakresie

- bezpieczeństwa
- obronności
- ochrony ludności

W zakresie zapobiegania negatywnym zjawiskom kryzysowym i obrony cywilnej mieszkańców na terenie Łeby działają:

- Komisarjat Policji podległy Komendzie Powiatowej w Lęborku realizujący zadania w zakresie ochrony bezpieczeństwa ludzi i porządku publicznego przed bezprawnymi zamachami naruszającymi te dobra, również przez wykrywanie przestępstw i ściganie ich sprawców. Równie istotna jest rola policji w zapewnieniu spokoju w miejscach publicznych oraz w środkach publicznego transportu i komunikacji publicznej, w ruchu drogowym i na wodach przeznaczonych do powszechnego korzystania,
- Ochotnicza Straż Pożarna dysponująca wieloma specjalistycznymi pojazdami wykorzystywanymi do akcji: ratowniczo – gaśniczych, akcji nbv ratowniczych na wodzie, ratownictwa przedmedycznego, likwidacji miejscowych zagrożeń, również ekologicznych
- Placówka Straży Granicznej dla obsługi morskiego przejścia granicznego
- interwencje w sytuacji zagrożenia wykonuje pogotowie energetyczne, pogotowie gazowe, oraz medyczne pogotowie ratunkowe.

Jednym z najistotniejszych zagrożeń dla miasta Łeby jest zagrożenie powodziowe. Znaczna część obszaru miasta stanowi teren zagrożony powodzią zarówno wodami śródlądowymi jak i tzw. cofką od strony morza.

Do określenia obszarów zagrożenia powodziowego obowiązujące mapy zagrożenia powodziowego ogłoszono 15 kwietnia 2015r, uwzględniające Dyrektywy 2007/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007r. w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim (Dyrektywa Powodziowa).

Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w sposób ciągły monitoruje poziom wód podejmując na bieżąco działania dla zapobiegania sytuacjom alarmowym.

Nadzwyczajne zagrożenia środowiska na terenie Łeby poza powodzi stanowią:

- 3 stacje paliw (zbiorniki paliw) usytuowane przy: ul. Kościuszki (wjazd do Łeby), w Porcie Jachtowym i przy ul. Wybrzeża,
- zakłady używające chloru, hotele z basenami przy ul. Nadmorskiej, Zawiszy Czarnego i Al. Św. Jakuba.
- ustalone i nadzorowane trasy dowozu środków, powodujących zagrożenie..

3.8. Potrzeby i możliwości rozwoju gminy

W części II „Uwarunkowania rozwoju przestrzennego miasta Łeby” w ust. 2 / str.../ przedstawione zostały kluczowe problemy rozwoju przestrzennego miasta.

Wnioski z diagnozy przeprowadzonej w „Strategii rozwoju gminy 2014 – 2025” za pomocą analiza SWOT stanowią wykaz potrzeb i możliwości warunkujących rozwój przestrzenny gminy.

- Usytuowanie geograficzne Gminy Miejskiej Łeba, a w szczególności położenie nadmorskie powoduje postrzeganie gminy jako obszaru o dogodnym położeniu geograficznym, sprzyjającym rozwojowi turystyki;
- Sytuacja demograficzna nie sprzyja rozwojowi społeczno – gospodarczemu. W ostatnich latach obserwuje się spadek liczby ludności oraz „starzenie się społeczeństwa”, negatywnym aspektem jest również ujemny przyrost naturalny oraz ujemne saldo migracji
- Ilość miejsc pracy w Gminie Łeba na przełomie ostatnich lat spadła. Poważnym problemem jest również bezrobocie oraz „sezonowość” gospodarcza regionu;
- Na terenie Gminy Miejskiej Łeba dominują mikro przedsiębiorstwa zatrudniające do 9 osób oraz występuje mała ilość dużych zakładów pracy. Większość przedsiębiorstw to jednoosobowe działalności gospodarcze;
- Na terenie gminy występuje wystarczająca ilość przedszkoli oraz szkół dla dzieci i młodzieży. Negatywnym aspektem jest jednak brak żłobków bądź punktów żłobkowych, fakt ten stanowić może utrudnienie dla młodych rodziców, szczególnie matek, które chcą powrócić na rynek pracy;
- Pozytywnym zjawiskiem zachodzącym na terenie gminy jest spadek liczby rodzin korzystających ze wsparcia dla osób pozostających bez pracy, niestety nadal dość duży procent osób korzysta z pomocy społecznej, co może świadczyć o niskiej zamożności części mieszkańców gminy. Notuje się również niski poziom zasobów budownictwa socjalnego;
- Gmina Łeba jest ważnym ośrodkiem rozwoju turystyki w powiecie lęborskim, choć stwierdza się niskie wykorzystanie potencjału kulturalnego miasta oraz ogromnego potencjału turystycznego poza sezonem;
- Gmina Łeba sprawnie i skutecznie zarządza projektami z UE;
- Pozytywnym aspektem społeczno – gospodarczym Gminy Miejskiej Łeba jest również wysoki poziom bezpieczeństwa publicznego;
- Gmina Łeba charakteryzuje się dużym potencjałem mieszkaniowym, jednak występuje niewielka ilość terenów przygotowanych pod inwestycje oraz bardzo mała ilość miejsc parkingowych, co utrudnia funkcjonowanie gminy, szczególnie w okresach sezonu letniego;
- Infrastruktura techniczna na terenie gminy jest dość dobrze rozwinięta, o czym świadczy dobry dostęp do infrastruktury wodociągowo – kanalizacyjnej oraz prawidłowo prowadzona gospodarka odpadami. Minusem jest jednak infrastruktura turystyczna oraz zagospodarowanie terenów przymorskich;
- Aspekt ochrony zdrowia na terenie gminy kształtuje się na dobrym poziomie.

3.9. Stan prawny gruntów

Dane dotyczące stanu prawnego gruntów miasta Łeby zostały opracowane w części „Ogólna analiza przestrzenna – terenowa” na podstawie materiałów uzyskanych z urzędu gminy jak również na podstawie zestawienia zbiorczego struktur i stanu prawnego gruntów uzyskanego ze Starostwa Powiatowego. Zostały w niej wyodrębnione następujące grupy własności

- Skarb państwa;
- Gmina;
- Osoby fizyczne i spółki prawa handlowego;
- Kościoły i związku wyznaniowe;
- Powiat.

Stan prawny gruntów miasta Łeby

PODMIOTY EWIDENCYJNE	POWIERZCHNIA
SKARB PAŃSTWA	858
GMINA	357
OSOBY FIZYCZNE I SPÓŁKI PRAWA HANDLOWEGO	253
KOŚCIOŁY I ZWIĄZKI WYZNANIOWYCH	3
POWIAT	1

Źródło: Opracowane na podstawie danych ze Starostwa Powiatowego oraz Urzędu Miasta

Powierzchnia ewidencyjna miasta wynosi 1472 ha, w tym znacząca część bo aż 58,29% stanowią grunty, których właścicielem jest Skarb Państwa, następną grupę stanowią grunty miasta tj – 24, 25%. Grunty osób fizycznych stanowią 17,19 %, najmniej jest gruntów należących do powiatu – 0,20%.

- Grunty skarbu państwa 58,29%
- Grunty komunalne 24,24%
- Grunty osób fizycznych 17,19%
- Grunty powiatu 0,20%

Stan prawny gruntów miasta Łeby



Źródło: Opracowane na podstawie danych ze Starostwa Powiatowego oraz Urzędu Miasta

Na znaczna ilość gruntów Skarbu Państwa składają się:

- Słowiński Park Narodowy /353,7 ha/
- rezerwat przyrody Mierzeja Sarbska /353,7 ha/
- pas techniczny brzegu morskiego
- tereny portowe
- część lasów

Grunty Skarbu Państwa – rodzaj użytkowania

Grunty		Powierzchnia
Użytki trwałe	łąki trwałe	24
	pastwiska trwałe	2
	grunty po rowami	1
Lasy		569
Grunty zabudowane	tereny mieszkaniowe	3
	inne tereny zabudowane	34
Tereny komunikacyjne	drogi	6
	tereny kolejowe	6
	inne	2
Grunty pod wodami	morskimi wewnętrznymi	7
	powierzchniowymi płynącymi	12
Nieżytki		180
Tereny różne		12

Źródło: Opracowane na podstawie danych ze Starostwa Powiatowego oraz Urzędu Miasta

66% gruntów Skarbu Państwa to lasy, z czego 306 ha to grunty w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe oraz 263 ha to grunty w trwałym zarządzie państwowych jednostek organizacyjnych z wyłączeniem gruntów PGL. Grunty pod

wodami płynącymi to między innymi rzeka Łeba oraz Kanał Chełst. Tereny komunikacyjne stanowią niespełna 2% to grunty pod torami kolejowymi oraz drogą wojewódzką 214. Tereny zabudowane w granicach administracyjnych miasta Łeby będące własnością Skarbu Państwa to głównie zabudowa Rąbki, tereny w pobliżu torów kolejowych, tereny portowe.

Grunty Miasta – rodzaj użytkowania

Grunty		Powierzchnia (ha)
Użytki trwałe	orne	13
	łąki trwałe	56
	pastwiska trwałe	30
	grunty po rowami	4
Grunty leśne oraz zadrzewienia i zakrzewienia	Lasy	107
	grunty zadrzewione i zakrzewione	1
Grunty zabudowane	tereny mieszkaniowe	12
	inne tereny zabudowane	36
Zurbanizowane tereny niezabudowane		11
Tereny rekreacyjne wypoczynkowe		7
Tereny komunikacyjne	drogi	56
	tereny kolejowe	1
Grunty pod wodami powierzchniowymi płynącymi		1
Nie użytki		20
Tereny różne		2

Źródło: Opracowane na podstawie danych ze Starostwa Powiatowego oraz Urzędu Miasta

29% wszystkich gruntów miasta stanowią lasy znajdujące się głównie w północnej części Łeby, następną grupę stanowią łąki i pastwiska stanowiące łącznie 24% położone w południowo – zachodniej części gminy. Własnością gminy jest 88% wszystkich dróg znajdujących się w granicach administracyjnych miasta. Tereny mieszkaniowe całej gminy to około 56 ha, z czego 21,5% należą do gminy. W użytkowanie wieczyste osobom fizycznym oraz spółdzielniom mieszkaniowym oddane jest 7,0 ha terenów mieszkaniowych.

3.10. Obiekty i tereny chronione na podstawie przepisów odrębnych.

3.10.1. Obiekty chronione

Pomniki przyrody są fragmentami przyrody objętymi ochroną pomnikową, mogą to być zarówno elementy przyrody ożywionej tj. aleje drzew, skupiska drzew lub pojedyncze osobniki jak i elementy przyrody nieożywionej takiej jak np. głazy narzutowe. Na terenie miasta Łeba znajduje się dwa pomniki przyrody:

- jeden przy ulicy Mickiewicza 13.– dąb szypułkowany „Dąb Samotnik” o obwodzie 342cm. wysokości 15,5m. Pomnik znajduje się wśród zwartej zabudowy, przez co jego system korzeniowy ma ograniczony dostęp do wody,

- drugi w miejscowości Rąbka - dąb szypułkowy, wiek-200lat, obwód 4,0m, wysokość 16m.

W stosunku do pomników przyrody obowiązują zakazy:

- niszczenia, uszkodzenia lub przekształcania obiektu – drzew,
- unieszkodliwiania gleby wokół drzew,
- dokonywania zmian stosunków wodnych, jeżeli zmiany te nie służą ochronie przyrody albo racjonalnej gospodarce rolnej, leśnej, wodnej lub rybackiej,
- umieszczania tablic reklamowych na drzewach,
- zmiany sposobu użytkowania ziemi w sąsiedztwie drzew.

3.10.2. Formy ochrony przyrody prawnie chronione na terenie m.Łeba.

Łeba położona jest na Nizinie Gardnieńsko-Łebskiej. Nizina Gardnieńsko - Łebska stanowi największą nizinę nadmorską polskiego wybrzeża środkowego. Posiada ona dobrze rozwinięte wybrzeże barierowo-lagunowe, na którym występuje znany obszar współcześnie aktywnych wydmy nadbrzeżnych. Sama nizina to pas o długości około 50 km i szerokości od 5 do 13 km. Rozpociera się od wsi Dębina (12 km na wschód od Ustki) i Objazda na zachodzie do wschodniego brzegu jez. Sarbsko położonego 9 km na wschód od Łeby :

Główne elementy rzeźby Niziny Gardnieńsko-Łebskiej, wymieniając je od północy ku południowi, są następujące (Rosa 1963, Rotnicki 1995):

Mierzeja Gardnieńsko-Łebska, pod względem genezy jest piaszczystą barierą morską. Jest to forma o długości około 40 km i szerokości od 0,6 do 2 km. Ciągnie się ona od Rowów na zachodzie po wschodni brzeg jez. Sarbsko.

Łeba położona jest w otulinie Słowińskiego Parku Narodowego, a ponadto miasto to z trzech stron otaczają obszary prawnie chronione, w tym cztery obszary włączone do sieci Natura 2000:

- - Od wschodu – obszar Natura 2000 „Mierzeja Sarbska” (siedliskowy – PLH220018) z położonym w jego granicach rezerwatem przyrody „Mierzeja Sarbska”.
- - Od zachodu Słowiński Park Narodowy i dwa położone w jego granicach obszary Natura 2000: „Pobrzeże Słowińskie” (ptasi – PLB220003) i „Ostoja Słowińska” (siedliskowy – PLH220023).
- Od północy – obszar Natura 2000 „Przybrzeżne Wody Bałtyku” (ptasi – PLB990002)

Formy ochrony przyrody	Powierzchnia na terenie gm. Łeba /ha/
Słowiński Park Narodowy - SPN; / bez otuliny/	353,7
Rezerwat przyrody „Mierzeja Sarbska” /bez otuliny/	299,7
Obszary Natura 2000 – PLH220018 Mierzeja Sarbska – PLH220023 Ostoja Słowińska – LB220003 Pobrzeże Słowińskie – PLB990002 Przybrzeżne wody Bałtyku (obszar morski) – Pomniki przyrody	

- Suma powierzchni objętych różnymi formami ochrony przyrody - 653,4 ha (udział 44,1 % w ogólnej powierzchni gminy)
- Liczba pomników przyrody – 2 obiekty
- Powierzchnia miasta - 1480 ha

Słowiński Park Narodowy (SPN) utworzony został 1 stycznia 1967r, na moc Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 września 1996 r. (Dz.U. Nr 42 poz.254). Całkowita powierzchnia Parku wynosi 18618 ha. Na terenie miasta objęte ochroną jako SPN zostały pas wzdłuż wschodniego brzegu jeziora Łebsko, oraz kompleks leśny porastający wydmy nadmorskie. SPN utworzono w celu ochrony cennych nadmorskich ekosystemów lądowych i wodnych, w tym unikatowych w skali wybrzeża Europy ruchomych wydm i procesów eolicznych. SPN wpisany został przez Światową Unię Ochrony Przyrody (z kategorii II) na światową listę parków narodowych. W 1977 r. SPN jako pierwszy w Polsce uznany został przez UNESCO za Światowy Rezerwat Biosfery. Został on utworzony dla zachowania w niezmiennym pięknie systemu jezior przymorskich, bagien, torfowisk, łąk, nadmorskich borów, i lasów, a przede wszystkim wydmowego pasa mierzei z unikatowymi w Europie wydmami.

W granicach SPN- u położony jest obszar natura 2000 „Pobrzeże Słowińskie”, w którym to obszarze przedmiotem ochrony są ptaki. Charakterystykę N2000 „Pobrzeże Słowińskie” przedstawiono w dalszej części opracowania.

Zagrożenia.

Zagrożenia przedstawiono na podstawie Projektu planu ochrony Słowińskiego Parku Narodowego, tom XVIII. Operat generalny – synteza planu. JBPiP XI' 2003:

- nadmierne wykorzystywanie szczególnie podatnych na antropopresję terenów plaży i wydm. –niekontrolowane odprowadzanie ścieków bytowych do odbiorników w otoczeniu terenów osadniczych i poprzez nie do jezior Gardno i Łebsko.
- niekorzystne dla wybranych zbiorowisk zmiany stosunków wodnych, związane m.in. z dekapitalizacją systemu melioracyjnego erozja gleb w otoczeniu niektórych szlaków
- imigracja obcych i wypieranie gatunków miejscowych, w ekosystemach wodnych
- pojawienie się deficytów tlenowych i toksyn w wodach jeziornych
- nadmierna eutrofizacja jezior. utrzymywanie się monokultur iglastych na siedliskach lasów liściastych i mieszanych (do wyeliminowania poprzez stopniową przebudowę składu gatunkowego fitocenozy i zbliżanie ich do wzorców roślinności naturalnej)
- rozprzestrzenianie się obcych gatunków drzew i krzewów.
- utrzymywanie się ograniczeń w spontanicznym odtwarzaniu naturalnego składu i struktury części lasów
- zmiany stosunków wodnych, powodujące odwodnienie lub podtapianie niektórych siedlisk leśnych
- zaśmiecanie lasów w sąsiedztwie terenów osadniczych
- zagrożenie pożarowe na siedliskach borów suchych i świeżych w okresach suszy
- gradacje owadów i masowe pojawy grzybów pasożytniczych. Unifikacja zbiorowisk łąkowych na nieuprawianych terenach
- nadmierny rozwój niektórych gatunków szuwarowych, w tym trzciny (j.w.).
- przesuszanie zbiorowisk torfowiskowych
- zmiany stosunków wodnych, powodujące odwodnienie lub podtapianie siedlisk roślin naturalna i wtórna sukcesja roślinności w zbiorowiskach z rzadkimi elementami flory
- rozprzestrzenianie się obcych gatunków roślin. Presja ruchu turystycznego na wybrane siedliska roślin
- przesuszanie terenów przyjeziornych oraz zaniechanie gospodarczego użytkowania łąk, destabilizujące warunki życia przede wszystkim awifauny

- nadmierny wzrost populacji niektórych gatunków, w tym jeleni
- ekspansja terytorialna niektórych gatunków, zagrażająca funkcjonowaniu gatunków rodzimych
- drapieżnictwo zwierząt dzikich i kłusownictwo.

Rezerwat przyrody „Mierzeja Sarbska” utworzony został w 1976 r., na mocy Zarządzenia MLiPD z dnia 10 listopada 1976 r. (MP z 1976 r., poz. 206) w celu zachowania naturalnych nawydmowych i bagiennych zbiorowisk roślinnych, wykształconych w specyficznych warunkach wąskiej mierzei nadmorskiej. Rezerwat zajmuje powierzchnię 546,63 ha, w tym na terenie Łeby ok. 300 ha. Poza SPN jest to jedyne miejsce na polskim wybrzeżu z ruchomymi wydhami parabolicznymi. Znajduje się tu torfowiska i bory bażynowe oraz olsy.. Rezerwat stanowi m. in. ostoję puchacza *Bubo Bubo*.

Zagrożenia.

Rezerwat poddany jest bardzo silnej presji rekreacyjnej i turystycznej. W okresie letnim cały teren jest penetrowany przez ludzi, nawet mimo obowiązującego w rezerwacie przyrody zakazu poruszania się poza miejscami i szlakami wyznaczonymi. Ruch jest praktycznie niekontrolowany i tylko w niewielkim stopniu skanalizowany. Turystyczna penetracja terenu uległa w ostatnich latach dodatkowemu nasileniu, przybierając charakter masowy. Powszechnie ignorowane są zakaz zbioru runa leśnego oraz nakaz poruszania się tylko po drogach i ścieżkach udostępnionych do ruchu turystycznego. W projekcie planu ochrony rezerwatu wykazano, że wejścia do rezerwatu nie mają w zdecydowanej większości charakteru poznawczego, ale służą dojściu na plaże, spacerom po lesie albo zbieraniu grzybów. Rezerwat jest nielegalnie wykorzystywany do jazdy quadami, przy czym szczególnie intensywnie rozjeżdżane są jego najcenniejsze części wydymowe, gdzie wyraźne są już ślady antropogenicznej erozji tych wydym.

PLH220018 Mierzeja Sarbska – (obszar ochrony siedliskowej OZW - mający znaczenie dla Wspólnoty)

Obszar o powierzchni 1086,6 ha, leżący na wysokość od 0 do 24 m. n.p.m. obejmuje wąską mierzeję między Bałtykiem a kryptodepresyjnym jeziorem. Sarbsko, ponadto położoną na wschód od niego równinę błot przymorskich oraz samo jezioro, które jest jednym z jedenastu występujących w Polsce jezior przybrzeżnych. Obszar charakteryzuje się ogromnymi walorami krajobrazowymi. Ostoja stanowi unikatowy kompleks wydym wałowych i parabolicznych (w części ruchomych) oraz zróżnicowanych wilgotnościowo, porastających je borów bażynowych. Zagłębienia międzywydymowe są wypełnione torfem. Często wykształcają się w nich mokre wrzosowiska wierzbowo-wrzoścowe, zbiorowiska mające w Polsce zanikające, nieliczne stanowiska. Dużą część obszaru pokrywają zbiorowiska leśne. Oprócz borów bażynowych występują tu olsy i brzeziny bagienne. Obszar obejmuje przybrzeżne Jezioro Sarbsko będące siedliskiem priorytetowym 1150 (laguny), wąską mierzeję stanowiącą unikatowy kompleks wydym wałowych i parabolicznych oraz zróżnicowanych wilgotnościowo borów bażynowych. Jest to jedyny na polskim wybrzeżu, poza Słowińskim Parkiem Narodowym, fragment mierzei z wydhami ruchomymi, w ramionach, których występują niecki deflacyjne z bardzo rzadkimi zbiorowiskami torfowiskowymi i napiaskowymi. Ponad 60% obszaru zajmują siedliska z Załącznika I Dyrektywy Rady 92/43/EWG, których zidentyfikowano tu 11 rodzajów. Waleń tego terenu podnoszą zarośla z woskownicą europejską (*Myrica gale*), prawnie chronionym gatunkiem atlantyckim, który w Polsce jest bardzo rzadki i zagrożony, oraz dobrze zachowane kwaśne i żyzne olsy, brzeziny i bory bagienne. Jest to jedno z nielicznych w Polsce stanowisk *Linaria loeselii*. Wyjątkowo licznie reprezentowane są populacje gatunków roślin naczyniowych oraz zwierząt zagrożonych i prawnie chronionych w Polsce..

W lasach Mierzei Sarbskiej występuje m.in. lęgowy puchacz *Bubo Bubo*, a ponadto obszar ten leży w obrębie terytoriów łowieckich m.in. bielika *Haliaeetus albicilla* oraz rybołowa *Pandion haliaeetus*. Skład gatunkowy awifauny N2000 „Mierzeja Sarbska”, z uwzględnieniem gatunków o najwyższym statusie ochronnym opisano bardziej szczegółowo w dalszej części opracowania.

Zagrożenia

Podstawowym zagrożeniem dla kompleksu siedlisk wydmy jest jednocześnie procesy sukcesyjne, przy równoczesnym zaniku procesów wydmotwórczych, inicjujących powstawanie nowych siedlisk. Jest to rezultat dawniejszych działań utrwalających wydmy, podejmowanych zwłaszcza w północnej części Mierzei. W ramach utrwalania wydmy nasadzono zwarte zarośla kosodrzewiny lub drzewostany sosnowe. W rezultacie, procesy geomorfologiczno-ekologiczne, które ukształtowały ten obiekt, zostały zahamowane i zablokowane w wyniku skutecznego zalesienia i zakrzewienia wydmy. Doszło do znacznego zahamowania procesów wydmotwórczych, a wilgotne zagłębienia międzywydmowe (skupiające najcenniejsze osobliwości florystyczne rezerwatu) podlegają procesom sukcesji. Same procesy sukcesji na wydmach i w zagłębieniach międzywydmowych nie powinny być traktowane jako zagrożenie, ale jako wartość przyrodnicza. Dla zachowania przyrody rezerwatu potrzeba jednak, aby siedliska podlegające takiej sukcesji mogły wciąż od nowa powstawać.

Obszar poddany jest bardzo silnej presji rekreacyjnej i turystycznej. W okresie letnim cały teren (także rezerwat) jest penetrowany przez ludzi, nawet mimo obowiązującego w rezerwacie przyrody zakazu poruszania się poza miejscami i szlakami wyznaczonymi. Ruch - nawet w rezerwacie - jest praktycznie niekontrolowany i tylko w niewielkim stopniu skanalizowany. Turystyczna penetracja terenu, w tym rezerwatu, uległa w ostatnich latach dodatkowemu nasileniu, przybierając charakter masowy.

Poza rezerwatem przyrody penetracja jest równie silna, choć tu już legalna. Las od strony Łeby jest penetrowany przez wczasowiczów. Od strony Stilo przez obszar prowadzi droga dojściowa do plaży. Na granicy obszaru znajduje się latarnia morska Stilo, stanowiąca zabytek kultury i atrakcję turystyczno-krajoznawczą. Od strony Stilo wyznakowano trzy pętle - szlaki do Nordic Walking.

Silna jest też presja rekreacji na jezioro Sarbsko, masowo wykorzystywane latem do windsurfingu, ze względu na wyjątkowe ku temu warunki. Już obecna presja jest wysoka, a planowana jest budowa kilku nowych przystani żeglarsko-windsurfingowych.

Presja turystyczno-rekreacyjna na obszar wzrosłaby niepomiaralnie, gdyby doszło do urbanizacji terenów w pobliżu granic obszaru Natura 2000. Istnieje silna presja na lokalizację nowej zabudowy w otoczeniu obszaru, a to skutkowałoby wzrostem penetracji obszaru. Rozwój zabudowy od strony Łeby i Sarbska jest kontrolowany planami zagospodarowania przestrzennego, w których przynajmniej częściowo uwzględniono potrzeby ochrony przyrody. Najbardziej niebezpieczny charakter przybierają procesy urbanizacyjne w dolinie Chełstu, między Stilo a Ulinią. Dochodzi tam do masowych podziałów działek na małe działki rekreacyjne. Gmina Choczewo w 2011 r. ustaliła jednak miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego rolnicze przeznaczenie tych terenów.

Mimo to, urbanizacja w postaci budowli tymczasowych jest nadal groźna, prowokuje bowiem wzrost penetracji obszaru, przez który prowadzą najkrótsze dojścia do morza.

PLH220023 Ostoja Słowińska (obszar ochrony siedliskowej OZW – mający znaczenie dla Wspólnoty)

- Obszar o powierzchni 32955,3 ha znajduje się w obrębie Słowińskiego Parku Narodowego. Chroni krajobraz i różnorodność form morfologicznych obserwowanych na Mierzei Gardneńsko-Łebskiej, w tym unikatowe barchany nadmorskie (do 40 m npm, wędrujące w

tempie 3-10 m rocznie), dwa największe słonawe przymorskie jeziora: Łebsko (7140 ha, maks. gł. 6,3 m) oraz Gardno (2468 ha, maks. gł. 2,6 m) wraz z przylegającymi łąkami, torfowiskami, lasami i borami bagiennymi. Łącznie, w skład obszaru wchodzi: główny kompleks Słowińskiego PN (wraz z włączonymi do parku w 2004 r. wodami morskimi), kompleks Rowokół i koryto rzeki Łupawy łączącej Rowokół z głównym kompleksem. W zagłębieniach międzywydmowych, zwanych polami deflacyjnymi, obserwowana jest pierwotna sukcesja roślinna, przebiegająca od inicjalnych zbiorowisk psammofilnych po bór bażynowy. Chroniony tu jest unikatowy krajobraz ruchomych wydm.

Obszar zajmują dobrze zachowane, wykształcone typowo i na dużych powierzchniach, siedliska charakterystyczne dla terenów nadmorskich, w tym 26 typów siedlisk znajduje się na Załączniku I Dyrektywy Rady 92/43/EWG. W obszarze stwierdzono stanowiska wielu rzadkich i zagrożonych gatunków, w tym 23 z Załącznika II Dyrektywy Rady 92/43/EWG (w tym 8 gatunków ryb, a także jedną z bogatszych w Polsce populację lnicy wonnej (również gatunku z Załącznika II tej Dyrektywy) i wiele objętych ochroną prawną roślin naczyniowych. .

Morska część obszaru jest siedliskiem morświna *Phocoena phocoena* znajdującego się w Polskiej czerwonej księdze zwierząt. Jest to także ważna ostoja ptasia o randze europejskiej.

Występuje tam co najmniej 28 gatunków ptaków z Załącznika I Dyrektywy Ptasiej oraz 11 gatunków z Polskiej Czerwonej Księgi (PCK). Są to w większości te same gatunki lęgowe i wędrownie, które występują w N2000 „Pobrzeże Słowińskie”, który to obszar został opisany wyżej.

Zagrożenie stanowi ograniczenie, a w wielu miejscach zaprzestanie wypasu łąk i pastwisk powoduje zanikanie dużych, otwartych powierzchni wokół dwóch największych jezior przymorskich Parku. Skutkiem tego jest zanik zmniejszanie miejsc lęgowych ptaków charakterystycznych dla obszarów wodno-błotnych (siewkowatych) oraz zanik zbiorowisk roślinnych związanych z gospodarką człowieka. Bardzo duża presja turystyczna w najbardziej uczęszczanych miejscach Parku w obrębie plaży i wydm przednich niszczy zbiorowiska psammofitów i miejsca lęgowe ptaków tam bytujących. Duże wahania poziomu wód gruntowych i nieuregulowana gospodarka ściekowa powodują niekorzystne zmiany w strukturze ekosystemów jeziornych i torfowiskowych (obniżanie poziomu wody, eutrofizacja). Inne zagrożenia jak w Słowińskim Parku Narodowym.

PLB220003 „Pobrzeże Słowińskie” (obszar ochrony ptasiej)

N2000 „Pobrzeże Słowińskie” o powierzchni 21819,43 ha znajduje się w obrębie Słowińskiego Parku Narodowego.

Obszar chroni krajobraz i różnorodność form morfologicznych obserwowanych na Mierzei Gardneńsko-Łebskiej, w tym unikatowe barchany nadmorskie (do 40 m npm, wędrujące w tempie 3-10 m rocznie), dwa największe słonawe przymorskie jeziora: Łebsko (7140 ha, maks. gł. 6,3 m) oraz Gardno (2468 ha, maks. gł. 2,6 m) wraz z przylegającymi łąkami, torfowiskami, lasami i borami bagiennymi. Łącznie, w skład obszaru wchodzi: główny kompleks Słowińskiego PN (wraz z włączonymi do parku w 2004 r. wodami morskimi), kompleks Rowokół i koryto rzeki Łupawy łączącej Rowokół z głównym kompleksem.

W zagłębieniach międzywydmowych, zwanych polami deflacyjnymi, obserwowana jest pierwotna sukcesja roślinna, przebiegająca od inicjalnych zbiorowisk psammofilnych po bór bażynowy. Jest to ważna ostoja ptasia o randze europejskiej E 09 (Słowiński PN).

Przedmiotem ochrony w N2000 „Pobrzeże Słowińskie” są ptaki. Występuje tam co najmniej 25 gatunków ptaków lęgowych z Załącznika I Dyrektywy Ptasiej, w tym 15 gatunków z Polskiej Czerwonej Księgi Zwierząt, m.in.: bąk *Botaurus stellaris*, bocian czarny *Ciconia nigra*, orzeł przedni *Aquila chrysaetos*, orlik krzykliwy *Aquila pomarina*, bielik *Haliaeetus albicilla*, rybołów *Pandion haliaetus*, trzmielojad *Pernis apivorus*, kania ruda *Milvus milvus*,

kania czarna *Milvus migrans*, błotniak stawowy *Circus aeruginosus*, błotniak zbożowy *Circus cyaneus*, błotniak łąkowy *Circus pygargus*, batalion *Philomachus pugnax*, puchacz *Bubo Bubo*.

W okresie wędrówek w obszarze występuje co najmniej 1% populacji szlaku wędrownego, m.in. bielaczek *Mergus albellus*, żuraw *Grus grus*, gęś zbożowa *Anser fabalis*, gęś białoczelna *Anser albifrons*, nurogęś *Mergus merganser*, świstun *Anas penelope*.

Zagrożenia. Jak w Słowińskim Parku Narodowym oraz w N2000 „Ostoja Słowińska”.

PLB990002 Przybrzeżne wody Bałtyku (obszar morski, przyległy do terenu gminy) -

Obszar o powierzchni 211 741,2 ha. Obejmuje pas wód przybrzeżnych Bałtyku o około 15 kilometrowej szerokości i głębokości sięgającej od 0 do 20 m. Rozciąga się na odcinku 200 km, poczynając od nasady Półwyspu Helskiego po granicę z ostoją Zatoki Pomorskiej przebiegającą prostopadle do zachodnich krańców jeziora Bukowo (Łazy). Dno morskie jest nierówne, deniwelacje dna sięgają 3 m.. Obszar stanowi ostoję ptasią o randze europejskiej. . Zimują tam w znacznych ilościach ptaki należące do co najmniej dziesięciu gatunków, w tym do dwóch z Załącznika I Dyrektywy Ptasiej: nur czarnoszyi *Gavia arctica* i nur rdzawoszyi *Gavia stellata*.

Ponadto występują tam objęte ochroną ścisłą foki szara *Halichoerus grypus* i obrączkowana (*Pusa hispida*) oraz morświn *Phocoena phocoena*.

Zagrożenia:

Podstawowym zagrożeniem dla obszaru N2000 „Przybrzeżne wody Bałtyku” są plany lokalizacji w jego granicach farm elektrowni wiatrowych oraz pewne formy rybołówstwa - sieci stawne i sznury hakowe.

4.10.3. Inne obszary prawnie chronione.

Zgodnie z art. 36 ust. 1 Ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (tj. Dz. U. z 2003 r. Nr 153 poz. 1502 z późn. zm.) pasem nadbrzeżnym jest obszar lądowy przyległy do brzegu morskiego. W skład pasa nadbrzeżnego wchodzi:

- pas techniczny – stanowiący strefę wzajemnego bezpośredniego oddziaływania morza i lądu, którego funkcja związana jest z utrzymaniem brzegu w stanie zgodnym z wymogami bezpieczeństwa i ochrony środowiska,
- pas ochronny – obejmujący obszar, w którym działalność człowieka wywiera bezpośredni wpływ na stan pasa technicznego.

Dla terenu miasta Łeby granice pasa technicznego oraz pasa ochronnego zostały ustanowione w następujących dokumentach:

- Zarządzenie nr 2 Dyrektora Urzędu Morskiego w Słupsku z dnia 4 maja 2006 r. w sprawie określenia granic pasa technicznego Urzędu Morskiego w Słupsku na terenie Województw Pomorskiego i Zachodniopomorskiego (Dz. Urz. Woj. Pomorskiego Nr 57/06 poz. 1186);
- Zarządzenie w Zarządzenie nr 3 Dyrektora Urzędu Morskiego w Słupsku z dnia 4 maja 2006 r. w sprawie określenia granic pasa ochronnego Urzędu Morskiego w Słupsku na terenie Województw Pomorskiego i Zachodniopomorskiego (Dz. Urz. Woj. Pomorskiego Nr 57/06 poz. 1187).

Pozostałe obszary cenne przyrodniczo

Teren miasta (poza obszarami znajdującymi się w granicach SPN oraz rezerwatu „Mierzeja Sarbska) objęto sporządzoną w 2005 roku Inwentaryzacją i waloryzacją przyrodniczo-krajobrazową, w której w wyniku prac terenowych wyróżniono, jednorodne, tzw. kompleksy

przyrodnicze. W każdym z nich dokonano analizy florystycznej oraz uproszczonej analizy fitosocjologicznej. Pozwoliło to na zwaloryzowanie terenu według przyjętej metodyki oraz opracowanie mapy kompleksów przyrodniczych. Na terenie miasta wyróżniono łącznie 43 kompleksy o zróżnicowanych walorach przyrodniczo-krajobrazowych. Do najcenniejszych zaliczono powierzchnie dobrze zachowanych postaci nadmorskiego boru bażynowego, postaci boru w niewielkim stopniu przekształconego, wydmy nadmorskie i niektóre tereny szuwarów trzcinowych. Do terenów najmniej wartościowych pod względem przyrodniczym zaliczono powierzchnie poddane silnej antropopresji, przede wszystkim tereny zabudowy mieszkaniowej i usługowej, w tym kampingów.

Na wielu wyróżnionych mikroobszarach stwierdzono występowanie licznych gatunków objętych ochroną prawną (obecnie) częściową, m.in. wrzosiec bagienny (*Erica tetralix*), kocanki piaskowe (*Helichrysum arenarium*), bagno zwyczajne (*Ledum palustre*), torfowiec błotny (*Sphagnum palustre*), bielistka siwa (*Leucobryum glaucum*), płonnik pospolity (*Polytrichum commune*)

Informacje odnośnie fauny, a w szczególności dotyczące płazów, gadów, ptaków i ssaków, zawarte w Inwentaryzacji i Waloryzacji przyrodniczej miasta Łeby (2005) są niewystarczające i nie mogą stanowić podstawy do przedstawienia przewidywanych oddziaływań różnych rodzajów inwestycji na zwierzęta oraz na ich siedliska na obszarach planowanych pod rozbudowę lub modernizację.

Z uwagi na to, że wspomniana wyżej Inwentaryzacja i waloryzacja przyrodniczo-krajobrazowa miasta Łeby została sporządzona w 2005 roku, sprawdzono przedstawione w niej informacje pod kątem flory i roślinności, przede wszystkim na wytypowanych w aktualizowanym Studium terenach, planowanych, nowych funkcji. Na potrzeby niniejszego opracowania, w dniach 26.04. 2015 r. i 24.05.2015 r. przeprowadzono badania terenowe w celu identyfikacji stanowisk chronionych gatunków roślin oraz siedlisk przyrodniczych Natura 2000.

Identyfikację wymienionych elementów środowiska przyrodniczego miasta prowadzono w oparciu o:

- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 9 października 2014 r. w sprawie ochrony gatunkowej roślin (Dz. U. poz. 1409),
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 9 października 2014 r. w sprawie ochrony gatunkowej grzybów (Dz. U. poz. 1408),
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 13 kwietnia 2010 r. w sprawie siedlisk przyrodniczych oraz gatunków będących przedmiotem zainteresowania Wspólnoty, a także kryteriów wyboru obszarów kwalifikujących się do uznania lub wyznaczenia jako obszary Natura 2000, ze zmianami, tekst jednolity (Dz. U. z 4 grudnia 2014 r., poz. 1713),

Skład flory naczyniowej i jej walory oraz cechy zbiorowisk roślinnych (siedlisk przyrodniczych systemu Natura 2000) rozpoznawano w oparciu o dzieła: Markowskiego i Bulińskiego (2004), Matuszkiewicza J. M. i innych (1995), Matuszkiewicza W. (2011), Mirka Z. i innych (1995), Rutkowskiego L. (2006), Zarzyckiego K. i innych (1992), Żukowskiego W. i Jackowiaka B. (1995), poradniki metodyczne ochrony siedlisk i gatunków Natura 2000: Tom 3 Murawy, łąki, ziołorośla, wrzosowiska i zarośla, Tom 5 Bory i lasy.

3.10.4. Ochrona fauny , flory i roślinności

Roślinność

Teren miasta obejmuje fragment wybrzeża Bałtyku położony pomiędzy dwoma obszarami objętymi ochroną z uwagi na występowanie unikalnych w skali kraju i Europy cech środowiska przyrodniczego. Składa się na nie różnorodność form morfologicznych charakterystyczna dla wybrzeża morskiego, z pasmowym układem wydym i obniżen międzywydmowych na mierzei Gardnieńsko – Łebskiej i Sarbskiej, oddzielającymi od morza rozległe, zatorfione obniżenia na zapleczu wydym, otaczające dwa jeziora przymorskie: Łebsko i Sarbsko. Przez centralną część miasta przepływa rzeka Łeba, do której uchodzi przepływający przez jezioro Sarbsko, Kanał Chelst.

Różnorodność form rzeźby terenu przejawia się zróżnicowaniem siedlisk i rozwiniętej w ich obrębie roślinności.

Tereny miasta wkomponowane są w te pasmowe układy środowiska wybrzeża morskiego, przekształcając stopniowo występujące naturalne siedliska. Wraz z postępującym rozwojem miasta i zajmowaniem nowych terenów, największe zmiany zachodzą na obszarach podmokłych, zatorfionych równin pomiędzy jeziorami, w środkowej i południowej części terenu miasta. Z kolei do najlepiej zachowanych należą północne tereny, rozciągające się w obrębie pasa wydym nadmorskich mierzei. Dotyczy to szczególnie części terenu miasta położonych zasięgu, sąsiadujących od zachodu i wschodu, obszarów chronionych: Słowińskiego Parku Narodowego oraz rezerwatu „Mierzeja Sarbska”. Siedliskiem związanym z terenami plaży należy **inicjalne stadia nadmorskich wydym białych /2110/**, usypywanych przez wiatr i niszczonej przez sztormy, porośnięte zbiorowiskiem wysokich traw – wydmuchrzycy piaskowej i piaszkownicy zwyczajnej.

Na wałach wydymowych spotykane są:

Nadmorskie wydmy białe /kod 2120/ - typowe wydmy białe, o strukturze wałowej, na zapleczu plaży, wzdłuż brzegu morza. Porasta je łąnowo, również zbiorowisko piaszkownicy i wydmuchrzycy, tworzące siedlisko unikatowego gatunku flory – Inicy wonnej /*Linaria loeselii*/, gatunku chronionego również na podstawie Dyrektywy Siedliskowej, wymagającego utworzenia obszaru N2000.

Nadmorskie wydmy szare /2130/ - wydmy szare nazwane z uwagi na porastającą je zwartą roślinnością nadmorskiej murawy, pod względem florystycznym bogatszej od murawy wydym białych, z udziałem trawy szczotliczy siwej, chronionej turzycy piaskowej oraz kolorowo kwitnących gatunków w odmianach nadmorskich: bylicy polnej, jasiońca piaskowego i jastrzębca baldaszkowatego. Występuje tu także warstwa mszysto-porostowa, w której występuje kilka gatunków mchów i liczne gatunki porostów, głównie z rodzaju chrobotków.

Nadmorski bór bażynowy /2180/ - siedlisko najbardziej rozpowszechnione w obrębie wybrzeża Bałtyku, reprezentowane przez zbiorowisko leśne stanowiące ostatni etap utrwalania wydym, powstające po wkroczeniu sosny na tereny wydmy szarej. Charakterystyczny jest stały udział w runie chronionego częściowo gatunku krzewinki - bażyny czarnej. W zależności od położenia w obrębie wałów wydymowych /na wierzchowinach, stokach lub w zagłębieniach międzywydmowych/, tworzy odmiany związane z gradientem wilgotnościowym – postaci suche z dominacją trawiastych muraw piaskowych oraz porostów naziemnych, z domieszką wrzosu i wierzby szarej lub wilgotniejsze, nawiązujące do boru bagiennego z występującymi chronionymi gatunkami krzewów, jak: borówka bagienna, bagno zwyczajne, gatunki mchów torfowców.

Poza granicami obszarów chronionych, w obrębie północnej części miasta, po obu stronach ujścia Łeby, na terenach zabudowy, zachował się również pasmowy układ siedlisk wybrzeża morskiego i miejscami występują fragmenty zbiorowisk roślinnych kwalifikujące się do uznania za siedliska przyrodnicze N2000, a także stanowiska chronionych gatunków roślin i porostów naziemnych.

Są to tereny plaży, świeżo usypanych wydm białych, opanowywane stopniowo przez fragmenty roślinności trawiastej: skupienia wydmuchrzycy piaskowej i piaszownicy zwyczajnej. Dalej, w głąb lądu, w strefie zarastających wydm szarych, występują płaty sosnowych borów nadmorskich, zwanych bażynowymi z uwagi na udział charakterystycznego, chronionego gatunku runa, krzewinki bażyny czarnej. Bory tworzą powierzchnie różnej wielkości, poprzedzielane niskimi murawami szczotlichowymi, z dobrze wykształconą, przyziemną warstwą mszysto-porostową.

Zachowały się tu jeszcze, powierzchnie ze starymi, ponad stuletnimi, drzewostanami sosnowymi o charakterystycznym pokroju. Na suchych wyniesieniach pagórków wydmowych występuje odmiana boru z udziałem chronionych gatunków naziemnych porostów z grupy chrobotków, chronionego gatunku mchu bielutki siwej oraz wąskolistnych traw. Natomiast w wilgotniejszych obniżeniach spotyka się postaci z udziałem krzewinek: bażyny czarnej, borówki czarnej i borówki brusznicy, a także chronionej częściowo borówki bagiennej. Pomiędzy płatami boru występują fragmenty wydmy szarej pozbawione drzewostanu, tu najczęściej pojawia się chroniona częściowo turzyca piaskowa.

Bory bażynowe na wydmach w pasie technicznym zarządzanym przez Urząd Moski, to głównie młode, niekiedy przegęszczone drzewostany sosnowe z dawniejszych nasadzeń, utrwalających wydmy, pomimo tego uznawane są za zbiorowiska naturalne, bądź do naturalnych zbliżone. Wyraźna jest silna neofityzacja, forma degradacji spowodowana licznym udziałem w drzewostanach nasadzonych dawniej obcych geograficznie gatunków: sosny czarnej i kosodrzewiny.

Runo zbiorowisk borów bażynowych i śródleśnych enklaw w obrębie miasta, jest zubożałe gatunkowo, głównie wskutek wydeptywania. Czynnikiem ten sprzyja także eutrofizacji siedliska, wskutek czego do warstwy runa wkraczają gatunki obce siedliskowo.

Obszary boru nadmorskiego poddane są bardzo silnej presji rekreacyjnej i turystycznej. W okresie letnim cały teren lasów miejskich, jak również obszaru N2000 Mierzeja Sarbska (w tym także rezerwatu Mierzeja Sarbska) jest penetrowany przez ludzi, nawet mimo obowiązującego w rezerwacie przyrody zakazu poruszania się poza miejscami i szlakami wyznaczonymi. Ruch – nawet w rezerwacie – jest praktycznie niekontrolowany i tylko w niewielkim stopniu kanalizowany. Turystyczna penetracja terenu, w tym rezerwatu, uległa w ostatnich latach dodatkowemu nasileniu, przybierając charakter masowy. Powszechnie ignorowany jest zakaz zbioru runa leśnego w rezerwacie, czy nakaz poruszania się tylko po drogach i ścieżkach udostępnionych do ruchu turystycznego.

Urząd Morski na zarządzanych przez siebie terenach utrzymuje oznakowane zejścia na plażę (przejścia przez wał wydmy), które nie są kontynuowane na gruntach nadleśnictwa lub na gruntach lasów miasta Łeby. Tereny na granicy rezerwatu są nielegalnie wykorzystywane do jazd quadami, w tym szczególnie najcenniejsze części wydmy, co skutkuje erozją wydm i niszczeniem roślinności. Las od strony Łeby poza rezerwatem przyrody penetrowany jest równie silnie, choć tu już legalnie.

W granicach miasta spotykane są także fragmenty hydrogenicznego zbiorowiska leśnego o charakterze olsu. Zachowały się przy północnym brzegu jeziora Sarbsko, w sąsiedztwie przybrzeżnej enklawy śródleśnej, dawniej utwardzonej nasypami piasku i tworzącej rodzaj plaży, z pozostałościami drewnianego pomostu na brzegu. Po obu stronach enklawy występują silnie przesuszone płaty olsu, woda na powierzchni utrzymuje się tylko wiosną, w nielicznych zagłębieniach. Z uwagi na to, las jest dostępny i narażony na wydeptywanie.

Jezioro Sarbsko reprezentuje siedlisko N2000 - **Laguny przybrzeżne (jeziora przybrzeżne) /1150/**. Jest to jedno z 11 jezior przymorskich w Polsce, oddzielone od morza wąską Mierzeją Sarbską. Zbiornik jest bardzo płytki (średnia głębokość nie przekracza 1,2 m, a maksymalna 3,2 m) ale dość rozległy (powierzchnia to nieco ponad 650 ha). Takie cechy morfologiczne oznaczają bardzo dużą podatność na degradację. Sarbsko jest jeziorem

eutroficznym i kryptodepresyjnym, lustro wody znajduje się na wysokości 0.5 m n.p.m. Przez jezioro przepływa rzeczka Chelst, prowadząca bardzo czyste wody, która uchodzi do Łeby. Jezioro w znacznej części okolone jest szuwarem trzcinowym, choć liczne są wąskie, piaszczyste plaże. Od strony lądu do pasm szuwarów przylegają płyty leśnego zbiorowiska – olsu, a miejscami zniekształconej sosną brzeziny bagiennej.

Fragment olsu zachował się jeszcze na północ od Łabędziego Stawu, na terenach doliny Łeby, sąsiadującej od zachodu. Tu również obserwuje się wpływ przesuszenia, degradujący siedlisko podmokłego lasu.

Południowa oraz południowo-wschodnia część miasta obejmuje rozległe, podmokłe równiny, rozciągające się pomiędzy jeziorami Sarbsko i Łebsko. Obszary te są od dawna przekształcone osuszaniem, systemem licznych, różnej wielkości rowów melioracyjnych, w celu wykorzystania łąkarskiego. Dominują tu niskotorfowiskowe, wilgotne łąki, w obrębie których dynamicznie zachodzą zjawiska regeneracji lub degeneracji. W przypadku zaniechania koszenia, na niektórych powierzchniach rozwijają się formacje roślinności krzewiastej, ze zbiorowiskiem zarośli wierzbowych, tzw. łozowisk, a nawet zbiorowisko leśne olsu. W miejscach podtopionych spotykane są płyty turzycowisk, a wskutek wtórnego zabagnienia, na niektórych terenach powstają płyty trzcinowisk. W szerszych rowach występują pozostałości roślinności wodno-błotnej i wodnej, węższe są najczęściej suche.

Fauna

Informacje odnośnie fauny, a w szczególności dotyczące płazów, gadów, ptaków i ssaków, zawarte w Inwentaryzacji i Waloryzacji przyrodniczej miasta Łeby (2005) są szczątkowe i nie mogą stanowić podstawy do przedstawienia przewidywanych oddziaływań różnych rodzajów inwestycji na zwierzęta oraz na ich siedliska na obszarach planowanych pod rozbudowę lub modernizację.

Ze względu na konieczność zebrania danych odnośnie fauny na potrzeby niniejszego opracowania, na terenach przeznaczonych pod rozbudowę przeprowadzono dwie całodienne kontrole terenowe w dniach: 26.04. i 24.05.2015 r.

Kontrole miały na celu:

- Sprawdzenie, czy na terenach przeznaczonych pod rozbudowę znajdują się siedliska stanowiące miejsca rozrodu i stałego przebywania zwierząt.
- Sprawdzenie, czy tereny przeznaczone pod rozbudowę stanowią miejsca tymczasowego przebywania zwierząt (np. teren łowiecki ptaków i ssaków drapieżnych, żerowiska innych ssaków i ptaków, wodopoje, miejsca odpoczynku).

Szczególną uwagę zwracano na wykrycie przedstawicieli gatunków objętych ochroną na podstawie niżej wymienionych aktów prawnych:

- Dyrektywa Siedliskowa. Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej flory i fauny. (Dz.U. L 206, 22.7.1992, p.7 ze zmianami).
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 16 marca 2005 r. w sprawie określenia okresów polowań na zwierzęta łowne. Dziennik Ustaw. 2005, Nr 48, poz. 459 ze zmianami.
- Dyrektywa Ptasia. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009 /147/ z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dziennik Urzędowy L020, 26/01/2010 P, 0007 – 0025).
- Rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 6 października 2014 r. w sprawie ochrony gatunkowej zwierząt Dz. U. 2014 r. poz. 1348,

Położenie obszaru opracowania w stosunku do obszarów prawnie chronionych

Obszar opracowania położony jest w Łebie. Miasto to z trzech stron otaczają obszary prawnie chronione:

- - Od północy – obszar Natura 2000 „Przybrzeżne Wody Bałtyku” (ptasi – PLB990002).
- - Od zachodu – Słowiński Park Narodowy oraz dwa obszary Natura 2000: „Pobrzeże Słowińskie” (ptasi – PLB220003) i „Ostoja Słowińska” (siedliskowy – PLH220023).
- - Od wschodu – obszar Natura 2000 „Mierzeja Sarbska” (siedliskowy – PLH220018).
Ponadto Łeba leży w otulinie Słowińskiego Parku Narodowego.

Charakterystyka awifauny na obszarze opracowania i na terenach sąsiadujących

W Łebie oraz na sąsiadujących z tym miastem terenach ptaki występują przez cały rok. Są to ptaki należące do gatunków lęgowych – osiadłych i migrujących, ptaki należące do populacji wschodnio i północno – wschodnio europejskich, migrujące w sezonach wiosennych i jesiennych wzdłuż południowego wybrzeża Bałtyku, ptaki zimujące na wybrzeżu (w tym na jeziorach Łebsko i Sarbsko) i koczujące na tym obszarze w różnych porach roku.

Ptaki znane są z tego, że często wykonują przeloty lokalne, przelatując z miejsca na miejsce, w związku z czym w różnych momentach mogą znaleźć się w granicach miasta lub na jego obrzeżach.

Ptaki lęgowe w granicach Łeby i na obrzeżach miasta.

Kontrole przeprowadzone dla potrzeb niniejszego opracowania wykazały, że w Łebie i na obrzeżach tego miasta gniazdują ptaki należące do co najmniej sześćdziesięciu sześciu gatunków, ze zdecydowaną przewagą gatunków zaliczanych do rzędu wróblowych. Natomiast w granicach wydzielonych stref i podstref, będących przedmiotem

opracowania, stwierdzono łącznie czterdzieści sześć gatunków lęgowych, również ze zdecydowaną przewagą wróblowych.

Listę gatunków ptaków lęgowych w Łebie oraz na obrzeżach tego miasta przedstawiono w tabeli 1. Lista ta jest niepełna, zawarto w niej tylko wyniki dwudniowych kontroli przeprowadzonych dla potrzeb niniejszego opracowania. Ponadto w tabeli 1 wymieniono tylko gatunki, których gniazdowanie stwierdzono w odpowiednich dla nich siedliskach w różnych miejscach Łeby i na obrzeżach miasta, natomiast nie przedstawiono danych ilościowych, ponieważ nie prowadzono liczeń par lęgowych. W celu uzyskania pełnej listy gatunków lęgowych, liczebności par lęgowych i ich zagęszczenia oraz pełnej listy gatunków przelatujących, zalatujących i przebywających w Łebie, należałoby wykonać całoroczny monitoring ptaków.

Zdecydowana większość gatunków ptaków lęgowych na obszarze objętym badaniami podlega w Polsce ochronie ścisłej. Ochrona częściowa obowiązuje tylko w stosunku do mewy srebrzystej, sroki, wrony i kruka, natomiast ochrona łowiecka – w stosunku do krzyżówki i grzywacza. W załączniku I Dyrektywy siedliskowej figuruje lerka.

Należy podkreślić, że w najnowszym, obowiązującym Rozporządzeniu Ministra Środowiska w sprawie ochrony gatunkowej zwierząt z roku 2014, zapisy dotyczące reżimu ochronnego w stosunku do gatunków objętych ochroną ścisłą i częściową są niemalże identyczne, z nielicznymi odstępstwami w przypadku ochrony częściowej.

Tabela 1. Gatunki ptaków lęgowych w Łebie i na obrzeżach, stwierdzonych podczas kontroli przeprowadzonych dla potrzeb niniejszego opracowania w dniach: 26.04.2015 r. i 24.05.2015 r. Objaśnienia: OG – ochrona ścisła; CzOG – ochrona częściowa; OŁ – ochrona łowiecka; I DP Załącznik I Dyrektywy Ptasiej; Pcz/Pcl – Polska czerwona księga/Czerwona lista zwierząt ginących i zagrożonych w Polsce

L.p.	Gatunek nazwa polska	Gatunek nazwa łacińska	Status ochronny gatunku				
			OG	CzOG	OŁ	I DP	Pcz /Pcl
Rząd: Charadriiformes - Siewkowe							

STUDIUM - Łeba miastem atrakcyjnym przez cały rok, rozwijającym się w sposób zrównoważony i zachowującym swój tradycyjny nadmorski, uzdrowiskowy i rodzinny charakter.

1.	Mewa srebrzysta	<i>Larus argentatus</i>		+			
Rząd: Anseriformes - Blaszkoziołobe							
2.	Krzyżówka	<i>Anas platyrhynchos</i>			+		
Rząd: Columbiformes - Gołębiowe							
3.	Grzywacz	<i>Columba palumbus</i>			+		
4.	Sierpówka	<i>Streptopelia decaocto</i>	+				
Rząd: Piciformes: Dzięciołowe							
5.	Dzięcioł zielony	<i>Picus viridis</i>		+			
6.	Dzięcioł duży	<i>Dendrocopos major</i>		+			
7.	Dzięciołek	<i>Dendrocopos minor</i>		+			
Rząd: Passeriformes - Wróblowe							
8.	Lerka	<i>Lullula arborea</i>		+			+
9.	Skowronek	<i>Alauda arvensis</i>		+			
10.	Dymówka	<i>Hirundo rustica</i>		+			
11.	Oknówka	<i>Delichon urbica</i>		+			
12.	Świergotek drzewny	<i>Anthus trivialis</i>		+			
13.	Świergotek łąkowy	<i>Anthus pratensis</i>		+			
15.	Pliszka siwa	<i>Motacilla alba</i>		+			
16.	Strzyżyk	<i>Troglodytes troglodytes</i>		+			
17.	Rudzik	<i>Erithacus rubecula</i>		+			
18.	Kopciuszek	<i>Phoenicurus ochruros</i>		+			
19.	Pleszka	<i>Phoenicurus phoenicurus</i>		+			
20.	Pokląska	<i>Saxicola rubetra</i>		+			
21.	Kos	<i>Turdus merula</i>		+			
22.	Kwiczół	<i>Turdus pilaris</i>		+			
23.	Śpiewak	<i>Turdus philomelos</i>		+			
24.	Łozówka	<i>Acrocephalus palustris</i>		+			
25.	Trzciniak	<i>Acrocephalus arundinaceus</i>		+			
26.	Zaganiacz	<i>Hippolais icterina</i>		+			
27.	Piegża	<i>Sylvia curruca</i>		+			
28.	Cierniówka	<i>Sylvia communis</i>		+			
29.	Gajówka	<i>Sylvia borin</i>		+			
30.	Kapturka	<i>Sylvia atricapilla</i>		+			
31.	Świstunka leśna	<i>Phylloscopus sibilatrix</i>		+			
32.	Pierwiosnek	<i>Phylloscopus collybita</i>		+			
33.	Piecuszek	<i>Phylloscopus trochilus</i>		+			
34.	Mysikrólik	<i>Regulus regulus</i>		+			
35.	Muchołówka szara	<i>Muscicapa strata</i>		+			
36.	Muchołówka żałobna	<i>Ficedula hypoleuca</i>		+			
37.	Raniuszek	<i>Aegithalos caudatus</i>		+			
38.	Sikora uboga (szarytka)	<i>Poecile palustris</i>		+			
39.	Czarnogłówka	<i>Parus montanus</i>		+			
40.	Czubatka	<i>Parus cristatus</i>		+			
41.	Sosnówka	<i>Parus ater</i>		+			
42.	Modraszka	<i>Parus caeruleus</i>		+			
43.	Bogatka	<i>Parus major</i>		+			
44.	Kowalik	<i>Sitta europaea</i>		+			
45.	Pełzacz leśny	<i>Certhia familiaris</i>		+			
46.	Pełzacz ogrodowy	<i>Certhia brachydactyla</i>		+			
47.	Wilga	<i>Oriolus oriolus</i>		+			
48.	Sójka	<i>Garrulus glandarius</i>		+			
49.	Sroka	<i>Pica pica</i>			+		
50.	Kawka	<i>Corvus monedula</i>		+			
51.	Wrona	<i>Cornix cornix</i>			+		
52.	Kruk	<i>Corvus corax</i>			+		
53.	Szpak	<i>Sturnus vulgaris</i>		+			
54.	Wróbel	<i>Passer domesticus</i>		+			
55.	Mazurek	<i>Passer montanus</i>		+			
56.	Zięba	<i>Fringilla coelebs</i>		+			
57.	Kulczyk	<i>Serinus serinus</i>		+			
58.	Dzwoniec	<i>Carduelis chloris</i>		+			
59.	Szczygieł	<i>Carduelis carduelis</i>		+			
60.	Makolągwa	<i>Carduelis cannabina</i>		+			
61.	Dziwonia	<i>Carodacus erythrinus</i>		+			

62.	Gil	<i>Pyrrhula pyrrhula</i>	+				
63.	Grubodziób	<i>Coccothraustes coccothraustes</i>	+				
64.	Trznadel	<i>Emberiza citrinella</i>	+				
65.	Potrzos	<i>Emberiza schoeniclus</i>	+				
66.	Potrzeszcz	<i>Emberiza calandra</i>	+				

Ptaki migrujące

Obszar objęty planem położony jest na trasie masowych, wiosennych i jesiennych migracji ptaków (Kotlarz 1997, Tomiałojć i Stawarczyk, 2003; Gromadzki – publikacja internetowa oraz natura2000.gdos.gov.pl).

Badania przeprowadzone przez Kotlarza (1997) w Rąbce - na Mierzei Łebskiej wykazały, że lądowy pas wybrzeża, na którym położona jest Łeba leży na trasie masowych migracji wiosennych i jesiennych ptaków należących do co najmniej czterdziestu gatunków (tabela 2). Najliczniejszą grupę migrantów stanowią ptaki wróblowe (co najmniej 20 gatunków). Nad lądem przez Mierzeję przelatują także ptaki szponiaste (myszołowy zwyczajny i włochaty, jastrzębie, krogulce, pustułki, rybołowy, sokoły wędrownie i błotniaki zbożowe), gęsi (białoczelne i zbożowe), gołębie grzywacze, czajki, mewy (srebrzyste, pospolite i śmieszki), bekasy kszuki, brodźce samotne, żurawie, bociany, czaple siwe i inne.

Według Tomiałojcia i Stawarczyka (2003) przez lądowy pas wybrzeża Bałtyku migrują także masowo ptaki wróblowe, należące do innych gatunków, m.in. pliszka żółta, strzyżyk, pleszka, kwiczoł, pierwiosnek, piecuszek, muchołówka żałobna i raniuszek (wymienione zostały wraz ze statusem ochronnym w tabeli 1, ponieważ także należą do ptaków lęgowych na obszarze objętym badaniami).

Badania Kotlarza (1997) wykazały także, że ptaki migrują całą szerokością Mierzei, tzn. pasem o szerokości około jednego kilometra, licząc od brzegu morza oraz, że część wróblowych (m.in. zięby, szpaki, czeczotki, czyże, lerki, gile, śpiewaki, paszkoty) przelatuje najczęściej tuż ponad koronami drzew, część przemieszcza się w koronach drzew (np. mysikróliki i sikory - sosnówka, czubatka i modraszka), a część - w podszycie (np. rudziki, kopciuszki, drożdżiki, kosy i część śpiewaków). Ponadto duża część ptaków wróblowych wędruje nocą, a podczas niekorzystnych warunków atmosferycznych lecą nisko nad ziemią, na pułapie do kilkunastu metrów (Newton, 2008).

Zdecydowana większość gatunków ptaków migrujących przez Mierzeję Łebską jest objęta w Polsce ochroną ścisłą. Ochroną częściową objęte są tylko czapla siwa, mewa srebrzysta, sroka, gawron i wrona, natomiast ochroną łowiecką – gęsi białoczelna i zbożowa oraz grzywacz. Wśród migrantów występują ptaki należące do gatunków figurujących w załączniku I Dyrektywy Ptasiej (bocian biały, błotniak zbożowy, rybołów, sokół wędrowny, żuraw i lerka) oraz w Polskiej czerwonej księdze zwierząt i na Czerwonej liście zwierząt ginących i zagrożonych w Polsce – błotniak zbożowy, rybołów i sokół wędrowny (Głowaciński 2001, 2002) – tabela 2.

Tabela 2.

Lista gatunków ptaków migrujących w pasie lądowym przez Mierzeję Łebską według Kotlarza (1997). Objasnienia: OG – ochrona ścisła; CzOG – ochrona częściowa; OŁ – ochrona łowiecka; I DP Załącznik I Dyrektywy Ptasiej; PCZ – Polska czerwona księga; PCL - Czerwona lista zwierząt ginących i zagrożonych w Polsce

STUDIUM - Łeba miastem atrakcyjnym przez cały rok, rozwijającym się w sposób zrównoważony i zachowującym swój tradycyjny nadmorski, uzdrowiskowy i rodzinny charakter.

L.p.	Gatunek nazwa polska	Gatunek nazwa łacińska	Status ochronny gatunku					
			OG	CzOG	OŁ	I DP	PCZ	PCL
Rząd: Ciconiiformes – Brodzące								
1.	Czapla siwa	<i>Ardea cinerea</i>		+				
2.	Bocian biały	<i>Ciconia ciconia</i>	+			+		
Rząd: Anseriformes – Blaszkoziołobe								
3.	Geś białoczelna	<i>Anser albifrons</i>			+			
4.	Geś zbożowa	<i>Anser fabalis</i>			+			
Rząd: Falconiformes – Szponiaste								
5.	Błotniak zbożowy	<i>Circus cyaneus</i>	+			+	+	+
6.	Jastrząb	<i>Accipiter gentilis</i>	+					
7.	Krogulec	<i>Accipiter nisus</i>	+					
8.	Myszołów zwyczajny	<i>Buteo buteo</i>	+					
9.	Myszołów włochaty	<i>Buteo lagopus</i>	+					
10.	Rybołów	<i>Pandion haliaetus</i>	+			+	+	+
11.	Pustułka	<i>Falco tinnunculus</i>	+					
12.	Sokół wędrowny	<i>Falco peregrinus</i>	+			+	+	+
Rząd: Gruiformes – Żurawiowe								
13.	Żuraw	<i>Grus grus</i>	+			+		
Rząd: Charadriiformes – Siewkowe								
14.	Czajka	<i>Vanellus vanellus</i>	+					
15.	Kszyk	<i>Gallinago gallinago</i>	+					
16.	Samotnik	<i>Tringa ochropus</i>	+					
17.	Śmieszka	<i>Larus ridibundus</i>	+					
18.	Mewa pospolita	<i>Larus canus</i>	+					
19.	Mewa srebrzysta	<i>Larus argentatus</i>		+				
Rząd: Columbiformes – Gołębiowe								
20.	Grzywacz	<i>Columba palumbus</i>			+			
Rząd: Passeriformes – Wróblowe								
21.	Lerka	<i>Lullula arborea</i>	+			+		
22.	Rudzik	<i>Erithacus rubecula</i>	+					
23.	Kopciuszek	<i>Phoenicurus ochruros</i>	+					
24.	Kos	<i>Turdus merula</i>	+					
25.	Śpiewak	<i>Turdus philomelos</i>	+					
26.	Drożdżik	<i>Turdus iliacus</i>	+					
27.	Paszkot	<i>Turdus viscivorus</i>	+					
28.	Mysikrólik	<i>Regulus regulus</i>	+					
29.	Sikora czubatka	<i>Parus cristatus</i>	+					
30.	Sikora sosnowka	<i>Parus ater</i>	+					
31.	Sikora modraszka	<i>Parus caeruleus</i>	+					
32.	Sroka	<i>Pica pica</i>		+				
33.	Kawka	<i>Corvus monedula</i>	+					
34.	Gawron	<i>Corvus frugilegus</i>		+				
35.	Wrona	<i>Corvus cornix</i>		+				
36.	Szpak	<i>Sturnus vulgaris</i>	+					
37.	Zięba	<i>Fringilla coelebs</i>	+					
38.	Czyż	<i>Carduelis spinus</i>	+					
39.	Czczotka	<i>Carduelis flammea</i>	+				+	+
40.	Gil	<i>Pyrrhula pyrrhula</i>	+					

Ptaki osiadłe, zalatujące i zimujące

Większość wróblowych ptaków lęgowych, gniazdujących w Łebie i na obrzeżach miasta odlatuje jesienią, jednak część z nich należy do osiadłych i pozostaje na zimę w kraju. Do gatunków osiadłych należą m. in. sikory (uboga, bogatka i modraszka), kowalik, pełzacze ogrodowy i leśny, sroka, dzwonec, trznadel, kos, kruk, wróbel i mazurek.

Ponadto w Łebie oraz na obrzeżach miasta w okresie jesienno-zimowym pojawiają się zimujące na Wybrzeżu ptaki wróblowe, pochodzące z populacji północno – wschodnio i wschodnio europejskich oraz koczujące ptaki zimujące i koczujące ptaki osiadłe.

Nad Łebę oraz nad tereny położone na jej obrzeżach zalatują ptaki gniazdujące lub

zimujące na obszarach położonych w okolicach tego miasta, w tym na obszarach chronionych (np. czajka, kania ruda, gęgawy).

Ptaki w sąsiadujących z Łebą obszarach chronionych (wg natura2000.gdos.gov.pl)

Około 1000 m na zachód od Łeby położone jest jezioro Łebsko (w granicach SPN oraz N2000 „Pobrzeże Słowińskie” i „Ostoja Słowińska”), natomiast od wschodu Łeba graniczy z jeziorem Sarbsko (w N2000 „Mierzeja Sarbska”).

W obszarze ptasim N2000 „Pobrzeże Słowińskie” występują m. in. lęgowe: perkoz dwuczuby *Podiceps cristatus*, gągoł *Bucephala clangula*, czajka *Vanellus vanellus*, brodziec samotny (stalugwa) *Tringa ochropus*, puchacz *Bubo Bubo*, orlik krzykliwy *Aquila pomarina*, bielik *Haliaeetus albicilla*, rybołów *Pandion haliaetus*, kania ruda *Milvus milvus*, kania czarna, *Milvus migrans*, trzmielojad *Pernis apivorus*, bocian czarny *Ciconia nigra*, bocian biały *Ciconia ciconia*, łabędź krzykliwy *Cygnus cygnus*, dzięcioł czarny *Dryocopus martius*, lelek *Caprimulgus europaeus* oraz lerka *Lullula arborea*. Puchacz, lelek, dzięcioł czarny oraz lerka występują także w obszarze siedliskowym N2000 „Mierzeja Sarbska” (wg natura2000.gdos.gov.pl).

Jeziora Łebsko i Sarbsko są miejscami żerowania bielika rybołowa, kani rudej i kani czarnej, kormorana *Phalacrocorax carbo*, a także miejscami lęgowymi ptaków, miejscami odpoczynkowymi przelotnych ptaków wodnych oraz miejscami zimowania ptaków wodnych (Meissner i in. 2011). W okresie wędrówek występują na nich m. in. bielaczek *Mergus albellus*, gęgawa *Anser anser*, gęś zbożowa *Anser fabalis* i nurogęś *Mergus merganser*, a ponadto w stosunkowo dużych zagęszczeniach gęś białoczarna *Anser albifrons* i świstun *Anas penelope* (wg natura2000.gdos.gov.pl).

Bielik, rybołów, kania ruda i kania czarna, orlik krzykliwy, trzmielojad, bocian czarny, bocian biały, łabędź krzykliwy, puchacz, lelek, dzięcioł czarny i lerka figurują w załączniku I Dyrektywy Ptasiej i są pod ochroną ścisłą. Pod ochroną ścisłą są też perkoz dwuczuby, gągoł, czajka, bielaczek, brodziec samotny, nurogęś i świstun. Pod ochroną częściową jest kormoran, a gęsi gęgawa, zbożowa i białoczarna – pod ochroną łowiecką. Ponadto świstun, bielik, rybołów oraz kania ruda i czarna figurują w Polskiej czerwonej księdze zwierząt oraz na Czerwonej liście zwierząt ginących i zagrożonych w Polsce (Głowaciński 2001, 2002).

Zagrożenia dla ptaków uwarunkowane ich zdolnością do lotu

Ptaki należą do zwierząt szczególnie narażonych na kolizje z różnego rodzaju zaporami ze względu na zdolność do lotu oraz ze względu na częste przemieszczanie się z miejsca na miejsce.

Wszystkie ptaki, zarówno lęgowe (osiadłe i migrujące), migrujące, zimujące i koczujące w różnych porach roku wielokrotnie w ciągu dnia (niektóre w nocy) przelatują z miejsca na miejsce – w poszukiwaniu pokarmu, z noclegowisk na żerowiska i z powrotem, uciekając wystraszone przed drapieżnikiem lub człowiekiem, czy też walcząc w powietrzu z innymi ptakami. Lokalne przeloty odbywają się przeważnie na niskich pułapach – do wysokości kilku – kilkunastu metrów. Takie zachowanie zagraża ptakom kolizjami z różnego rodzaju zaporami, niezależnie od wysokości tych zapór.

Przeloty w trakcie migracji wiosennych i jesiennych odbywają się na różnych pułapach, w przypadku niektórych ptaków na wysokich, poza zasięgiem różnego rodzaju zapór groźących kolizjami (np. gęsi, żurawie). Jednakże ptaki przelotne często zatrzymują się w różnych odpowiadających im miejscach na odpoczynek i w celu zdobycia pokarmu. Wówczas także wykonują przeloty lokalne, które odbywają się na różnych pułapach, a najczęściej na niskich – do wysokości kilku – kilkunastu metrów. Na przykład ptaki szponiaste, polując krążą na bardzo różnych wysokościach, często goniąc za zdobyczą kilka metrów ponad powierzchnią gruntu, co poważnie zagraża im kolizją z różnego rodzaju zaporami.

Badania Kotlarza (1997) wykazały że wróblowe przelatują najczęściej tuż ponad koronami drzew (np. zięby, szpaki, czeczotki, czyże, lerki, gile, śpiewaki i paszkoty), w koronach (np. mysikróliki i sikory - sosnowka, czubatka i modraszka) lub w podszycie (np. rudziki, kopciuszki, drożdżiki, kosy i część śpiewaków). Również Newton (2008) wykazał, że duża część ptaków wróblowych wędrujących nocą, podczas niekorzystnych warunków atmosferycznych leci nisko nad ziemią, na pułapie do kilkunastu metrów. Takie wysokości przelotu poważnie zagrażają ptakom kolizjami nawet z niskimi zaporami, do wysokości kilku – kilkunastu metrów.

Plazy, gady i ssaki występujące w obszarach siedliskowych Natura 2000 graniczących z Łebą

Łeba graniczy z dwoma obszarami siedliskowymi Natura 2000 – od wschodu jest to „Mierzeja Sarbska”, a od zachodu – „Ostoja Słowińska”.

Przy północnym brzegu jeziora Sarbsko granica obszaru Natura 2000 „Mierzeja Sarbska” dochodzi do ulicy Nadmorskiej (<http://geoserwis.gdos.gov.pl/mapy/>) – na odcinku od Nadmorskiej nr 22 do wschodniego końca ulicy. Wynika z tego, że pasmo leśne przyległe do północnego brzegu jeziora położone jest w granicach N2000.

Lasy położone wokół jeziora Sarbsko są obszarem siedliskowym płazów – traszki zwyczajnej, ropuchy szarej, ropuchy paskówki, żaby moczarowej i żaby trawnej, które rozmnażają się w płytkiej strefie przybrzeżnej jeziora. W jeziorze rozmnażają się i przebywają także żaby wodna i jeziorkowa.

W obszarze N 2000 „Mierzeja Sarbska” występują także gady – jaszczurki zwinka i żyworodna, padalec, żmija zygzakowata oraz prawdopodobnie zaskroniec – tabela 3.

Skład gatunkowy płazów i gadów w „Ostoi Słowińskiej” jest identyczny jak w Słowińskim Parku Narodowym – występują tam plazy należące do dziesięciu gatunków: traszka zwyczajna, traszka grzebieniasta, ropucha szara i paskówka, grzebiuszka ziemna oraz żaby trawna, moczarowa, jeziorkowa, wodna i śmieszka oraz gady z pięciu gatunków: jaszczurki zwinka i żyworodna, padalec, zaskroniec i żmija zygzakowata.

Spośród ssaków w „Ostoi Słowińskiej” występują m.in. bóbr i wydra. Ssaki te prawdopodobnie występują też w „Mierzei Sarbskiej”.

Listę gatunków z nazwami łacińskimi oraz ich statusem ochronnym przedstawiono w tabeli 3.

Tabela 3.

Płazy, gady i ssaki występujące na terenach objętych planem oraz w sąsiadujących z tymi terenami obszarach Natura 2000 - „Mierzeja Sarbska” (na podstawie kontroli przeprowadzonych w dniach 26.04.2015 r. i 24.05.2015 r. oraz natura2000.gdos.gov.pl) i „Ostoja Słowińska” (na podstawie Projektu Planu ochrony Słowińskiego PN).

Objaśnienia: OG – ochrona ścisła; CzOG – ochrona częściowa; OŁ – ochrona łowiecka; DS - numer załącznika Dyrektywy Siedliskowej*; PCZ – Polska czerwona księga; PCL - Czerwona lista zwierząt ginących i zagrożonych w Polsce.

Gatunek	Nazwa łacińska	Status ochronny gatunku					
		OG	CzOG	OŁ	DS	PCZ	PCL
PŁAZY							
Traszka zwyczajna	<i>Truturus vulgaris</i>		+				
Traszka grzebieniasta	<i>Triturus cristatus</i>	+			II i IV		
Grzebiuszka ziemna	<i>Pelobates fuscus</i>	+					
Ropucha szara	<i>Bufo bufo</i>		+				
Ropucha paskówka	<i>Bufo calamita</i>	+					
Żaba moczarowa	<i>Rana arvalis</i>	+			IV		
Żaba trawna	<i>Rana temporaria</i>		+		V		
Żaba wodna	<i>Rana esculenta</i>		+		V		

Żaba jeziorkowa	<i>Rana lessonae</i>		+				
Żaba śmieszka	<i>Rana ridibunda</i>		+				
GADY							
Jaszczurka zwinka	<i>Lacerta agilis</i>		+		IV		
Jaszczurka żyworodna	<i>Lacerta vivipara</i>		+				
Padalec	<i>Anguis fragilis</i>		+				
Zaskroniec zwyczajny	<i>Natrix natrix</i>		+				
Żmija zygzakowata	<i>Vipera berus</i>		+				
SSAKI							
Nietoperze**	<i>Chiroptera</i>	+			II i IV	+	+
Ryjówka aksamitna	<i>Sorex araneus</i>		+				
Kret europejski	<i>Talpa europaea</i>		+				
Gryznie	<i>Rodentia</i>						
Bóbr	<i>Castor fiber</i>		+		II i IV		
Wiewiórka	<i>Sciurus vulgaris</i>		+				
Lis	<i>Vulpes vulpes</i>			+			
Borsuk	<i>Meles meles</i>			+			
Wydra	<i>Lutra lutra</i>		+		II i IV		
Tchórz	<i>Mustela putorius</i>			+	V		
Sarna	<i>Capreolus capreolus</i>			+			

*Załącznik II. Gatunki roślin i zwierząt ważne dla Wspólnoty, których ochrona wymaga wyznaczenia specjalnych obszarów ochrony

Załącznik IV. Gatunki roślin i zwierząt ważnych dla Wspólnoty, które wymagają ścisłej ochrony

Załącznik V. Gatunki roślin i zwierząt ważnych dla Wspólnoty, których pozyskiwanie ze stanu dzikiego i eksploatacja może podlegać działaniom w zakresie zarządzania

** Wszystkie gatunki objęte ochroną ścisłą, część gatunków w Załączniku II Dyrektywy Siedliskowej, część w Polskiej czerwonej księdze zwierząt, część na Czerwonej liście zwierząt ginących i zagrożonych w Polsce. Na omawianym obszarze nie oznaczano nietoperzy do gatunków.

Ochroną ścisłą objęte są traszka grzebieniasta, ropucha paskówka, grzebiuszka ziemna, żaba moczarowa oraz nietoperze. Lis, borsuk, tchórz i sarna objęte są ochroną łowiecką, a pozostałe wymienione w tabeli 3 gatunki płazów, ssaków i wszystkie gady – ochroną częściową.

Należy podkreślić, że w najnowszym, obowiązującym Rozporządzeniu Ministra Środowiska w sprawie ochrony gatunkowej zwierząt z roku 2014, zapisy dotyczące reżimu ochronnego w stosunku do gatunków objętych ochroną ścisłą i częściową są niemalże identyczne, z nielicznymi odstępstwami w przypadku ochrony częściowej. Odstępstwa dotyczą m. in. kreta chronionego poza ogrodami, uprawami ogrodniczymi, szkółkami leśnymi, trawiastymi lotniskami, ziemnymi konstrukcjami hydrotechnicznymi i obiektami sportowymi oraz bobra.

W załączniku II Dyrektywy Siedliskowej spośród płazów wymieniona jest traszka grzebieniasta, a spośród ssaków – bóbr, wydra oraz kilkanaście gatunków nietoperzy, w tym nietoperze występujące w Polsce.

Wśród gadów nie stwierdzono występowania przedstawicieli gatunków z załącznika II Dyrektywy Siedliskowej.

Żaba moczarowa i jaszczurka zwinka wymienione są w załączniku IV, a żaby trawna, wodna i tchórz – w załączniku V Dyrektywy Siedliskowej.

Roślinność i fauna w wyszczególnionych strefach i podstrefach objętych zmianą

studium

W układzie funkcjonalno-przestrzennym miasta, w granicach objętych zmianą Studium, wyróżniono 8 stref oznaczonych literami A-H, szczegółowo opisanych w rozdziale I. 3.2. niniejszego opracowania. W poszczególnych strefach wyznaczono podstrefy zakresu przekształceń oznaczone numerami 1-4. Dla każdej strefy studium określa dotychczasowe użytkowanie oraz docelową funkcję.

Najcenniejszym przyrodniczo obszarem jest strefa A obejmująca północne tereny miasta (strefa lasów nadmorskich), stanowiąca przebiegający wzdłuż wybrzeża korytarz ekologiczny. Strefa obejmuje tereny miasta położone w zasięgu obszarów chronionych (SPN od zachodu, Mierzeja Sarbska od wschodu) oraz pasmo mierzei po wschodniej stronie rzeki Łeby, zwężone wskutek istniejącej zabudowy i tworzące łącznik pomiędzy wymienionymi wyżej obszarami chronionymi.

W zasięgu obszarów chronionych występują siedliska przyrodnicze charakterystyczne dla wydmowego wybrzeża Bałtyku, związanym z terenami plaży inicjalne stadia nadmorskich wydm białych /2110/, nadmorskie wydmy białe /kod 2120/, nadmorskie wydmy szare /2130/ oraz nadmorski bór bażynowy /2180/ (Charakterystykę siedlisk i reprezentujących je zbiorowisk oraz listę chronionych gatunków roślin przedstawiono w części uwarunkowania i części kierunku zmienianego Studium).

Tereny miasta wkomponowane są w te pasmowe układy środowiska wybrzeża morskiego, przekształcając stopniowo występujące naturalne siedliska.

Poza granicami obszarów chronionych, w obrębie północnej części miasta, po obu stronach ujścia Łeby, na terenach zabudowy, zachował się również pasmowy układ siedlisk wybrzeża morskiego i miejscami występują fragmenty zbiorowisk roślinnych kwalifikujące się do uznania za siedliska przyrodnicze N2000, a także nieliczne stanowiska chronionych gatunków roślin, mchów i porostów naziemnych. Są to tereny podstref, oznaczone jako A1.1, A.1.4, A1.6, A.3.2, związane z charakterem istniejących i planowanych przekształceń.

W aktualizowanym studium położono szczególny nacisk na rolę tego terenu (całości strefy A) w zachowaniu pozostałości unikatowych cech wybrzeża mierzejowego, poprzez ustalenia dotyczące kontrolowania ruchu turystycznego i ograniczenia jego uciążliwości. Ustala się min. konieczność wyraźnego oznakowanie szlaków pieszych i rowerowych, ograniczenie liczby przejść w kierunku brzegu morskiego zakończonych punktami obsługi plaży z pełnym zapleczem sanitarnym, likwidację „dzikich” ścieżek, przebiegających poza systemem ścieżek oznakowanych.

Do cennych przyrodniczo obszarów należą także tereny łąk rozciągających się w sąsiedztwie jezior Łebsko i Sarbsko, w południowej części miasta (północno-wschodnia część strefy E, zachodnia część strefy F). Wskazany jest tu wypas i umiarkowanie nasilona gospodarka łąkarska z opóźnionym pierwszym pokosem (w celu ochrony ptaków gniazdujących na ziemi) oraz pozostawienie nieużytkowanych łąkarsko enklaw w najbardziej podmokłych partiach terenu.

Plaży

Las położony na północ od Łabędzkiego Stawu oraz zarośla przy zachodnim brzegu tego zbiornika są obszarem siedliskowym żaby moczarowej. Innych płazów tam nie odnotowano, co nie oznacza, że dokładna inwentaryzacja nie wykazałaby obecności żab z innych gatunków, ropuch szarej i paskówki oraz traszki zwyczajnej. W Łabędzim Stawie nie stwierdzono ani jednego płaza, nawet najpospolitszych żab zielonych. Przyczyny takiego stanu rzeczy omówiono w dalszej części opracowania.

Plaży rozmnażają się w strefie przybrzeżnej jeziora Sarbsko, natomiast las stanowi ich obszar siedliskowy. Występują tam: ropucha szara, żaba moczarowa, żaba trawna, żaba wodna, żaba

jeziorkowa.. Obszarem siedliskowym żab moczarowej, trawnej i szarej są strefy D.4.1; E.3.1.; E.4.2.; E.4.3.; F.4.1. H.4.1.

Gady

Obszarem siedliskowym jaszczurki żyworodnej i padalca jest las położony na północ od Łabędziego Stawu, stanowi on także potencjalne siedlisko żmii zygzakowatej. Strefa A.4.3. jest siedliskiem jaszczurki zwinki, jaszczurki żyworodnej, padalca oraz żmii zygzakowatej oraz potencjalnym siedliskiem zaskrońca, w strefie D.4.1. występują stanowiska jaszczurki zwinki

Ptaki

:W parku, w lesie położonym na północ od Łabędziego Stawu, oraz prawie na całym obszarze miasta w różnych obszarach występują następujące ptaki lęgowe:

dzięcioł duży, dzięcioł zielony, dzięciołek, cierniówka, piegża, piecuszek, pierwiosnek, gajówka, kapturka, kos, drozd śpiewak, pliszka siwa, bogatka, modraszka, strzyżyk, zaganiacz, kowalik, pełzacz ogrodowy, pleszka, sosnówka, czubotka, mysikrólik, pełzacz ogrodowy, raniuszek, zięba, perkoz dwuczuby - 2 pary, krzyżówka 2-3 pary, gągoł – 2 pary; trzciniaak;: dziwonia, rudzik, świergotek świstunka leśna, pierwiosnek, piecuszek, muchołówka żałobna, raniuszek, bogatka, dzwonec, zięba, kopciuszek, czubotka.

Ptaki zalatujące i przelatujące (żerujące, polujące i przelatujące nad terenem E.3.1.; E.4.2.; E.4.3, terenem przyległym do E.4.4, H.4.1..)

Dymówka (polująca na owady), makolągwa (żerujące stada po kilkadziesiąt osobników w kwietniu), szczygieł (żerujące stada po kilkanaście osobników w kwietniu), grzywacz (żerujące stado liczące 50 osobników w kwietniu), brodziec samotny (stalugwa - przelatywał i siadał w trzcinowiskach na brzegach rowów w kwietniu), kania ruda i myszół (polujące i krążące na różnych pułapach nad całym obszarem w kwietniu i w maju), gęś zbożowa (w kwietniu obserwowano wielokrotne przeloty dwóch i czterech osobników na terenie - przelatywały w kierunku NW i z powrotem na niskim pułapie - 10-20 m).

Ssaki

W lesie położonym na północ od Łabędziego Stawu występują ryjówka aksamitna i sarna, a w parku – wiewiórka. W parku mogą występować nietoperze poza tym w strefach już zagospodarowanych występują . kret, gryzonię, nietoperze, gryzonię, ryjówka aksamitna.

Należy podkreślić, że w licznych ruinach znajdujących się w strefie D.4.1. mogą występować różne gatunki nietoperzy. Wskazana jest inwentaryzacja nietoperzy przeprowadzona przez chiropterologa. W strefie E i F na poboczach polnych dróg odnotowano tropy lisa, borsuka i tchórza. Na łąkach obserwowano stado saren, liczące sześć osobników. Sarny chronią się w trzcinowiskach, tchórz ukrywa się prawdopodobnie w zadrzewieniach nad rowami, a lis i borsuk mają swoje nory w lesie. Na łąkach zwierzęta te żerują i polują. W lesie i na łąkach wyraźne ścieżki zwierząt (sarny i dzika) ukrywających się w trzcinowisku i zaroślach w pobliżu torów kolejowych.

3.10.5. Przewidywane oddziaływanie planowanych inwestycji

Zagrożenia ptaków kolizjami z elementami szklanymi budynków

W Łebie oraz na sąsiadujących z tym miastem terenach ptaki występują przez cały rok. Są to ptaki należące do gatunków lęgowych – osiadłych i migrujących, ptaki należące do populacji wschodnio i północno – wschodnio europejskich, migrujące w sezonach wiosennych i jesiennych wzdłuż południowego wybrzeża Bałtyku (tabele 1 i 2), ptaki zimujące na wybrzeżu (w tym na jeziorach Łebsko i Sarbsko) i koczujące na tym obszarze w

różnych porach roku.

Ptaki często wykonują przeloty lokalne, przelatując z miejsca na miejsce, w związku z czym w różnych momentach mogą znaleźć się w granicach miasta lub na jego obrzeżach.

Kontrole przeprowadzone dla potrzeb niniejszego opracowania wykazały, że w Łebie i na obrzeżach tego miasta gniazdują ptaki należące do co najmniej sześćdziesięciu sześciu gatunków, ze zdecydowaną przewagą gatunków zaliczanych do rzędu wróblowych. Natomiast w granicach wydzielonych stref i podstref, będących przedmiotem opracowania, stwierdzono łącznie czterdzieści sześć gatunków lęgowych, również ze zdecydowaną przewagą wróblowych.

Obszar objęty studium położony jest na trasie masowych, wiosennych i jesiennych migracji ptaków (Kotlarz 1997, Tomiałojć i Stawarczyk, 2003; Gromadzki – publikacja internetowa oraz natura2000.gdos.gov.pl).

Badania przeprowadzone przez Kotlarza (1997) na Mierzei Łebskiej, w okolicach Rąbki, wykazały, że lądowy pas wybrzeża, na którym położona jest Łeba leży na trasie masowych migracji wiosennych i jesiennych ptaków należących do co najmniej czterdziestu gatunków (tabela 2). Najliczniejszą grupę migrantów stanowią ptaki wróblowe (co najmniej 20 gatunków). Kotlarz wykazał także, że ptaki migrują całą szerokością Mierzei, tzn. pasem o szerokości około jednego kilometra, licząc od brzegu morza. W Łebie pas o takiej szerokości dochodzi mniej więcej do połowy drogi między ulicami 10 Marca i 1 Maja.

Według Tomiałojcia i Stawarczyka (2003) przez lądowy pas wybrzeża Bałtyku migrują także masowo ptaki wróblowe, należące do innych gatunków, m.in. pliszka żółta, strzyżyk, pleszka, kwiczoł, pierwiosnek, piecuszek, muchołówka żałobna i raniuszek (wymienione zostały wraz ze statusem ochronnym w tabeli 1, ponieważ także należą do lęgowych na obszarze objętym badaniami).

Nad lądem przez Mierzeję przelatują także ptaki szponiaste (myszołowy zwyczajny i włochaty, jastrzębie, krogulce, pustułki, rybołowy, sokoły wędrowne i błotniaki zbożowe), gęsi (białoczelne i zbożowe), gołębie grzywacze, czajki, mewy (srebrzyste, pospolite i śmieszki), bekasy kszuki, brodźce samotne, żurawie, bociany, czaple siwe i inne (Kotlarz, 1997).

Większość wróblowych ptaków lęgowych, gniazdujących w Łebie i na obrzeżach miasta odlatuje jesienią, jednak część z nich należy do osiadłych i pozostaje na zimę w kraju. Do gatunków osiadłych należą m. in. sikory (uboga, bogatka i modraszka), kowalik, pełzacze ogrodowy i leśny, sroka, dzwonec, trznadel, kos, kruk, wróbel i mazurek.

W Łebie oraz na obrzeżach miasta w okresie jesienno-zimowym pojawiają się zimujące na Wybrzeżu ptaki wróblowe, pochodzące z populacji północno – wschodnio i wschodnio europejskich oraz koczujące ptaki zimujące i koczujące ptaki osiadłe.

Około 1000 m na zachód od Łeby położone jest jezioro Łebsko (w granicach SPN oraz N2000 „Pobrzeże Słowińskie” i „Ostoja Słowińska”), natomiast od wschodu Łeba graniczy z jeziorem Sarbsko (w N2000 „Mierzeja Sarbska”). Nad Łebę oraz nad tereny położone na jej obrzeżach mogą zalatywać ptaki gniazdujące lub zimujące na obszarach chronionych (np. czajka, bielik, kania ruda, gęgawy).

Większość wymienionych wyżej ptaków może w różnych momentach znaleźć się w granicach Łeby lub na obrzeżach tego miasta.

Ptaki należą do zwierząt szczególnie narażonych na kolizje z różnego rodzaju zaporami ze względu na zdolność do lotu oraz ze względu na częste przemieszczanie się z miejsca na miejsce.

Wszystkie ptaki, zarówno lęgowe (osiadłe i migrujące), migrujące, zimujące i koczujące w różnych porach roku wielokrotnie w ciągu dnia (niektóre w nocy) przelatują z miejsca na miejsce – w poszukiwaniu pokarmu, z noclegowisk na żerowiska i z powrotem, uciekając wystraszone przed drapieżnikiem lub człowiekiem, czy też walcząc w powietrzu z innymi ptakami. Lokalne przeloty odbywają się przeważnie na niskich pułapach – do wysokości kilku

– kilkunastu metrów. Takie zachowanie zagraża ptakom kolizjami z różnego rodzaju zaporami, niezależnie od wysokości tych zapór.

Przeloty w trakcie migracji wiosennych i jesiennych odbywają się na różnych pułapach, w przypadku niektórych ptaków na wysokich, poza zasięgiem różnego rodzaju zapór grożących kolizjami (np. gęsi, żurawie). Jednakże ptaki przelotne często zatrzymują się w różnych odpowiadających im miejscach na odpoczynek i w celu zdobycia pokarmu. Wówczas także wykonują przeloty lokalne, które odbywają się na różnych pułapach, a najczęściej na niskich – do wysokości kilku – kilkunastu metrów. Na przykład ptaki szponiaste, polując krążą na bardzo różnych wysokościach, często goniąc za zdobyczą kilka metrów ponad powierzchnią gruntu, co poważnie zagraża im kolizją z różnego rodzaju zaporami.

Badania Kotlarza (1997) wykazały, że część wróblowych (m.in. zięby, szpaki, czeczotki, czyże, lerki, gile, śpiewaki, paszkoty) przelatuje najczęściej tuż ponad koronami drzew, część przemieszcza się w koronach drzew (np. mysikróliki i sikory - sosnówka, czubatka i modraszka), a część - w podszycie (np. rudziki, kopciuszkę, drożdżiki, kosy i część śpiewaków). Również Newton (2008) wykazał, że duża część ptaków wróblowych wędrujących nocą, podczas niekorzystnych warunków atmosferycznych leci nisko nad ziemią, na pułapie do kilkunastu metrów. Takie wysokości przelotu poważnie zagrażają ptakom kolizjami nawet z niskimi zaporami, do wysokości kilku – kilkunastu metrów.

W osiedlach ludzkich, w tym w miastach, poważnym zagrożeniem dla ptaków są szklane elementy budynków.

Ptaki przebywające w okolicy oszklonego budynku nie są w stanie rozpoznać szkła jako bariery, ptaki migrujące nad oszklonymi zabudowaniami są przyciągane przez źródło światła i nie rozpoznają bariery w postaci szyby. W jednym i drugim przypadku rozbijają się o szyby, najczęściej ze skutkiem śmiertelnym. **Ptaki są najbardziej narażone na kolizje z dużymi oknami, umiejscowionymi w pobliżu gruntu do wysokości 3 m, szczególnie na obszarach wiejskich i podmiejskich. Najbardziej niebezpieczny dla ptaków, szczególnie za dnia jest pułap do 15 m od powierzchni gruntu.** W Polsce do najczęściej ginących na skutek kolizji z elementami szklanymi należą m.in.: kos, rudzik, zaganiacz, modraszka, bogatka, kowalik i zięba (zob. Zbyryt, 2012) – wszystkie na omawianym obszarze są lęgowe, wędrowne lub częściowo zimujące, a ponadto mogą pojawiać się tam zimujące na Wybrzeżu kosa, bogatki i modraszki z populacji północno – wschodnio i wschodnio europejskich (zob. Gromadzki – publikacja internetowa; Tomiałojć i Stawarczyk, 2003).

Na omawianym obszarze przewiduje się zagrożenia ptaków kolizjami z elementami szklanymi zamontowanymi w nowo postawionych budynkach o wysokości od jednej do czterech kondygnacji. Elementy szklane będą zagrożeniem dla ptaków lęgowych (osiadłych i migrujących), migrujących w pasie wybrzeża, zimujących i koczujących w różnych porach roku. Najbardziej zagrożoną grupą będą ptaki wróblowe.

Dla ptaków migrujących największe zagrożenia przewiduje się w strefach A, C i D, położonych w korytarzu ekologicznym, tzn. w obszarze leśnym ciągnącym się wzdłuż wybrzeża Bałtyku, o szerokości około jednego kilometra, leżący na trasie migracji ptaków. Zagrożenia dla ptaków lęgowych oraz koczujących w różnych porach roku przewiduje się w wymienionych wyżej strefach oraz w położonych na obrzeżach miasta podstrefach: E.4.3.; E.4.4.; E.4.5.; F.4.1. oraz H.4.1.

Zalecenia dla ochrony ptaków przed kolizjami z elementami szklanymi

(wg Zbyryta, 2012):

- wewnątrz oszklonych budynków, oranżerii i szklarni zminimalizować ilość atrakcyjnych dla ptaków, widocznych z zewnątrz obiektów, np. źródeł wody.
- baseny kąpielowe, ozdobne fontanny itp. wewnątrz oszklonych pomieszczeń osłaniać nieprzeźroczystymi ścianami, w taki sposób, aby zbiorniki z wodą były niewidoczne z zewnątrz dla ptaków.
- umiejscowienie wszystkich oszklonych elementów (okna, drzwi, ściany itp.) zaplanować w taki sposób, aby na jednym poziomie nie zostały umieszczone na przeciwko siebie, żeby uniemożliwić ptakom tzw. widok na przestrzał. Elementy szklane należy instalować tylko z jednej strony każdego pomieszczenia, niezależnie od piętra (tzn. także na parterze).
- nie projektować monolitycznych powierzchni szklanych. Stosować mniejsze szyby, oddzielone od siebie, najlepiej o powierzchniach mniejszych od dwóch metrów kwadratowych.
- stosować szyby o niskim współczynniku odbicia.
- stosować szyby z filtrami UV. Wzory odbijające promieniowanie ultrafioletowe są widoczne dla ptaków, a niewidoczne dla człowieka. Bardzo wrażliwe na promienie UV są bogatki, kosy i szpaki - lęgowe na obszarze objętym planem.
- na szyby naklejać folię z filtrami UV o różnych wzorach, pokrywających jak najgęściej szybę, co spowoduje efekt „visual noise” lub naklejać różne wzory o jak najbardziej wyraźnych kształtach i kontrastowych kolorach i gęsto umieszczone (mogą to być np. naklejki z sylwetkami ptaków drapieżnych lub inne).
- w oknach, a także w miarę możliwości na innych elementach oszklonych należy wieszać firany oraz instalować rolety lub żaluzje. Na zewnętrznej stronie okien umieszczać specjalne, transparentne rolety typu „Bird Screen”. Amortyzują one zderzenia i ptaki nie odnoszą śmiertelnych ran.
- zalecenia w punktach: a, b, c, d, e, f należy uwzględnić na etapie projektowania i budowy budynku. Zalecenia w punktach: g, h są do wyboru dla budynku gotowego.

Zagrożenia dla płazów w strefie A.3.1.

Omówione w tym punkcie zagrożenie dotyczy podstrefy A.3.1. W środkowej części tej podstrefy położony jest Łabędzi Staw, z przylegającym do niego od południa parkiem, a od północy - podmokłym lasem.

W podmokłym lesie podczas kontroli przeprowadzonych dla potrzeb niniejszego opracowania odnotowano tylko żabę moczarową, jednakże nie można wykluczyć, że występują tam także żaba trawna, ropuchy szara i paskówka oraz traszki, a w niektórych rowach z wodą - żaba wodna. Płazy te nie mają na omawianym obszarze miejsc do rozrodu, ponieważ podmokłe zagłębienia oraz rowy z wodą w lesie nie spełniają warunków niezbędnych do odbycia godów, między innymi dlatego, że jest w nich zbyt mało wody i są mocno ocienione.

Natomiast w Łabędzim Stawie nie stwierdzono ani jednego płaza, nawet najpospolitszych żab zielonych. Wyniki kontroli wykazały, że w płazy w tym stawie się nie rozmnażają.

Przyczyna nieobecności płazów w Łabędzim Stawie leży w sposobie umocnienia brzegów tego zbiornika – brzegi na całej długości umocnione zostały drewnianymi palisadkami, ustawionymi pionowo. Wysokie oraz pionowo ustawione palisadki tworzą dla płazów przebywających w wodzie barierę nie do pokonania (Mazgajska J. 2010). Płazy nie mają możliwości wydostania się z takiego zbiornika na ląd. Problem ten dotyczy zarówno młodych po zakończonej metamorfozie larw, jak i dorosłych, które po zakończeniu godów powracają do środowiska lądowego. W takiej sytuacji osobniki, które weszły do zbiornika topią się.

W planach jest przekształcenie podstrefy A.3.1. „...w park leśny z przejściami pieszymi – most przez „Łabędzi Staw”, z elementami małej architektury zgodnie z ustaleniami ogólnymi dla strefy „A”, z zachowaniem, istniejącego drzewostanu z uzupełnieniem gatunkami rodzimymi”. Jeżeli podczas prac związanych z przekształceniem tej podstrefy nie zostanie rozwiązany „problem palisadek” na Łabędzim Stawie, to w krótkim czasie płazy znikną całkowicie z tego obszaru. Należy przy tym zwrócić uwagę na fakt, że staw przyciąga komary, które się w nim rozmnażają, a płazy są bardzo drapieżne i głównie owadożerne, w związku z czym warto niewielkim kosztem „zachęcić je” do rozmnażania w Łabędzim Stawie, stwarzając im ku temu odpowiednie warunki. Poza tym w okresie godów chóry w wykonaniu płazów w ciepłe, wilgotne wieczory, ale także w słoneczne dni są miłe dla ucha i mogą stanowić atrakcję dla osób wypoczywających w parku.

Propozycja rozwiązań mających na celu ochronę płazów w podstrefie A.3.1.

W trakcie prac modernizacyjnych, mających na celu przekształcenie podstrefy A.3.1. w park leśny należałoby przygotować brzegi Łabędzkiego Stawu w taki sposób, aby płazy mogły bez problemów wydostać się z wody do środowiska lądowego.

Podstawowym zabiegiem powinna być zmiana kąta nachylenia palisadek (lub faszyny, jeśli ta zostanie wykorzystana do umocnienia brzegów) na kilku odcinkach brzegu. Palisadki należy ułożyć pod kątem 20 do 30 stopni, w taki sposób, aby brzeg uzyskał łagodne zejście do wody. Ponadto wolne końce palisadek należy przykryć ziemią, tak, aby nie wystawały ponad powierzchnię gruntu. Wyjście powinno mieć szerokość co najmniej 20 metrów.

Wyjścia dla płazów proponuje się wykonać na pięciu odcinkach brzegu Łabędzkiego Stawu:

- w północnej części brzegu zachodniego i połączone z nim wyjście w zachodniej części brzegu północnego. Idealnym rozwiązaniem byłoby zmodernizować w taki sposób cały brzeg zachodni.
- na brzegu północnym, po zachodniej stronie mostu, w odległości 40 do 50 metrów od niego.
- na brzegu północnym, po wschodniej stronie mostu, w odległości 80 do 90 metrów od niego.
- na brzegu północnym przy północno – wschodnim krańcu stawu.

Brzegów północnego i zachodniego nie należy podwyższać poprzez zasypywanie piaskiem lub ziemią, a jeśli takie zabiegi są konieczne, to na odcinkach, na których będą wyjścia dla płazów, należy wykonać łagodne zejścia w kierunku wody (o nachyleniu 20 – 30 stopni).

Podczas bagrowania stawu pożądanym byłoby pozostawienie roślinności wodnej w zachodniej części zbiornika oraz pozwolenie na rozwój takiej roślinności w części północno – wschodniej.

Na brzegach północnym i zachodnim pozwolić rozwinąć się roślinności, którą jednak zaleca się kosić, co ułatwi młodym płazom dyspersję w środowisku lądowym.

Kolejnym idealnym rozwiązaniem byłoby pozostawienie zarośli i roślinności zielnej rosnących przy brzegu zachodnim w stanie nienaruszonym do odległości około 20 m od brzegu – płazy znajdą tam lądowe kryjówki.

Dla płazów nie będzie zagrożeniem ścieżka spacerowa wiodąca wokół stawu, ani też ustawione przy niej ławki, jeżeli takie elementy zostaną zaplanowane i wykonane.

Propozycja rozwiązań, mających na celu ochronę płazów na innych terenach

- Rowy w wymienionych strefach oraz ich brzegi należy oczyścić i systematycznie oczyszczać ze wszystkich śmieci i odpadów.
- Nie wydawać zgody na doprowadzanie ogrodzeń posesji do brzegów na odległość mniejszą niż 2-3 metry.
- Na brzegach rowów pozostawić pasy roślinności o szerokości 1-2 metry. Roślinność tą należy od czasu do czasu kosić.
- Nie wycinać zarośli rosnących na brzegach rowów.
- Przy krańcach rowów zrobić łagodne zejścia do wody o szerokości 2-3 m i pod kątem 20 – 30 stopni. Takie zejścia umożliwią płazom wyjście do środowiska lądowego. Istnieje możliwość złagodzenia nachylenia brzegów przy krańcach rowów znajdujących się przy drogach gruntowych.
- Przy krańcach rowów, na których zostaną wykonane wyjścia dla płazów nie niszczyć roślinności wodnej podczas oczyszczania tych rowów.
- Wzdłuż oczyszczonych rowów można poprowadzić ścieżki spacerowe oraz ustawić ławki, co nie będzie płazom przeszkadzało.

W strefie D.4.1. wykryto niezabezpieczoną przykrywami studnię wypełnioną wodą. Znajduje się ona w lesie, tuż przy drodze położonej na północ od największych gabarytowo ruin (wyglądają na garaże). Takich niezabezpieczonych studni, lub podobnych do nich pułapek w strefie D.4.1. może być więcej.

Niezabezpieczone studnie stanowią śmiertelne pułapki dla drobnych kręgowców lądowych, w tym dla płazów i gadów. Strefa D.4.1. stanowi obszar siedliskowy żab moczarowej i trawnej oraz jaszczurki zwinki. Możliwe, że występują tam też płazy i gady należące do innych gatunków.

Należy zwrócić uwagę na fakt, iż w miejscach, w których usytuowane są niezabezpieczone studnie, mogą przypadkowo znaleźć się także dzieci i wpaść do tych pułapek. Jest to możliwe, ponieważ teren ten jest wyraźnie intensywnie penetrowany przez ludzi.

Należy przeprowadzić dokładną lustrację całej strefy D.4.1. w celu wykrycia wszystkich niezabezpieczonych studni, ewentualnie innych głębokich pułapek i wszystkie te miejsca zabezpieczyć szczelnymi i mocnymi przykryciami.

Zagrożenia dla nietoperzy .

Wśród wszystkich stref objętych planem w Łebie, strefa D.4.1. jest miejscem szczególnym, ze względu na pozostałe w niej zrujnowane zabudowania, będące pozostałością po wojsku. W ruinach tych istnieją korzystne warunki dla nietoperzy, które mają możliwość ukrywania się w różnych ciemnych zakamarkach, czy też pod odstającymi płatami tynku.

Podczas burzenia i rozbiórki pozostałości budynków może dojść do zagłady przynajmniej niektórych nietoperzy.

Zalecenie mające na celu ochronę nietoperzy w strefie

Przed rozpoczęciem likwidacji zrujnowanych budynków w strefie D.4.1. należy bezwzględnie zatrudnić chiropterologa, który wykona w sposób profesjonalny inwentaryzację nietoperzy w strefie D.4.1. i przedstawi stosowne zalecenie w celu uchronienia tych ssaków przed zagładą na omawianym obszarze.

Zagrożenia dla zwierząt w strefie A.4.3.

Przy północnym brzegu jeziora Sarbsko granica obszaru Natura 2000 „Mierzeja Sarbska” dochodzi do ulicy Nadmorskiej (<http://geoserwis.gdos.gov.pl/mapy/>) – na odcinku od Nadmorskiej nr 22 do wschodniego końca ulicy. Wynika z tego, że strefa A.4.3. położona jest w granicach N2000.

Strefa A.4.3. obejmuje śródleśną polankę nad północnym brzegiem jeziora Sarbsko, otaczający tę polankę podmokły częściowo las oraz pasy trzciny w strefie przybrzeżnej jeziora (na wschód i zachód od polanki).

W strefie A.4.3. planowany jest ośrodek przywodny.

W lesie otaczającym polankę i trzcinach występują ptaki należące do co najmniej dziewiętnastu gatunków. Las przy północnym brzegu jeziora jest obszarem siedliskowym ropuchy szarej, żaby moczarowej, żaby trawnej, żaby wodnej, żaby jeziorkowej, jaszczurek zwinki i żyworodnej, padalca oraz żmii zygzakowatej, potencjalnym siedliskiem zaskrońca oraz siedliskiem ryjówki aksamitnej.

Brzeg jeziora i las wokół polanki są skandalicznie zanieczyszczone (używany papier toaletowy, szkło, plastik, butelki, resztki różnych pokarmów, itp.).

Przewidywane zagrożenia dla ptaków, wynikające z możliwości kolizji ze szklanymi elementami budynków opisano szczegółowo w punkcie nr 1 niniejszego rozdziału. Innych zagrożeń dla ptaków w strefie A.4.3. nie przewiduje się.

W strefie A.4.3. przewiduje się zagrożenia dla płazów i gadów oraz dla drobnych ssaków owadożernych (ryjówka aksamitna), w związku z nasileniem antropopresji po wybudowaniu ośrodka przywodnego. Istnieje wysokie prawdopodobieństwo, że osoby korzystające z ośrodka będą zadeptywały jego otoczenie, to znaczy las, w którym płazy i gady oraz ryjówka aksamitna (możliwe, że ssaki owadożerne należące także do innych gatunków) przebywają. Wędrówki po tym lesie mogą skutkować rozdeptywaniem tych zwierząt, szczególnie należących do gatunków o aktywności zmierzchovej i nocnej. W przypadku gadów istnieje dodatkowe niebezpieczeństwo. Wynika ono z pojawiających się ostatnio często w mediach informacji o ukąszeniach ludzi przez żmije. Ponieważ żmija występuje na tych terenach należy takie zagrożenie dla osób spacerujących po lesie potraktować poważnie. Jednakże świadomość występowania żmii może odbić się negatywnie na innych gadach – na padalcu i na zaskrońcu. Ludzie nie obeznani z tymi zwierzętami będą zarówno same żmije, jak i wszystkie inne beznogie, pełzające stworzenia prawdopodobnie unicestwiać, uważając je wszystkie za żmije. Takie zagrożenie dla gadów jest realne i ma już swoje precedensy.

Zalecenia dotyczące ochrony zwierząt przebywających w strefie A.4.3. oraz w pobliżu tej strefy:

- wszystkie elementy planowanego ośrodka przywodnego zlokalizować w obrębie istniejącej już polany na brzegu jeziora Sarbsko i nie wkraczać na obszar leśny.
- teren wokół polany (las i brzeg jeziora) w promieniu do około 100 m oczyścić dokładnie ze wszystkich odpadów i śmieci.
- teren ośrodka ogrodzić, co uchroni otaczający las przed zaśmiecaniem, a żyjące w nim zwierzęta przed zadeptywaniem.
- na terenie ośrodka ustawić toalety i kosze na śmieci.
- w widocznym miejscu ustawić dużą tablicę zawierającą informacje o tym, że to miejsce położone jest w granicach obszaru siedliskowego Natura2000 „Mierzeja Sarbska” (z podstawą prawną oraz z charakterystyką tego obszaru), o tym jakie zwierzęta występują w okolicy oraz jakie mogą pojawić się w pobliżu ośrodka, ze zdjęciami tych zwierząt, ich statusem ochronnym i krótkim opisem ich biologii. Na tablicy powinna znaleźć się też informacja o tym, dlaczego nie należy wchodzić do podmokłego lasu otaczającego polankę. W przypadku gadów należy bardzo wyraźnie opisać cechy rozpoznawcze padalca i zaskrońca oraz żmii, żeby każdy potrafił te zwierzęta rozpoznać. Należy też

podać informacje o tym, jak powinni się zachowywać ludzie w przypadku spotkania ze żmiją żeby uniknąć ukąszenia i w jaki sposób zabezpieczać się przed ukąszeniem.

- informacje na tablicy powinny zostać zredagowane profesjonalnie, bez błędów merytorycznych przez zoologa.
- w ośrodku powinna być dostępna surowica na wypadek ukąszenia kogoś przez żmiją, a informację o tym gdzie surowica jest dostępna należy umieścić na tablicy.

Inne zagrożenia dla zwierząt na obszarze objętym planem

- Wycinka drzew i krzewów, na których gnieźdzą się ptaki oraz drzew z ukrywającymi się pod korą lub w dziuplach nietoperzami. Zagrożenie dotyczy wszystkich stref, w których będą prowadzone prace budowlane i modernizacyjne, poprzedzone koniecznością wycinki drzew w celu powiększenia placów pod lokalizację różnych elementów inwestycji.
- Lokalizacja zabudowy mieszkalnej powoduje nasiloną antropopresję na tereny graniczące z obszarem objętym planem, w tym na obszary chronione i z nimi powiązane. Nasiloną antropopresję będzie wynikiem wzrostu ilości spacerujących ludzi oraz towarzyszących im psów, co przyczyni się do płoszenia zwierząt lub nawet do ich zagryzania przez psy oraz niszczenia ich siedlisk. Należy również zwrócić uwagę na zwiększoną ilość kotów domowych, związaną ze wzrostem zagęszczenia zabudowy mieszkalnej. Koty stanowią poważne zagrożenie przede wszystkim dla gniazdujących ptaków, ale również dla innych drobnych zwierząt.
- Na etapie budowy różnych obiektów zagrożeniem dla zwierząt będą różnej wielkości i głębokości wykopy (por. Kurek, 2010 oraz Kurek i inni, 2011). Zagrożenie to dotyczy głównie ssaków łownych, występujących w podstrefach: D.4.1.; E.4.1.; E.4.3.; E.4.4.; F.4.1. oraz H.4.1. Wykopy mogą też być zagrożeniem dla płazów i gadów występujących w podstrefach: A.3.1.; A.4.3.; D.4.1.; E.4.3.; E.4.4. oraz F.4.2.

Zalecenia dotyczące minimalizacji zagrożeń dla zwierząt

- W przypadku koniecznej i uzasadnionej wycinki drzewa, w którym jest dziupla (lub dziuple), należy zastosować zasadę kompensacji, w tym konkretnym przypadku polegającą na zawieszeniu na pozostałych drzewach, lub też na budynkach skrzynek dla ptaków i nietoperzy (jeśli te ostatnie zostaną stwierdzone). O rodzaju skrzynek oraz miejscu i sposobie ich umieszczenia powinni zdecydować ornitolog i chiropterolog lub leśnicy.
- W celu ograniczenia zagrożeń dla gniazdujących ptaków oraz ukrywających się pod korą drzew i w dziuplach (oraz w innych zakamarkach) nietoperzy wycinkę drzew i krzewów należy wykonywać w okresie od 16 października do końca lutego ((Dz.U. 2014, poz. 1348), z zastrzeżeniem, że starsze drzewa, w których są dziuple, powinny zostać przed ścięciem sprawdzone przez chiropterologa także w sezonie jesienno - zimowym ze względu na możliwość zimowania w nich niektórych nietoperzy. W przypadku ich zimowania w dziupli, chiropterolog zdecyduje o przedstawieniu odpowiednich zaleceń ochronnych. Zalecenie dotyczy całego omawianego obszaru położonego w granicach planu.
- W celu uchronienia zwierząt przed wpadaniem do wykopów zarówno okresowych, powstających podczas budowy, jak i trwałych, związanych z realizacją (eksploatacją) inwestycji, najlepszym rozwiązaniem będzie instalacja ogrodzeń ochronnych wokół wykopów, z siatką o drobnych oczkach przy gruncie lub zabezpieczenie ich na noc

sztynymi i szczelnymi przykryciami. Zalecenie dotyczy całego omawianego obszaru położonego w granicach planu.

Inne zalecenia

- Ze względu na fakt iż Łeba będzie się w przyszłości rozwijać i rozbudowywać z jednej strony, a z drugiej strony ze względu na opisane wyżej zagrożenia dla ptaków występujących w tym mieście przez cały rok, zalecane jest przeprowadzenie w Łebie i na obrzeżach miasta całorocznego monitoringu ptaków. Ponadto zalecane jest przeprowadzenie rzetelnej i szczegółowej inwentaryzacji wybranych bezkręgowców (głównie owadów), płazów, gadów oraz ssaków, ze szczególnym uwzględnieniem nietoperzy.
- Przed rozpoczęciem likwidacji zrujnowanych budynków w strefie D.4.1. należy bezwzględnie zatrudnić chiropterologa, który wykona w sposób profesjonalny inwentaryzację nietoperzy w tej strefie i przedstawi stosowne zalecenia w celu uchronienia tych ssaków przed zagładą na omawianym obszarze.

Roślinność

Teren miasta obejmuje fragment wybrzeża Bałtyku położony pomiędzy dwoma obszarami objętymi ochroną z uwagi na występowanie unikalnych w skali kraju i Europy cech środowiska przyrodniczego. Składa się na nie różnorodność form morfologicznych charakterystyczna dla wybrzeża morskiego, z pasmowym układem wydym i obniżień międzywydmowych na mierzei Gardnieńsko – Łebskiej i Sarbskiej, oddzielającymi od morza rozległe, zatorfione obniżenia na zapleczu wydym, otaczające dwa jeziora przymorskie: Łebsko i Sarbsko. Przez centralną część miasta przepływa rzeka Łeba, do której uchodzi przepływający przez jezioro Sarbsko, Kanał Chelst.

Różnorodność form rzeźby terenu przejawia się wielkim zróżnicowaniem siedlisk i rozwiniętej w ich obrębie roślinności.

Tereny miasta wkomponowane są w te pasmowe układy środowiska wybrzeża morskiego, przekształcając stopniowo występujące naturalne siedliska. Wraz z postępującym rozwojem miasta i zajmowaniem nowych terenów, największe zmiany zachodzą na obszarach podmokłych, zatorfionych równin pomiędzy jeziorami, w środkowej i południowej części terenu miasta. Z kolei do najlepiej zachowanych należą północne tereny, rozciągające się w obrębie pasa wydym nadmorskich mierzei. Dotyczy to szczególnie części terenu miasta położonych w granicach, sąsiadujących od zachodu i wschodu, obszarów chronionych: Słowińskiego Parku Narodowego oraz rezerwatu „Mierzeja Sarbska”. Siedliskiem związanym z terenami plaży są **inicjalne stadia nadmorskich wydym białych /2110/**, usypywanych przez wiatr i niszczone przez sztormy, porośnięte zbiorowiskiem wysokich traw – wydmuchrzycy piaskowej i piaskownicy zwyczajnej.

Na wałach wydymowych spotykane są:

nadmorskie wydmy białe /kod 2120/ - typowe wydmy białe, o strukturze wałowej, na zapleczu plaży, wzdłuż brzegu morza. Porasta je łąnowo, również zbiorowisko piaskownicy i wydmuchrzycy, tworzące siedlisko unikatowego gatunku flory – Inicy wonnej */Linaria loeselii/*, gatunku chronionego również na podstawie Dyrektywy Siedliskowej, *wymagającego utworzenia obszaru N2000*.

Nadmorskie wydmy szare /2130/ - wydmy szare nazwane z uwagi na porastającą je zwartą roślinnością nadmorskiej murawy, pod względem florystycznym bogatszej od murawy wydym białych, z udziałem trawy szczytliczy siwej, chronionej turzycy piaskowej oraz kolorowo kwitnących gatunków w odmianach nadmorskich: bylicy polnej, jasiońca piaskowego i jastrzębca baldaszkowatego. Występuje tu także warstwa mszysto-porostowa, w

której występuje kilka gatunków mchów i liczne gatunki porostów, głównie z rodzaju chrobotków.

Nadmorski bór bażynowy /2180/ - siedlisko najbardziej rozpowszechnione w obrębie wybrzeża Bałtyku, reprezentowane przez zbiorowisko leśne stanowiące ostatni etap utrwalania wydmy, powstające po wkroczeniu sosny na tereny wydmy szarej. Charakterystyczny jest stały udział w runie chronionego częściowo gatunku krzewinki - bażyny czarnej. W zależności od położenia w obrębie wałów wydmy /na wierzchołkach, stokach lub w zagłębieniach międzywydmowych/, tworzy odmiany związane z gradientem wilgotnościowym – postaci suche z dominacją trawiastych muraw piaszkowych oraz porostów naziemnych, z domieszką wrzosu i wierzby szarej lub wilgotniejsze, nawiązujące do boru bagiennego z występującymi chronionymi gatunkami krzewów, jak: borówka bagienna, bagno zwyczajne, gatunki mchów torfowców.

Poza granicami obszarów chronionych, w obrębie północnej części miasta, po obu stronach ujścia Łeby, na terenach zabudowy, zachował się również pasmowy układ siedlisk wybrzeża morskiego i miejscami występują fragmenty zbiorowisk roślinnych kwalifikujące się do uznania za siedliska przyrodnicze N2000, a także stanowiska chronionych gatunków roślin i porostów naziemnych.

Są to tereny plaży, świeżo usypanych wydmy białych, opanowywane stopniowo przez fragmenty roślinności trawiastej: skupienia wydmuchrzycy piaskowej i piaskownicy zwyczajnej. Dalej, w głąb lądu, w strefie zarastających wydmy szarych, występują płaty sosnowych borów nadmorskich, zwanych bażynowymi z uwagi na udział charakterystycznego, chronionego gatunku runa, krzewinki bażyny czarnej. Bory tworzą powierzchnie różnej wielkości, poprzedzielane niskimi murawami szczotlichowymi, z dobrze wykształconą, przyziemną warstwą mszysto-porostową.

Zachowały się tu jeszcze, powierzchnie starych, ponad stuletnich, drzewostanów sosnowych o charakterystycznym pokroju. Na suchych wyniesieniach pagórków wydmy występuje odmiana boru z udziałem chronionych gatunków naziemnych porostów z grupy chrobotków, chronionego gatunku mchu bielistki siwej oraz wąskolistnych traw. Natomiast w wilgotniejszych obniżeniach spotyka się postaci z udziałem krzewinek: bażyny czarnej, borówki czarnej i borówki brusznicy, a także chronionej częściowo borówki bagiennego. Pomiędzy płatami boru występują fragmenty wydmy szarej pozbawione drzewostanu, tu najczęściej pojawia się chroniona częściowo turzyca piaskowa.

Bory bażynowe na wydmach w pasie technicznym zarządzanym przez Urząd Moski, to głównie młode, niekiedy przegęszczone drzewostany sosnowe z dawniejszych nasadzeń, utrwalających wydmy, pomimo tego uznawane są za zbiorowiska naturalne, bądź do naturalnych zbliżone. Wyraźna jest silna neofityzacja, forma degradacji spowodowana licznym udziałem w drzewostanach nasadzonych dawniej obcych geograficznie gatunków: sosny czarnej i kosodrzewiny.

Runo zbiorowisk borów bażynowych i śródleśnych enklaw w obrębie miasta, jest zubożałe gatunkowo, głównie wskutek wydeptywania. Czynnikiem ten sprzyja także eutrofizacji siedliska, wskutek czego do warstwy runa wkraczają gatunki obce siedliskowo.

Obszary boru nadmorskiego poddane są bardzo silnej presji rekreacyjnej i turystycznej. W okresie letnim cały teren lasów miejskich, jak również obszaru N2000 Mierzeja Sarbska (w tym także rezerwatu Mierzeja Sarbska) jest penetrowany przez ludzi, nawet mimo obowiązującego w rezerwacie przyrody zakazu poruszania się poza miejscami i szlakami wyznaczonymi. Ruch – nawet w rezerwacie – jest praktycznie niekontrolowany i tylko w niewielkim stopniu kanalizowany. Turystyczna penetracja terenu, w tym rezerwatu, uległa w ostatnich latach dodatkowemu nasileniu, przybierając charakter masowy. Powszechnie ignorowany jest zakaz zbioru runa leśnego w rezerwacie, czy nakaz poruszania się tylko po drogach i ścieżkach udostępnionych do ruchu turystycznego.

Urząd Morski na zarządzanych przez siebie terenach utrzymuje oznakowane zejścia na plażę (przejścia przez wał wydmy), które nie są kontynuowane na gruntach nadleśnictwa lub na gruntach lasów miasta Łeby. Tereny na granicy rezerwatu są nielegalnie wykorzystywane do jazd quadami, w tym szczególnie najcenniejsze części wydmy, co skutkuje erozją wydmy i niszczeniem roślinności. Las od strony Łeby poza rezerwatem przyrody penetrowany jest równie silnie, choć tu już legalnie.

W granicach miasta spotykane są także fragmenty hydrogenicznego zbiorowiska leśnego o charakterze olsu. Zachowały się przy północnym brzegu jeziora Sarbsko, w sąsiedztwie przybrzeżnej enklawy śródlądowej, dawniej utwardzonej nasypami piasku i tworzącej rodzaj plaży, z pozostałościami drewnianego pomostu na brzegu. Po obu stronach enklawy występują silnie przesuszone płyty olsu, woda na powierzchni utrzymuje się tylko wiosną, w nielicznych zagłębieniach. Z uwagi na to, las jest dostępny i narażony na wydeptywanie.

Jezioro Sarbsko reprezentuje siedlisko N2000 - **laguny przybrzeżne (jeziora przybrzeżne) /1150/**. Jest to jedno z 11 jezior przymorskich w Polsce, oddzielone od morza wąską Mierzeją Sarbską. Zbiornik jest bardzo płytki (średnia głębokość nie przekracza 1,2 m, a maksymalna 3,2 m) ale dość rozległy (powierzchnia to nieco ponad 650 ha). Takie cechy morfologiczne oznaczają bardzo dużą podatność na degradację. Sarbsko jest jeziorem eutroficznym i kryptodepresyjnym, lustro wody znajduje się na wysokości 0.5 m n.p.m. Przez jezioro przepływa rzeczka Chelst, prowadząca bardzo czyste wody, która uchodzi do Łeby. Jezioro w znacznej części okolonione jest szuwarem trzcinowym, choć liczne są wąskie, piaszczyste plaże. Od strony lądu do pasm szuwarów przylegają płyty leśnego zbiorowiska – olsu, a miejscami zniekształconej sosną brzeziny bagiennej.

Fragment olsu zachował się jeszcze na północ od Łabędziego Stawu, na terenach doliny Łeby, sąsiadującej od zachodu. Tu również obserwuje się wpływ przesuszenia, degradujący siedlisko podmokłego lasu.

Południowa oraz południowo-wschodnia część miasta obejmuje rozległe, podmokłe równiny, rozciągające się pomiędzy jeziorami Sarbsko i Łebsko. Obszary te są od dawna przekształcone osuszaniem, systemem licznych, różnej wielkości rowów melioracyjnych, w celu wykorzystania łąkarskiego. Dominują tu niskotorfowiskowe, wilgotne łąki, w obrębie których dynamicznie zachodzą zjawiska regeneracji lub degeneracji. W przypadku zaniechania koszenia, na niektórych powierzchniach rozwijają się formacje roślinności krzewiastej, ze zbiorowiskiem zarośli wierzbowych, tzw. łożowisk, a nawet zbiorowisko leśne olsu. W miejscach podtopionych spotykane są płyty turzycowisk, a wskutek wtórnego zabagnienia, na niektórych terenach powstają płyty trzcinowisk. W szerszych rowach występują pozostałości roślinności wodno-błotnej i wodnej, węższe są najczęściej suche.

3.11. Tereny naturalnych zagrożeń geologicznych.

Zagrożenia i niekorzystne warunki geologiczne.

Typowe zagrożenia geologiczno-inżynierskie oceniane poprzez geologów inżynierskich to między innymi:

- wysoki poziom wód gruntowych, możliwość przekroczenia wartości krytycznej spadku hydraulicznego (np. w czasie prowadzenia odwodnienia),
- każdorazowo przy wykonywaniu głębokich wykopów i prac ziemnych wykonać ocenę warunków wykonania wykopu jak i ocenę wpływu na otoczenie wibracji wynikających z tych robót.
- zmienność warunków geologiczno-inżynierskich w podłożu projektowanego obiektu,
- wody położone w strefie projektowanego poziomu posadowienia, średnio agresywne chemicznie w stosunku do betonu i stali,

- wały przeciw powodziowe są pod stałą kontrolą, zjawisko sufozji (wynoszenie białego lub żółtego piasku poza wał rzeki) jest zabezpieczane.
- proces rozpuszczania skał (zjawisko krasowe) nie następuje,
- zagrożenia sejsmiczne – nie występują
- pleistocenyckie lodowce pozostawiły na Pomorzu zaburzenia glacytektoniczne, oraz osady zlodowaceń,
- nie występuje - zapadanie się gruntu (z powodu eksploatacji wód gruntowych, zapadania się pustek podziemnych, kawern, jaskiń, rozkładu gruntów organicznych i ruchów tektonicznych),

Powierzchnia jeziora Łebsko z każdym rokiem maleje. W przeciągu ostatnich 60 lat, jezioro zmniejszyło się o około 400 ha. Powodem tego jest nawiewany z wydm piasek i zarastanie brzegów. Brzeg jeziora cofa się od 0,5 do 1 m rocznie.

3.12. Tereny udokumentowanych złóż kopalin i zasobów wód podziemnych oraz kompleksów podziemnego składowania dwutlenku węgla.

Na obszarze zagospodarowania nie występują:

- złoża kopalin objęte ustawą z dnia 9 czerwca 2011r. - prawo geologiczne i górnicze (t.j. Dz.U. z dnia 9 czerwca 2011r. nr 163, poz. 981 oraz z 2013 r. poz. 21 ze zm.),
- udokumentowane kompleksy podziemnego składowania dwutlenku węgla objęte ustawą z dnia 9 czerwca 2011r. prawo geologiczne i górnicze (t.j. Dz.U. z dnia 9 czerwca 2011r. nr 163, poz. 981 oraz z 2013 r. poz. 21 ze zm.).

Zasoby wód podziemnych

Teren gminy Łeba usytuowany jest poza obszarami Głównych Zbiorników Wód Podziemnych (GZWP) oraz ich stref wysokiej ochrony (OWO). Zbiorniki wyznaczono na podstawie mapy obszarów Głównych Zbiorników Wód Podziemnych (GZWP) w Polsce wymagających szczególnej ochrony, wykonanej przez Instytut Hydrogeologii i geologii Inżynierskiej Akademii Hutniczej - Kraków 1990 rok. Jest to dowód na to, że zasoby wody użytkowej dla Łeby są niewielkie. Najbliższy zbiornik wód podziemnych „Pradolina rzeki Łeby” /GZWP-107/ zawierający ustalenia warunków hydrogeologicznych w 1995r. z określoną strefą ochronną usytuowany jest na obszarze Lęborka, północna jego granica sięga wysokości miejscowości Wicka.

Wody piętrowe kredowe na głębokości około 100m.ppt o miąższości ok. 19m. związane z piaskami i piaskowcami górnej kredy, które podrzędnie występują na opisywanym terenie i nie stanowią poziomu użytkowego. W starszych utworach (perm i trias) stwierdzono występowanie wód silnie zmineralizowanych (solanek). Ich wpływ na wody słodkie płycej leżących piętrowych wodonośnych zaznaczył się w rejonie Łeby. Wskazane jest wykonanie ustalenia warunków hydrogeologicznych i możliwości wykorzystania solanek do celów leczniczych.

3.13. Występowanie terenów górniczych.

W granicach administracyjnych gminy Łeba nie występują tereny górnicze wyznaczone na podstawie prawa geologicznego i górniczego oraz przepisów odrębnych.

W rejonie Łeby na terenie gminy Wicko znajduje się udokumentowane złożo soli kamiennej, które zakwalifikowane jest do kategorii C₂. Serię złożową stanowią sole wieku permskiego występujące na powierzchni 32,60 km² na głębokości 550,6 do 661,2m. Miąższość złożona

bilansowa wynosi pomiędzy 32,5 a 78,5. Zasoby pozabilansowe złoża to około 706 171 tys. ton. Stan znajomości budowy geologicznej złoża „Łeba” klasyfikują go do grupy I (to złoża pokładowe, nie zaburzone tektoniczne o równomiernej jakości surowca)

Typowym przykładem dobrze zachowanych bałtyckich torfowisk wrzoścowych są złoża torfu z rejonu Krakulice – Gać w pobliżu Łeby. Jest to przesuszony kompleks torfowiskowy o pow. ponad 800 ha, w dużej części jest to teren po przemysłowej eksploatacji. Jest to obszar wyekspozowany, silnie zniszczony i w części przekazany do SPN.

W granicach administracyjnych miasta Łeby brak jest udokumentowanych złóż surowców takich jak ropa naftowa czy gaz ziemny. Natomiast na Bałtyku, w kierunku północno – wschodnim od Łeby na terenie polskiej strefy ekonomicznej znajdują się dwa złoża ropy i dwa złoża gazu. Zasoby wydobywania ropy wynoszą obecnie około 750 tys. t oraz 1042 mln m³ gazu ziemnego

3.14. Systemy infrastruktury technicznej i komunikacji.

3.14.1 Komunikacja

Podział administracyjny, funkcjonalny i techniczny dróg

Z uwagi na organ administracyjny zarządzający drogami ulice w Łebie dzielą się na drogi:

- wojewódzkie - wlot od strony Lęborka ul. Kościuszki
- gminne - pozostałe ulice miejskie,
- drogi powiatowe nie występują

Z uwagi na podział funkcjonalny dzielą się na ulice:

- główne - Kościuszki, Św. Jakuba, Św. Mikołaja
- zbiorcze - Nowościńska, 10 Marca, Powstańców Warszawy, Wojska Polskiego, Nadmorska, Sienkiewicza, Turystyczna
- lokalne - pozostałe ulice
- dojazdowe - Grunwaldzka, Poczтовая, Olszewskiego

Polityka władz samorządowych Łeby w ostatnim dziesięcioleciu doprowadziła do znacznej poprawy stanu technicznego ulic oraz uporządkowania sieci pod względem uporządkowania funkcji komunikacyjnych. Sieć uliczna posiada parametry techniczne proporcjonalne do wielkości potoków ruchu samochodowego i funkcji.

Ocena układu komunikacyjnego

Ruch drogowy w Łebie charakteryzuje się wybitną sezonowością. Połączenie zewnętrzne z krajową siecią dróg zapewnia jedyna droga na odcinku Wicko-Łeba. Na tym odcinku drogi wojewódzkiej nr 214 (Łeba-Lębork-Kościuszyna-Warlubie) praktycznie ruch tranzytowy nie występuje z uwagi na brak relacji wschód-zachód w Łebie przez teren Słowińskiego Parku Narodowego i Mierzeję Sarbską. Z tego powodu generalne pomiary ruchu wykonywane przez administrację drogową co 5 lat lokalizowane są dopiero w Wicku, gdzie krzyżują się drogi wojewódzkie 214 i 213 (Słupsk-Puck)

Władze Łeby z własnej inicjatywy wykonały dwudniowe badania ruchu w lipcu 2011 roku na wlotach do miasta uzyskując wyniki średniodobowego ruchu rocznego:

Aleja Św. Mikołaja = 2018 poj. /dobę

Aleja Św. Jakuba = 3222 poj. /dobę

Punkt pomiaru dla w/w ulic usytuowano na ulicy wlotowej Kościuszki i z dużym prawdopodobieństwem można przyjąć, że ruch źródło - cel do Łeby stanowi sumę tych wyników:

Na ulice układu podstawowego składają się nowe aleje Św. Jakuba i Św. Mikołaja, fragment ul. Kościuszki oraz zmodernizowana ulica Nowościńska. Uzupełniają je ulice 10 Marca, Wojska Polskiego, Nadmorska, Powstańców Warszawy.

Ulice ruchu lokalnego wybudowane przed 1945r. są w większości nieprzystosowane do ruchu dwukierunkowego pojazdów samochodowych (Brzozowa, 1 Maja, Nad Ujściem, Kościelna). Również chodniki tych ulic w większości nie są odpowiednie dla ruchu pieszego zwłaszcza w sezonie letnim.

Ulice ruchu lokalnego wybudowane po 1945r., a zwłaszcza po 2000r. spełniają wymogi ruchu kołowego oraz pieszego ich stan techniczny jest dobry,

Stan ulic wymagających utwardzenia nawierzchni gruntowych Grabskiego, Kwiatkowskiego, Niedziałkowskiego uzależniony jest od postępów tamtejszej zabudowy mieszkaniowej.

Komunikację zbiorową zapewnia PKS oraz przewoźnicy prywatni, których autobusy stanowią namiastkę komunikacji wewnątrz miejskiej.

W okresie sezonu letniego reaktywowana jest komunikacja szynowa PKP Lębork-Łeba oraz parowozy turystyczne po mieście i do Słowińskiego Parku Narodowego przez pojazdy przebudowane w stylu „retro-kolejek” lub elektrycznych „eko-meleksów”. Centrum życia miejskiego wzdłuż ul. Kościuszki obsługiwane jest komunikacyjnie przez deptak miejski oraz ulice okalające. Na obrzeżu tego obszaru funkcjonują liczne parkingi publiczne lub wydzielone.

Parkowanie

Zapotrzebowanie na miejsca parkingowe charakteryzuje sezonowość (lipiec- sierpień) i krótkotrwałe spiętrzenie potrzeb kiedy dodatkowo w słoneczne dni świąteczne przybywają mieszkańcy Lęborka i okolic. Deficyt miejsc postojowych w najbardziej atrakcyjnych miejscach i przy plaży wynika między innymi z:

- złych nawyków użytkownika dróg, parkowania najbliżej celu podróży
 - parkowania wzdłuż jezdni to jest najmniej wydajnego zamiast poprzecznie lub skośnie,
 - niewykorzystania potencjalnych możliwości pasa drogowego. ul. Nadmorska i Jachtowej.
- Duże parkingi znajdujące się na peryferiach Łeby, szczególnie po zachodniej stronie pola Caravaningu nie są używane.

Szlaki turystyki pieszej i rowerowej.

Szlaki turystyki pieszej

Przez miasto Łeba przebiegają cztery szlaki turystyki pieszej które należy oznakować w czytelny sposób.

Szlak czerwony (Północny): Łeba - Rąbka - Łącka Góra - Czołpino - jeziora Dołgie Wielkie i Małe - Rowy- Ustka - Jarosławiec (86 km.).

Trasa bierze swój początek przy dworcu kolejowym w Łebie. Prowadzi ul. Dworcową na północ, Sienkiewicza w stronę mostu, ulicą Turystyczną do skrzyżowania z drogą na Rąbkę. Idąc w prawo dojdziemy na plażę. W lewo do Rąbki i bramy Słowińskiego Parku Narodowego. Brukowaną poniemiecką drogą dalej, aż do wielkiej atrakcji - starej wyrzutni raketowej oraz wieży widokowej i 3,5 km od wydm ruchomych.. Stąd rozpościerają się jedyne w swoim rodzaju widoki na jezioro Łebsko z jednej strony, morze Bałtyckie z drugiej strony i złociste, "pustynne" wydmy pośrodku. Szlak dalej przez Czołpino prowadzi do miejscowości Rowy.

Szlak zielony

Łeba - Rąbka - Łącka Góra - plaża - Łeba -ok. 20 km

Trasa bierze swój początek przy dworcu kolejowym w Łebie i biegnie równocześnie z w/w szlakiem czerwonym przez bramę Słowińskiego Parku Narodowego do starej wyrzutni raketowej i wieży widokowej, aż do ruchomych wydm oraz najwyższej wydmy - Góry Łąckiej (około 40m n.p.m.). Stąd rozpościerają się jedyne w swoim rodzaju widoki na jezioro Łebsko z jednej strony, morze Bałtyckie z drugiej strony i złociste, "pustynne" wydmy pośrodku. Z wydm przez plażę szlak prowadzi spowrotem do Łeby.

Należy urządzić ciąg pieszy wzdłuż drogi do Rąbki od jej południowej strony

Szlak żółty

Łeba - Żarnowska - Gać - Izbica - Kluki - Smołdziński Las - Smołdzino - Gardna Wielka ok. 38 km.

Szlak prowadzi po Słowińskim Parku Narodowym. Od dworca kolejowego w Łebie ulicą Powstańców Warszawy, Kościuszki, w stronę stacji benzynowej stojącej przy drodze wjazdowej do miasta. Dalej w stronę Leborka. 4-kilometrowy odcinek drogi prowadzi do rozwidlenia. Skracając w prawo po 2 km jesteśmy we wsi Żarnowska położonej nad jeziorem Łebsko. Szlak dalej przez teren Słowińskiego Parku, wieś Gać, Izbicę, Kluki, Smołdzino, górę Rowokół kończy się we wsi Gardna Wielka.

Szlak krajobrazów młodoglacjalnych Miastko – Łeba (162 Km.)

Szlak jak i pozostałe rozpoczyna się od dworca PKP i biegnie równocześnie ze szlakiem żółtym do skrzyżowania z ulicą Nowęcińską aż do Nowęcina i dalej przez Brzeście, Nową Wieś Lęborską, Mikorowo, Czarną Dąbrówkę, Barnowiec kończy się w Miastku.

Szlaki turystyki rowerowej

Do urządzenia i oznakowania międzynarodowa nadmorska trasa rowerowa R-10 (Hanzeatycka) od strony Nowęcina ulicami Nowęcińską, Al. Św. Jakuba, Al. Św. Mikołaja, Wspólną i granicą Parku Narodowego do wsi Żarnowska.

3.14.2. Gospodarka wodno – ściekowa

Gospodarka wodna

Miasto Łeba posiada sieć wodociągową komunalną dostarczającą wodę dla potrzeb gospodarczo – bytowych i przeciwpożarowych dla całego miasta. Układ sieci pierścieniowy. Długość sieci magistralnej wynosi 7,8 km a rozdzielczej 57,4 km.

Źródłem wody jest ujęcie komunalne głębinowe wielootworowe w Łebieńcu gm. Wicko oddane do eksploatacji w 2003r. Ujęcie zaopatruje w wodę następujące miejscowości: Łeba, Nowęcina, Żarnowska, Steknica, Łebieniec, Szcznurze, Dychlino, Sarbsk. Ujęcie i sieć eksploatuje Przedsiębiorstwo Wodociągowe Łeba-Wicko sp. z o.o.

Zdolność produkcyjna ujęcia wynosi 12.480 m³/d a zdolność urządzeń do uzdatniania wody 8.400 m³/d.

Na pobór wody Zakład posiada pozwolenie wodnoprawne na 20 lat do 2030r., dec.OŚ.6341.19.2012. z 2012r. Ujęcie składa się z trzech studni S-1, S-2, S-3, o zatwierdzonych zasobach eksploatacyjnych w wysokości:

- od 1 czerwca do 30 września Q_{hmax}=520,0 m³/h, Q_{dśr} =5500 m³/dobę,
- od 1 października do 31 maja Q_{hmax}=230,0 m³/h, Q_{dśr} 1350 m³/dobę

Pobór wody ograniczono do $Q_{max}=260,0 \text{ m}^3/\text{h}$ oraz $5500 \text{ m}^3/\text{dobę}$. W podziale na studnie zasoby przedstawiają się następująco:

studnia S1 - $260,0 \text{ m}^3/\text{h}$,

studnia S2 - $200,0 \text{ m}^3/\text{h}$,

studnia S3 - $60,0 \text{ m}^3/\text{h}$.

Przedsiębiorstwo eksploatuje tylko studnie S-1 i S-2, natomiast studnia S-3 nie jest eksploatowana (nie uzbrojony odwiert). Ujęcie posiada rezerwę terenową, wygradzoną strefę bezpośrednią oraz ekspertyzę o braku konieczności wyznaczenia strefy ochrony, strefa ochrony pośredniej..

Woda pobierana jest z utworów czwartorzędowych plejstoceniowych, pod względem bakteriologicznym wysokiej jakości zawierająca ponadnormatywną zawartość żelaza, manganu. Z ujęcia woda tłoczona jest do Stacji Uzdatniania Wody w Nowęcinnie (dawne ujęcie Łeby) dwoma przewodami $\Phi 250\text{mm}$. Odżelazienie i odmanganianie następuje na Stacji Uzdatniania Wody w Nowęcinnie. Na stacji uzdatniania zainstalowane są:

- 4 odżelaziacze o przepustowości $100 \text{ m}^3/\text{h}$
- zbiornik retencyjny o pojemności 1000m^3
- 5 pomp II stopnia w tym 1 stanowi rezerwę

Istniejące studnie w Nowęcinnie (stare ujęcie dla Łeby)

Nr stud.	Rok bud.	wydajność		s /m/	H /m/	Nr pozw. wodnopraw.
		Qm^3/h	Qm^3/d			
1.	1974	31,0	744,0	8,0	88,0	OS-II- 7211/195/88 /89 z 11.01.1989 OS-II-7211/22/89 z dn. 09.03.89r., ważne 30.12.2000
2.	1974	20,0	480,0	14,0	94	
3.	1975	45,0	1080,0	9,0	94,0	
4	1979	122,0	2928,0	6,5	69,5	

Studnie nr 1-3 są wyłączone z eksploatacji, studnia nr 4 jest podłączona do instalacji, jest na bieżąco konserwowana i wykorzystywana jako studnia awaryjna.

Studnia awaryjna nie posiada aktualnego pozwolenie wodnoprawnego.

Stacja posiada rezerwę pod montaż dodatkowych urządzeń..

Na odprowadzenie wód popłucznych z filtrów do rowu melioracyjnego zakład posiada pozwolenie wodnoprawne z 2012r, ważne 10 lat.

Woda ze Stacji Uzdatniania przesyłana jest do sieci w Łebie 1 nitką magistrali $\phi 400\text{mm}$, od której w węźle w ulicę Nowęcińską odchodzi przewód $\Phi 315\text{mm}$. Magistrala na odcinku 800m od w/w węzła połączona jest ze stacją w Nowęcinnie przewodem $\Phi 100\text{mm}$ zaopatrującym w wodę miejscowość Nowęcinnie.

Zużycie wody w 2014r.

Odbiorcy	Zużycie wody m^3/d				roczne zużycie wody m^3/r
	w sezonie	poza sezonem	w sezonie	poza sezonem	
Łącznie przez wszystkie miejscowości zaopatrywane z ujęcia w Łebieńcu	5330- 6000	980- 1100			602799
przez miasto Łeba			2600-5721	763 - 1007	504923

Źródło: Przedsiębiorstwo Wodociągowe Łeba-Wicko sp. z o.o.

Sieć wodociągowa i przyłącza /mb/

średnica/m	400	300	250	225	200	160	150	110	100
m/									

długość sieci /m/	2421	2142	1069	407	701,5	5 831	2486,5	5.448,5	9386,5
średnica/m	90	80	65	50	40	32	25	20	15
długość sieci /m/	110	1618,5	410,5	2718,8	479,4	3170	3947,1	4324,9	41,7

Ścieki sanitarne

Ścieki sanitarne z całego miasta sprowadzane są na istniejącą komunalną oczyszczalnię ścieków. Na oczyszczalnię sprowadzane są również ścieki z części gminy Wicko (Nowęcín i Żarnowska) oraz z m. Rąbka lub dowożone wozami asenizacyjnymi do punktu zlewnego usytuowanego na oczyszczalni. Ścieki sprowadzane są na oczyszczalnię siecią kanałów grawitacyjnych Φ 0,20 do Φ 1,0m. do 6 istniejących przepompowni ścieków oznaczonych symbolem P.

Lokalizacja przepompowni:

P₁ na terenie oczyszczalni, P₂ przy ul. Szkolnej, P₃ przy ul. Nadmorskiej, P₄ przy ul. Turystycznej, P₅ przy ul. Al. Św. Jakuba, P₆ przy ul. Powstańców Warszawy róg Zielonej, P_R 2 przepompownia w Rąbce, P 1 przepompownia przy ul Bałtyckiej dla os. Nowęcín.

Poza przepompowniami sieciowymi istnieje przepompownia lokalna tłocząca ścieki przewodem Φ 90 z portu jachtowego do kanału grawitacyjnego w ul. Jachtowej.

Pompy rezerwowe znajdują się w magazynie Spółki Wodnej Łeba, która zajmuje się eksploatacją sieci i urządzeń ściekowych.

Długość sieci kanalizacyjnej wynosi 20,1 km i podłączonych jest 3846 mieszkańców. Miasto skanalizowane jest w 99%. Ilość przyłączy kanalizacyjnych 885 szt.

Długość sieć kanalizacji sanitarnej /mb/

średnica/mm/	500	400	fi315	fi300	Fi250	225	fi200	fi160	fi110	fi90
długość sieci /m/	868	756,5	1071,5	604,5	1188,5	3404,35	2.013,50	975,95	35	1945

Miasto Łeba tworzy aglomerację Łeba o liczbie RLM 74100 oczyszczalnia posiada pozwolenie obowiązujące wodnoprawne dla Qd/śr = 7500 m³/d: Qd/max = 10500 m³/d Oczyszczalnia oprócz Łeby obsługuje również miejscowości w gminie. Wicko Nowęcín i Żarnowska.

Oczyszczalnia w Łebie jest oczyszczalnią biologiczną z podwyższonym usuwaniem związków azotu (N) i fosforu (P) o przepustowości 8600 m³/d. Bezpośrednim odbiornikiem ścieków oczyszczonych jest rzeka Łeba.

W 2014r oczyszczalnia przyjęła 1 003 538m³ ścieków w tym 4000m³ to ścieki dowożone i tyle samo odprowadzonych było po oczyszczeniu do rzeki Łeby.

Q d/śr = 1003538m³ /r : 360 dni = 2749,42 m³/d

W 2014r dopływ ścieków na oczyszczalnię wynosił :

a) w sezonie Q d/śr = 7170 m³/d; Qd/max = 8963 m³/d

b) poza sezonem Q d/śr = 3200 m³/d; Qd/max = 8500 m³/d

Zużycie wody w miejscowości Łeba w 2014r w sezonie wynosiło 2600-5721m³/d, oznacza to, że ilość dopływających ścieków na oczyszczalnię jest w okresie doby zmienna.

Efekt oczyszczania ścieków

Średnie roczne wartości wskaźników w ściekach dopływających do oczyszczalni ścieków					Średnie roczne wartości wskaźników w ściekach odpływających z oczyszczalni					Redukcja	
BZT5	ChZT	Zaw.Ogólna	Azot	Fosfor	BZT5	ChZT	Zaw.Ogólna	Azot	Fosfor	Azotu	Fosforu
mgO2/l	mgO2/l	mg/l	mg/l	mg/l	mgO2/l	mgO2/l	mg/l	mg/l	mg/l	%	%
478	752	228	82	14,3	3,04	58,21	3,55	6,49	0,77	92	94,6

Źródło: Spółka Wodna Łeba

Zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 16 grudnia 2014 r; (Dz. U. 2014, poz. 1800 tab.2 i 3) ścieki z oczyszczalni o przepustowości od 15 000 RLM do 99 999 RLM, nie przekraczają najwyższych dopuszczalnych wartości wskaźników zanieczyszczeń i osiągają niższy procent redukcji zanieczyszczeń określony w przytoczonym zestawieniu.

Lp.	Nazwa wskaźnika	Jednostka	Dopuszczalne	Minimalna eliminacja [%]
1.	BZTs	mgOa/l	15	90
2.	ChZT	mgOz/l	125	75
3.	Zawiesina ogólna	mg/l	35	90
4.	Azot ogólny	mgN/l	15	80
5.	Fosfor ogólny	mgP/l	2	85

Z porównania w/w wskaźników wynika, że stopień oczyszczenia ścieków spełnia wszystkie wymogi w/w rozporządzenia

2 razy w miesiącu ścieki odprowadzane z oczyszczalni do odbiornika są badane, oczyszczone ścieki spełniają wymagania do rozporządzenia w sprawie warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu ścieków do wód płynących.

Teoretycznie ilość ścieków oblicza się z bilansu zapotrzebowania wody stosując współczynnik przeliczeniowy 0,90.

Roczne zużycie wody w 2014r. wyniosło $Q_r = 504923 \text{ m}^3/\text{r}$;

$Q_{d\acute{s}r} = 504923 \text{ m}^3/\text{r} : 365 \text{ dni} = 1383,35 \text{ m}^3/\text{d}$;

Łączna ilość ścieków dopływających na oczyszczalnię z m. Łeba w 2014r. winna być zbliżone do: $Q_{d\acute{s}r} = 1383,35 \times 0,90 = 1245,0 \text{ m}^3/\text{d}$ a wniosła

$Q_{d/\acute{s}r} = 1003538 \text{ m}^3/\text{r} : 360 \text{ dni} = 2749,42 \text{ m}^3/\text{d}$

Obliczenie ilości ścieków z m. Żarnowska i osiedla „Nowęcín” w gm. Wicko

Łączna ilość mieszkańców z gm. Wicko 5 000, jednostkowe zapotrzebowanie wody 150 l/d., współcz. przeliczeniowy 0,90; $Q_{d\acute{s}r} = 675,0,0 \text{ m}^3/\text{d}$;

Zasięg oddziaływania oczyszczalni na otoczenie:

- przyjęta technologia oczyszczania ścieków i przeróbki osadów ściekowych pozwala na uzyskanie wymaganego stopnia redukcji zanieczyszczeń w ściekach i pozwala na ich odprowadzenie do powierzchniowych wód płynących,
- rozwiązania technologiczne i konstrukcyjne poszczególnych obiektów oczyszczalni zabezpieczają przed rozprzestrzenianiem się w powietrzu substancji uciążliwych,
- rozprzestrzenianie się zanieczyszczeń i emisji hałasu mieści się w wygradzonej 50m. strefie oczyszczalni,
- celem zabezpieczenia ciągłości pracy oczyszczalni zastosowano urządzenia rezerwowe oraz system automatycznego sygnalizowania stanów awaryjnych oraz pracy urządzeń podstawowych.

Wody opadowe

Miasto Łeba nie posiada zbiorczej sieci kanalizacji deszczowej. Istniejące w części ulic kanały deszczowe o średnicach 0,20 do 0,60m. sprowadzają odcinkami wody opadowe z ulic i małych zlewni, do rzeki Chełst, do rowów oraz do Kanału Portowego. Większość kanałów wykonana jest w części zainwestowanej na północ od ul. Abrahama (Obrońców Westerplatte, Brzozowa, Szkolna) oraz w części zachodniej starego miasta (ul. Dworcowa, Sienkiewicza), Istnieje również odwodnienie ul. Św. Mikołaja, przygotowana jest do realizacji sieć w ul. Turystyczna.

Wody deszczowe przed odprowadzeniem do odbiornika są oczyszczane w separatorach tylko z niektórych kanałów deszczowych. Bez oczyszczania odprowadzane są ścieki deszczowe kanałem 0,50m z ulicy Szkolnej do wylotu Wd₁₇, wylotem Wd₆ od Placu Poczтового kanałem 0,60m oraz kanałami 0,25- 0,30m m od wylotów Wd₁- ul. Dojazdowa, Wd₃ – na północ z ul Zawiszy Czarnego, Wd₄ – ul Powstańców Warszawy od Grunwaldzkiej, Wd₅ – ul. Wróblewskiego, Wd₇ - ul. Derdowskiego. Znaczna część kanałów nie posiada dokładnej inwentaryzacji, szczególnie w części starego miasta, trudno więc stwierdzić ich przepustowość i drożność. Część ul. Nadmorskiej jest odwadniana poprzez studzienki chłonne.

Zestawienie sieci kanalizacji deszczowej miasta Łeby /mb/

średnica/mm/	800	600	500	400	300	250	200	150	100
długość sieci /m/	150	239	1515	259	2291	1244	1387	965	38

Źródło GUS

Przepompownie wód deszczowych zlokalizowane są w ul. Jachtowej, w rondzie w drodze 214, przy ul. Mickiewicza, przy ul. Łąkowej, na przedłużeniu ul. Tysiąclecia, przy ul. Abrahama, w Parku Oblatów w ul. Św Mikołaja

3.14.3. Energetyka

Elektroenergetyka

Gmina miejska Łeba zaopatrywana jest w energię elektryczną dwoma liniami średniego napięcia z GPZ Wicko do PZ Łeba przy rzece Chełst.

Energia elektryczna wykorzystywana jest do potrzeb oświetlenia, ogrzewania, ciepłej wody i przygotowania posiłków. Maksymalne roczne zużycie energii miało miejsce w 2011 r i wyniosło 6190 MWh. W efekcie realizacji sieci gazowej zapotrzebowanie w roku 2013 zmalało do wielkości 5189 MWh . Zakłada się że 40% zapotrzebowania na energię zostanie uzyskane z paliwa gazowego co spowoduje dalszy spadek potrzeb w zakresie elektroenergetyki.

Gmina Łeba złożyła wniosek w sprawie przystąpienia do projektu „Plan gospodarki niskoemisyjnej dla Gminy Miejskiej Łeba na lata 2014 – 2022” obejmującego termomodernizację obiektów użyteczności publicznej w ramach gospodarki niskoemisyjnej co również może obniżyć zapotrzebowanie energii elektrycznej.

Mimo poprawy w przyszłości sprawności technicznej i efektywności ekonomicznej funkcjonowania systemu zasilania elektroenergetycznego oraz racjonalizacji zużycia należy alternatywnie rozpatrzyć możliwość zasilania miasta Łeby przez wybudowanie nowego GPZ przy południowej granicy miasta Łeby zasilonego linią kablową napowietrzną 110 kV z GPZ Wicko i linii kablowej z nowego GPZ do PZ przy rzece Chełst.

Przy analizowaniu wariantowego rozwiązania zasilania miasta w energię elektryczną poza przewidywanym zmniejszeniem zapotrzebowania należy uwzględnić konieczność skablowania istniejących obecnie linii napowietrznych 15 kV ze względu na kolizje z projektowanym zainwestowaniem terenów przez które przebiegają.

Gospodarka cieplna

Dominującą formą budownictwa w Łebie jest budownictwo jednorodzinne. Wiele z obiektów powstało przed 1990 rokiem, dlatego też można wnioskować, iż zaledwie kilka procent tych budynków jest docieplona i przegrody izolacyjne spełniają obowiązujące przepisy. W ostatnim czasie obserwuje się wzrastającą liczbę dociepleń budynków przez indywidualnych użytkowników a nowe budynki realizowane są już w nowych technologiach i spełniają obowiązujące przepisy.

Miasto Łeba zaopatrywane jest w ciepło z kotłowni indywidualnych. Są to kotłownie w większości na paliwo stałe, na paliwo olejowe (9 kotłowni o dużej wydajności), gaz ziemny skroplonyz instalacji LNG i gaz propan-butan ze zbiorników naziemnych i podziemnych. Większość obiektów turystycznych jest sezonowa i nie posiada ogrzewania.

Ilość wytworzonej energii cieplnej z gazu w ciągu roku wyniosła

$$Q = 34,33 \text{ MJ/m}^3 \times 441\,176 \text{ m}^3/\text{r.} = 15\,145\,572 \text{ MJ} = \mathbf{15\,145\,572 \text{ MJ}}$$

Dla potrzeb przygotowania posiłków i ciepłej wody przyjmuje się 60% potrzeb (40% w oparciu o energię elektryczną).

3.14.4. Gazyfikacja

W 2010r. rozpoczęto gazyfikację miasta Łeby. Sieć gazowa zasilana jest gazem ziemnym z gazociągu dosyłowego, średniego ciśnienia, ze stacji regazyfikacji gazu (LNG) (skroplonego gazu ziemnego wysokometanowego GZ-50) zlokalizowanej w Lucinie.

Prawie całe miasto Łeba jest zgazyfikowane. W chwili obecnej wykonanych jest 285 przyłączy gazowych, nie wszystkie są wykorzystywane.

Zużycie gazu w Łebie w 2014r. wynosiło 441 176 m³ /r.

Wartość opałowa - 34,33 MJ/m³

Zużycie gazu w Łebie w 2014r. wynosiło 441 176 m³ /

Całe miasto Łeba jest zgazyfikowane. W chwili obecnej wykonanych jest 285 przyłączy gazowych, nie wszystkie są wykorzystywane. Sieć gazowa zasilana jest gazem ziemnym, z gazociągu dosyłowego, średniego ciśnienia, ze stacji regazyfikacji gazu (LNG) (skroplonego gazu ziemnego wysokometanowego GZ-50) zlokalizowanej w Lucinie.

Zrealizowana jest sieć gazową rozdzielczą średniego ciśnienia z rur PE de 200, PE de 160, PE de 110 – SDR 17,6, PE de 90, PE de 63 – SDR 11 wraz z przyłączami gazu PEde32x3,0mm. Podłączenie odbiorców poprzez indywidualne reduktory przewidziane do zasilania odbiorców domowych.

Instalację w stacji regazyfikacji gazu (LNG) można podzielić na następujące elementy:

a) zespół zgazowania skroplonego metanu:

- dwa Zbiorniki magazynujące gaz (LNG), o pojemności V=63m³ każdy
- dwie parownice atmosferyczne o zdolności odparowywania 2000 m³/h
- armatura odcinająca wraz z zabezpieczeniami,

b) zespół przygotowania do przesyłu:

- Stacja redukcyjna II° kontenerowa, o przepustowości Q=2000 m³/h, w celu podgrzania (kotłownią z nawianialnią), przefiltrowania, i ustabilizowania ciśnienia gazu do 0,5 MPa

W związku z faktem, że gaz ziemny jest gazem bezbarwnym i bezwonnym, w instalacji zainstalowano nawianialnię kontaktową, w której do strumienia gazu jest dodawany związek, którego zadaniem jest nawonienie gazu.

W taki sposób przygotowany gaz jest gotowy do przesyłania gazociągami średniego ciśnienia, który jest ostatnim elementem instalacji do rozprężania skroplonego gazu ziemnego, do sieci gazowniczej m. Łeby.

Stacja regazyfikacji gazu (LNG) jest zrealizowana na potrzeby całej Łeby, nie wymaga rozbudowy.

Właściwości gazu ziemnego wysokometanowego GZ - 50

Ciężar właściwy - 0,750 kg/m³
 Gęstość względna - 0,5682
 Ciepło spalania - 39,81 MJ/m³ (9,5 Mcal/m³)
 Wartość opałowa - 34,33 MJ/m³
 Liczba Wobbe'go - 4 W = 52,75 MJ/m³ (12,60 Mcal/m³)

Lepkość dynamiczna- $\eta = 11,00 \times 10^{-6}$ Pa

Wartości ciśnienia

P max = 300 kPa (ciśnienie zasilania)

P min = 100 kPa (minimalne ciśnienie na końcówkach)

Redukcja ciśnienia ze średniego na niskie odbywać się będzie u odbiorcy. Podłączenie odbiorców poprzez indywidualne reduktory przewidziane do zasilania odbiorców domowych.

Szczytowy pobór gazu 539 m³/h.

Wartość opałowa gazu - 34,33 MJ/m³

Wartość opałowa węgla w gosp. domowych i usługach - 23 MJ/kg

Zużycie gazu w Łebie w 2014r. wynosiło 441 176 m³/r.

Zużycie gazu w Łebie w 2014r. w poszczególnych miesiącach przedstawia poniższa tabela

miesiąc	Zużycie gazu m ³
2014r.	
styczeń	63 894
luty	32 789
marzec	33 858
kwiecień	27 446
maj	25 366
czerwiec	28 101
lipiec	42 922
sierpień	47 580
wrzesień	23 163
październik	25 040
listopad	39 319
grudzień	51 678
Razem	441 176
2015r.	
styczeń	61 313
luty	52 309

Zródło: Użytkownik stacji regazyfikacji gazu (LNG)

Z powyższego zestawienia wynika, że zużycie gazu w sezonie grzewczym jest porównywalne z zużyciem w sezonie letnim (dla przygotowania ciepłej wody).

3.14.5. Gospodarka odpadami komunalnymi.

System zbierania odpadów

Na terenie miasta Łeba istnieje zorganizowany wywóz odpadów komunalnych, przez firmy specjalistyczne. Przedsiębiorcy odbierający odpady komunalne są obowiązani do posiadania wpisu w rejestrze działalności regulowanej Gminy Miejskiej Łeba.

Od 1 lipca 2013 r. zaczął obowiązywać nowy system gospodarowania odpadami, mający na celu wprowadzenie segregacji odpadów komunalnych. Segregacja umożliwi wykorzystanie odpadów jako surowca wtórnego a tym samym powoduje zmniejszenie ilości odpadów, co zmniejsza zagrożenie dla środowiska.

Gmina Miejska Łeba nowym systemem objęła nieruchomości zamieszkałe oraz mieszane, natomiast pozostałe obiekty (hotele, ośrodki wczasowe) usuwają odpady we własnym zakresie (zawierają umowy z dowolną firmą posiadającą wpis do rejestru działalności regulowanej). Selektywną zbiórkę u źródła zadeklarowało 76% właścicieli nieruchomości mieszkalnych, odpady zmieszane odbierane są z 24% nieruchomości. Powyższe nie dotyczy obiektów niezamieszkałych (hotele, ośrodki wczasowe).

Gmina dąży do systemu zbierania odpadów komunalnych w 100% segregowanych.

Na terenie Gminy Miejskiej Łeba zorganizowano Punkt Selektywnej Zbiórki Odpadów Komunalnych (PSZOK) zlokalizowany przy ul. Wspólnej. Zasady przyjmowania odpadów przez PSZOK określa Regulamin. Do PSZOK właściciele nieruchomości mogą bezpłatnie oddać następujące rodzaje odpadów: tworzywa sztuczne, metale, opakowania wielomateriałowe, szkło, makulaturę, meble i inne odpady wielkogabarytowe, zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny, zużyte opony, odpady zielone, odpady niebezpieczne.

Dwa razy w roku w terminach uzgodnionych z podmiotem odbierającym odpady organizowane są tzw. mobilne zbiórki mebli i innych odpadów wielkogabarytowych oraz zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego.

Przeterminowane leki mieszkańcy mogą gromadzić w pojemnikach umieszczonych w aptekach. Zużyte baterie należy gromadzić w pojemnikach umieszczonych w urzędzie, placówkach oświatowych, w sklepach ze sprzętem elektrycznym, oświetleniowym.

Zebrane z terenu Gminy Miejskiej Łeba odpady komunalne: segregowane, zmieszane oraz odpady podlegające biodegradacji, są transportowane do Regionalnej Instalacji Przetwarzania Odpadów Komunalnych w Czarnówku (ZZO „Czysta Błękitna Kraina”, Czarnówko 34, 84-351 Nowa Wieś Lęborska), wskazanej w Regionalnym Planie Gospodarki Odpadami dla Województwa Pomorskiego do 2018r. dla Regionu Północnego. Pozostałe odpady komunalne są zagospodarowane w sposób zgodny z hierarchią postępowania z odpadami określoną w Dyrektywie Ramowej w sprawie odpadów 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r.

Na podstawie kwartalnych sprawozdań składanych przez firmy odbierające odpady przedstawiono ilości odpadów odebranych w ostatnich latach z terenu Gminy Miejskiej Łeba. W poniższej tabeli można zaobserwować jak wzrosła ilość odebranych odpadów od momentu wprowadzenia nowego systemu gospodarowania odpadami komunalnymi.

Masa odpadów komunalnych odebranych z terenu Gminy Miejskiej Łeba w latach 2012–2014.

rok	Łączna ilość odpadów(Mg)
2012	1188,9

2013	2461,0
2014	3168,4

Źródło: Sprawozdanie z PGO dla miasta Łeby za lata 2012-2014

Zestawienie rodzaju i ilości odpadów w Łebie w 2014r

	Obiekty zamieszkałe (Mg)	Obiekty niezamieszkałe (hotele, ośrodki wczasowe). (Mg)	Łączna ilość odpadów (Mg)
Odpady mieszane	1 197,3	1 383,1	2 580,4
Odpady zebrane selektywnie	262,4	153,1	łącznie z odpadami ulegającymi biodegradacji 706,2
% odpadów zebranych selektywnie	18	10	22,3

Źródło: Sprawozdanie z PGO dla miasta Łeby

Jednym z głównych celów wdrażanego systemu gospodarki odpadami komunalnymi jest zrealizowanie obowiązków wynikających z dyrektyw unijnych, czyli osiągnięcie we wskazanym terminie odpowiednich poziomów ograniczenia masy odpadów komunalnych ulegających biodegradacji kierowanych na składowiska oraz zwiększenie poziomu recyklingu i odzysku odpadów zebranych selektywnie. Do realizacji powyższych zadań zobowiązuje gminy art. 3b ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, jak również akty wykonawcze do ustawy w postaci odpowiednich rozporządzeń. Zgodnie z zapisami zawartymi w cytowanej powyżej ustawie gminy są zobowiązane do osiągnięcia do dnia 31 grudnia 2020 r. odpowiednich poziomów:

- w odniesieniu do odpadów komunalnych w postaci papieru, metali, tworzyw sztucznych i szkła (zauważyć należy, że są to odpady komunalne, które muszą być zbierane selektywnie) – recyklingu i przygotowania do ponownego użycia w wysokości co najmniej 50% wagowo;
- w odniesieniu do odpadów budowlanych i rozbiórkowych (innych niż niebezpieczne) – recyklingu, przygotowania do ponownego użycia i odzysku w wysokości co najmniej 70% wagowo.

Obowiązkiem gmin jest również ograniczenie masy odpadów komunalnych ulegających biodegradacji przekazywanych do składowania:

- do dnia 16 lipca 2013 r. – do nie więcej niż 50% wagowo całkowitej masy odpadów komunalnych ulegających biodegradacji przekazywanych do składowania,
- do dnia 16 lipca 2020 r. – do nie więcej niż 35% wagowo całkowitej masy odpadów komunalnych ulegających biodegradacji przekazywanych do składowania,
- w stosunku do masy tych odpadów wytworzonych w 1995 r.

Zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 25 maja 2012 r. w sprawie poziomów ograniczenia masy odpadów komunalnych ulegających biodegradacji przekazywanych do składowania oraz sposobu obliczania poziomu ograniczania masy tych odpadów (Dz.U.2012.676) gmina jest obowiązana osiągnąć następujące poziomy ograniczenia masy odpadów komunalnych ulegających biodegradacji przekazywanych do składowania.

POZIOMY RECYKLINGU I PRZYGOTOWANIA DO PONOWNEGO UŻYCIA

Rok	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020
Dopuszczalny poziom masy odpadów komunalnych ulegających biodegradacji przekazywanych do składowania w stosunku do masy tych odpadów wytworzonych w 1995 r. [%]	75	50	50	50	45	45	40	40	35
GMINA MIEJSKA ŁEBA	18,9	48,6	61						

Zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 29 maja 2012 r. w sprawie poziomów recyklingu, przygotowania do ponownego użycia i odzysku innymi metodami niektórych frakcji odpadów komunalnych (Dz.U.2012.645) Gminy są obowiązane osiągnąć następujące poziomy recyklingu i przygotowania do ponownego użycia frakcji odpadów komunalnych: papieru, metali, tworzyw sztucznych i szkła.

Rok	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020
Papier, metal, tworzywa sztuczne, szkło [%]	10	12	14	16	18	20	30	40	50
GMINA MIEJSKA ŁEBA	46	71,1	78,9						

Rok	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020
Inne niż niebezpieczne odpady budowlane i rozbiórkowe [%]	30	36	38	40	42	45	50	60	70
GMINA MIEJSKA ŁEBA	100	100	100						

Źródło: Urząd Miasta Łeby

Z powyższych zestawień wynika, że w 2014 r. Gmina spełnia warunki zawarte w rozporządzeniach z wyjątkiem wymaganego poziomu ograniczenia masy odpadów komunalnych ulegających biodegradacji przekazywanych do składowania

W najbliższych latach gospodarka odpadami komunalnymi będzie jednym z ważniejszych priorytetów w ochronie środowiska. Zmienia się, bowiem styl życia mieszkańców związany ze wzrostem produkcji i konsumpcji, w konsekwencji czego wytwarzane są coraz większe ilości odpadów.

Celem ochrony środowiska selektywną zbiórką odpadów należy objąć wszystkie jednostki wytwarzające odpady, w szczególności obiekty niezamieszkałe (hotele, ośrodki wczasowe). Obiekty te wytwarzają ponad 100% odpadów wytwarzanych przez obiekty zamieszkałe a segregacją objętych jest tylko 10% wytwarzanych przez nich odpadów.

Unieszkodliwianie azbestu

Zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, wyroby zawierające azbest należy usunąć do 2032r. W związku z planowanym w pierwszym kwartale 2015 roku ogłoszeniem przez Wojewódzki Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Gdańsku konkursu pn. „Usuwanie wyrobów zawierających azbest z terenu województwa pomorskiego – edycja 2015” w Łebie rozpoczęto wstępny nabór wniosków o dofinansowanie zadań związanych z demontażem, transportem oraz unieszkodliwianiem odpadów zawierających azbest z nieruchomości znajdujących się na terenie Gminy Miejskiej Łeba.

W 2015r przewiduje się, na podstawie złożonych wniosków, usunięcie około 29 ton odpadów zawierających azbest. Materiały z azbestem odbierać będzie składowisko w Gdańsku lub w Słupsku.

Zagospodarowania i unieszkodliwianie odpadów

Zakład Zagospodarowania Odpadów wybudowano w 1994 roku, w miejscowości Czarnówko gm. Nowa Wieś Lęborska, powiat Lębork. pod nazwą - ZZO „Czysta Błękitna Kraina w Czarnówku”.

Składowisko odpadów w Czarnówku, rozpoczęto eksploatację w lipcu 1995 roku. Teren składowiska z wyjątkiem części północno-zachodniej, otoczony jest kompleksem leśnym. Od strony północno-zachodniej składowisko graniczy z gruntami rolnymi i jest oddzielone od nich pasmem zieleni izolacyjnej. Zieleń wysoka stanowi dobrą osłonę przed rozprzestrzenianiem się zanieczyszczeń fizycznych i biologicznych drogą powietrzną. Teren składowiska jest w części ogrodzony i zabezpieczony przed dostępem osób nieupoważnionych.

Lokalizacja obiektu jest bardzo korzystna z uwagi na:

- najbliższa zabudowa mieszkaniowa położona jest w odległości ok. 1,5 km od składowiska,
- dogodny dojazd z Lęborka, gdzie powstaje znaczna część odpadów,
- położenie w środkowej części powiatu lęborskiego,

Udziałowcami zakładu jest 11 jednostek samorządowych z trzech powiatów:

- lęborskiego – miasto Lębork, miasto Łeba, gmina Cewice, gmina Nowa Wieś Lęborska i gmina Wicko,
- wejherowskiego – gmina Choczewo, gmina Łęczyce i gmina Linia,
- powiat pucki – gmina Krokowa, Miasto Puck, Gmina Władysławowo

Zakład Zagospodarowania Odpadów ‘Czysta Błękitna Kraina’ Sp. z o.o. w Czarnówku jest właścicielem gruntu o powierzchni 28,85 ha,

W planie zagospodarowania przestrzennego gminy na cele gospodarki odpadami przeznaczono teren o powierzchni ok. 48 ha.

- | | |
|---|----------------------------|
| • teren składowania odpadów | 100.000 m ² |
| • zieleń izolacyjna | 24.600 m ² |
| • drogi i place technologiczne korony obwałowań | .595,45 m ² |
| • inne obiekty | 12.201 m ² |
| Razem powierzchnia | 145.396,45, m ² |

Pojemność geometryczna składowiska odpadów wynosi 544400m³ (kwatery 1) 671118 m³ (kwatery 2)

Liczba mieszkańców obsługiwana przez ZZO 100 – 160 tys.

Roczna zdolność przerobu odpadów wynosi 30 000Mg (sortownia 43.000 tony, kompostownia 30.000 ton, składowisko 30.000 ton)

Aktualnie rocznie przyjmowanych jest ok. 42 000Mg odpadów komunalnych.

ZZO w Czarnówko przyjmuje następujące odpady:

Odpady opakowaniowe:

- Opakowania z papieru i tektury - kartony, worki i torebki papierowe – niezanieczyszczone olejami i tłuszczami,
- Opakowania z tworzyw sztucznych - butelki PET, worki foliowe, opakowania po środkach spożywczych i chemii gospodarczej,
- Opakowania z drewna - skrzynki, palety,
- Opakowania z metali - puszki metalowe i aluminiowe,
- Opakowania ze szkła - butelki białe i kolorowe, słoiki (dopuszcza się zakrętki metalowe)

Zużyte opony: opony samochodowe, rowerowe

Odpady komunalne:

- Papier i tektura - gazety, zeszyty, książki) Lampy fluorescencyjne i inne odpady zawierające rtęć- świetlówki liniowe i „kompaktowe”, termometry rtęciowe
- Urządzenia zawierające freony -Lodówki, chłodziarki, zamrażarki klimatyzatory – wyłącznie jako urządzenia kompletne, nie zdemontowane i zawierające wszystkie podstawowe elementy
- Baterie i akumulatory - Akumulatory i baterie ołowiowe i żelowe (np. z samochodów osobowych, motocykli, UPS-ów)
- Zużyte urządzenia elektryczne i elektroniczne - sprzęt RTV i AGD stosowany w gospodarstwach domowych, komputery, monitory komputerowe, odbiorniki telewizyjne
- Tworzywa sztuczne krzesła plastikowe, stoły
- Metale złom metali żelaznych i nieżelaznych, kolorowych (konserwy, karmy dla zwierząt, napoje)
- Odpady ulegające biodegradacji -

Zakład Zagospodarowania Odpadów w Czarnówku przyjmuje nieodpłatnie odpady segregowane z gospodarstw domowych.

Na terenie zakładu zainstalowano następujące urządzenia:

- mechaniczno-ręczną sortownię o wydajności 150 t/dobę przeznaczoną do sortowania zarówno zmieszanych odpadów komunalnych, jak i pochodzących z selektywnej zbiórki
- kompostownię bioreaktorową o przepustowości 30 000 Mg/rok, przeznaczoną do kompostowania frakcji organicznej wydzielanej na sortowni oraz osadów ściekowych wraz z placem dojrzewania i placem manewrowym oraz magazynem materiału wsadowego,
- odcieki przewodami kierowane są na oczyszczalnię w Lęborku
- wagę samochodową o nośności 60 Mg i 40 Mg
- kwatera na balast o powierzchni ok. 10 ha, pojemności składowej powyżej 25 000 Mg odpadów wraz ze zbiornikami wód odciekowych o kubaturze 10 000m³, z uszczelnieniem dna (folia HDPE 2 mm, oraz około 15 metrowa warstwa naturalna

nieprzepuszczalna oddzielająca dno niecki od poziomu wodonośnego składająca się głównie z gliny i ilów)

W II etapie rozbudowy ZZO zrealizowano:

- zakup kompaktora, rozdrabniania oraz zagęszczania podłoża wysypiska -kompaktor kołowy o masie około 24.000 kg, współczynnik zagęszczania 1:3,8, z łyżką do 4,0 m³ z listwą kątową, co zmniejszy objętość odpadów i pozwoli efektywniej wykorzystać przestrzeń.
- instalację do energetycznego wykorzystania biogazu (generator o mocy 180 kW, rurociąg gazowego, armatury regulująco odcinającej, odwadniacza, ssawki gazowej oraz pochodni), uzyskana w ten sposób energia elektryczna wykorzystana jest na potrzeby własne zakładu, a jej nadmiar odsprzedany zakładowi energetycznemu.
- energia cieplna jest wykorzystana na potrzeby własne – ogrzewanie pomieszczeń w zimie, oraz do podsuszania osadów w kompostowni.
- sito stacjonarne bębnowe, napędzane elektrycznie, z wymiennymi wkładami (2 sztuki- jedno 10 mm oczka w sicie, drugie 20 mm oczka w sicie). Sito posiada separator balistyczny, wykorzystane do przesiewu kompostu, kory drzewa, stabilizatu z odpadów komunalnych, rozdrobnionego materiału strukturalnego. Sito będzie pracowało na nowo wybudowanej kompostowni bioreaktorowej, gdzie trafia od 45% – 55% frakcji biologicznej ze zmieszanych odpadów komunalnych (FOOK). Sito jest niezbędnym wyposażeniem nowo powstałej kompostowni. Gotowy kompost będzie wykorzystywany do rozpoczętej rekultywacji składowiska oraz po uzyskaniu certyfikacji do sprzedaży (dotyczy to głównie kompostu uzyskanego z odpadów zielonych i osadów ściekowych).
- na terenie zakładu powstał Punkt Selektywnego Zbierania Odpadów Komunalnych do których mieszkańcy nieodpłatnie mogą dostarczać odpady nadające się do odzysku (w tym również nieodpłatne przyjęcie odpadów zielonych).

Istniejąca znaczna rezerwa terenowa na składowisku w Czarnówku pozwala na kontynuację deponowania odpadów w tym miejscu w kolejnych latach.

ZZO „Czysta Błękitna Kraina” w Czarnówku otrzymało statuetkę "Lider Zbiórki Tworzyw" w XIII edycji konkursu o Puchar Recyklingu w kategorii do 100 tys. mieszkańców.

3.15. Ponadlokalne cele publiczne

Na terenie gminy Łeba zostały wyznaczone ponadlokalne cele publiczne.

- Zadania dla „Obszaru funkcjonalnego szczególnego zjawisk w skali makroregionalnej „Stefa Przybrzeżna” – podstrefa 1
- Ochrona brzegu morskiego
- Modernizacja drogi nr 214 Lębork - Łeba

3.16. Ochrona przeciwpowodziowa.

Ze względu na swoje usytuowanie, bliskość morza, ujściowy odcinek rzeki Łeby, duży obszar gminy Łeba położony jest na terenach zagrożonych powodzią. Dla określenia obszarów zagrożenia powodziowego wykorzystano mapy zagrożenia powodziowego ogłoszone jako obowiązujące od 15 kwietnia 2015r, opracowane z uwzględnieniem Dyrektywy 2007/60/WE

Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007r. w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim (Dyrektywa Powodziowa).

Na w/w mapach wykazano obszary szczególnego zagrożenia powodzią, oraz obszary na których prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest niskie i wynosi raz na 500 lat oraz obszary zagrożone zalaniem w przypadku całkowitego zniszczenia wałów przeciwpowodziowych.

Zgodnie z Ustawą z dnia 18 lipca 2001r. Prawo Wodne (Dz.U. z 2015 r. poz.199) art.88 d ust.2 do obszarów zagrożenia powodziowego, które wskazano na mapach zagrożenia powodziowego „Mapy zagrożenia powodziowego i mapy ryzyka powodziowego w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym”, ogłoszone w 2015r, zalicza się w szczególności:

- obszary, na których prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest niskie i wynosi raz na 500 lat lub, na których istnieje prawdopodobieństwo wystąpienia zdarzenia ekstremalnego;
- obszarów szczególnego zagrożenia powodzią ,
- obszary obejmujące tereny narażone na zalanie w przypadku;
 - zniszczenia lub uszkodzenia wału przeciwpowodziowego,
 - zniszczenia lub uszkodzenia wału przeciwsztormowego

Zgodnie z art.9 ust.1 pkt 6 lit.c w/w ustawy do obszarów szczególnego zagrożenia powodzią zalicza się:

- 1) obszary, na których prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest średnie i wynosi raz na 100 lat (1%),
- 2) obszary, na których prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest wysokie i wynosi raz na 10 lat (Q 10%),
- 3) obszary, między linią brzegu a wałem przeciwpowodziowym lub naturalnym wysokim brzegiem, w który wbudowano trasę wału przeciwpowodziowego, a także wyspy i przymuliska, o których mowa w art. 18, stanowiące działki ewidencyjne,
- 4) pas techniczny w rozumieniu art. 36 ustawy z dnia 21 marca 1991r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej,

Ponadto na w/w mapach zagrożenia powodziowego przedstawiono:

- zasięg powodzi,
- głębokość wody;
- rzędne zwierciadła wody i korony wału przeciwpowodziowego..

Zapewnienie ochrony przeciwpowodziowej ludzi i mienia realizuje się w szczególności przez:

- 1) kształtowanie zagospodarowania przestrzennego dolin rzecznych lub terenów zalewowych;
- 2) racjonalne retencjonowanie wód oraz użytkowanie budowli przeciwpowodziowych, a także sterowanie przepływami wód;
- 3) zapewnienie funkcjonowania systemu wczesnego ostrzegania przed niebezpiecznymi zjawiskami zachodzącymi w atmosferze i hydrosferze oraz prognozowanie powodzi;
- 4) zachowanie, tworzenie i odtwarzanie systemów retencji wód;
- 5) budowę, rozbudowę i utrzymywanie budowli przeciwpowodziowych;
- 6) prowadzenie akcji lodołamania.

Na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią (Prawo wodne art. 88, lit.1.ust.1). zabrania się wykonywania robót oraz czynności utrudniających ochronę przed powodzią lub zwiększających zagrożenie powodziowe, w tym:

- 1) wykonywania urządzeń wodnych oraz budowy innych obiektów budowlanych, z wyjątkiem dróg rowerowych; (budowa, przebudowa lub remont drogi rowerowej oraz wyznaczenie szlaku turystycznego pieszego lub rowerowego wymaga zgłoszenia);
- 2) sadzenia drzew lub krzewów, z wyjątkiem plantacji wiklinowych na potrzeby regulacji wód oraz roślinności stanowiącej element zabudowy biologicznej dolin rzecznych lub służącej do wzmocnienia brzegów, obwałowań lub odsypisk;
- 3) zmiany ukształtowania terenu, składowania materiałów oraz wykonywania innych robót, z wyjątkiem robót związanych z regulacją lub utrzymywaniem wód oraz brzegu morskiego, budową, przebudową lub remontem drogi rowerowej, a także utrzymywaniem, odbudową, rozbudową lub przebudową wałów przeciwpowodziowych wraz z obiektami związanymi z nimi funkcjonalnie oraz czynności związanych z wyznaczeniem szlaku turystycznego pieszego lub rowerowego.

Cały teren miasta jest zmeliorowany, przez polder Miasto-Łeba i Sarbsk III, istnieje możliwość odwodnienia terenu i w chwili obecnej nie ma zagrożenia powodziowego od strony lądu. Tak zorganizowany system odwadniający może być wykorzystywany również w okresie zagrożenia powodziowego.